

အကြည်တော်

တာဝန်များ

အကြည်တော်

BURMESE
CLASSIC

ထွန်းတော်ဘဝလေးမှ
လိတ်လဲစွာ ပြိုဆိပ်သည်

၀ ၈၂၅ ညီ အ ဗီ အ ခ င

အဆွေတော်

ဥက္ကဋ္ဌမင်းဆက်

ကိုဆန်း

မိုးဆက်လင်းဆက်

ဆူပူကုန်၊ ၇၀တိုင်း

သမီးချော၊ မုံပလုံး

အုပ်လှကြီး

က-ကြည်သူ

ဆွီးတီး

သက်ဦးမောင်

နောင်နော်နော်

ဖူးသစ်မော်

ဟာပ
တရားစာ
ပျားစွာ

အာရှပျော်စရာ

မာတိကာ

စာသုတအပုတ်

ကျွန်တော်ဘဝလေးမှ လှိုက်လှဲစွာ
ကြုံဆိုပါသည်။

အကြည်တော် 6

ဝတ္ထု အပုတ်

တော်ငါးဝ

မြေထက်လူ 142

အိုင်ကျူဖလန်းဖလန်းမြင့်သူများ

ရဲစတိုင်း 37

ကံမဆုံရေခဲချောင်း

လရိပ်ကြည် 150

အဖြစ်ရယ်က ဆိုး

မိုးဆက်လင်းထက် 48

ပွင့်ချိန်တန်လျက် ပွင့်လန်းခွင့်မရတဲ့ပန်း

သက်ဦးမောင် 132

အဆင့်မြင့်

ဂ. ကြည်သူ 64

ကျွန်းလွဲပေါ်မှ ကဗျာပွဲ

ဖူးသစ်မော် 110

လူပြန်တော်

နေသစ်နီ 158

အမှန်တရား တစ်ခုဆီသို့

နောင်နော်နော် 170

ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရယ်စရာ အပုတ်

ရုပ်ကွက်ထဲက ဆေးနည်းတစ်ရာ

သမီးချော 180

ကြီးပွားရေး အပုတ်

စိမ်လက်ညှိုး	ဗိုလ်လုံး	98
အတွေး	ဆူပရာနီ	87

အိုက်ဒီယာ အပုတ်

ပဒိုင်းသီးတစ်လုံး၏ ရာဇဝင်	ဥက္ကာမင်းဆက်	32
စာတစ်စောင်	ကိုဆန်း	58

ခေတ်ပြိုင်အပုတ်

ဆိုးတီးအက်ဖ်အမ်	ဆိုးတီး	127
-----------------	---------	-----

အခန်းသက်အပုတ်

ဒိတ်ဒိတ်ကြွ	အဆွေတော်	78
-------------	----------	----

ဒဿန အပုတ်

ဒိုင်ကြောင်မျက်နှာစာ	မိုးမိုး(B,Sc)	77
----------------------	----------------	----

တိုထွာအပုတ်

သင့်ကလေး ဉာဏ်ရွှင်အောင်	ကောင်းကင်သစ်	141
ဟားကြည့်အားရှိ	ဂျပ်ကြီး	91
အတွေးလက်ဆောင်	ဇွဲနေ	169
ငယ်လွန်းလို့	ဇီဝနိုင်	179
မြွေကဝေ၏ဇာတ်သိမ်း	အုပ်လှကြီး	196

အုပ်ရေး- ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး- ၁၈၀၀၊

အဖုံးပန်းချီဒီဇိုင်း- ကိုဆန်း၊ အဖုံးဖလင်- EAGLE

အတွင်းဖလင်- ဦးထွန်းဆိုင်၊

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်မိုးသီတာ(စိုးမိုးစာပေ)(မြဲ-၀၃၈၅၁)

၁၃၊ ၁၀၇လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ- ဦးမြင့်သန်း(မြဲ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက်

အမှတ်-၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ်- ကိုသန်းဌေး၊

ပုံနှိပ်ခြင်း-၂၀၁၂ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊

၈၉၅. ၈၇

ကလောင်စုံ

ဟားခလုတ်(၂၁)/ကလောင်စုံ။-ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၀၀-စာ၊ ၁၃. ၅× ၂၀. ၅ စင်တီ။

(၁) ဟားခလုတ်(၂၁)။

အာရပ်မုခ်

အ ယ ခိ တ ဘ အ ဖွဲ့ ခဲ့ : ခ န် :

အမှတ်(၁၁၃)၊
ကန်သာယာလမ်း၊
၂၆ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း:- ၅၉၅၀၁၅

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
စာမူများကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရပါက ထိုက်တန်သောစာမူခကို
ချီးမြှင့်ပါမည်။

ကျွန်တော့်ဘဝလေးမှ
လွိုက်လှဲစွာ ငြိမ့်ချပါသည်
ဒါကြည်တော်

ဒီလကစပြီးတော့ မြစ်ပြင်ပေါ်ထင်ကျန်နေသော မြွေခြေရာများကို ခဏနားပါတော့မယ်။ လပေါင်းများစွာ ဖြေနေရတဲ့အတွက် မေးခွန်းတွေလည်း ထပ်နေပါပြီ။ ဖြေရတာလည်း ရိုးသလိုဖြစ်လာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယခုလမှစပြီး “ကျွန်တော့် ဘဝလေးမှလှိုက်လဲ့စွာ ကြိုဆိုပါသည်”ဆိုတဲ့ ကဏ္ဍကို ဆက်ရေးသားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ ဟာသရေးသားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ပရိသတ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရှိရမှာပါ။

အကြည်တော်

ခင်ဗျားတို့ရှေ့ ခွက်ကလေးတစ်လုံးချပေးပြီး

“ကိုင်း တောင်းစမ်း”

ဆိုရင် ခင်ဗျားတောင်းရဲလား။

ပြောတဲ့လူရဲ့ရင်ဝ ဖနောင့်နဲ့ ထပေါက်မှာပေါ့။

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်အစားထဲက မှတ်လဲ”

ဆိုပြီး။

အမှန်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။ နှုတ်ခမ်းခါးသူအလိုလိုဖြစ်လာတာ။

ဆိုကြပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ရုပ် ကျုပ်ရည်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့စာရေးဆရာဆိုတဲ့

ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ တောင်းစားဖူးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံမလား။

အမှန်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။

ကျွန်တော်က (၈၆)ခုနှစ်ကစပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးပါတယ်။ (၈၈)

အရေးအခင်းဖြစ်တော့ အိမ်ပြေးဘဝနဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် ရမ်းဗြဲကျွန်းကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်ကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်။

အရေးအခင်းဖြစ်တဲ့ကာလ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ကပျောက် သွားတာ (၂)နှစ်တိတိကြာပြီးကာလဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တဲ့မိဘများက လိုက်မရှာတော့ပါဘူး။ သေစာရင်းပဲ သွင်းလိုက်ပါတယ်။

“မောင်ကြည်ဆိုတဲ့ကောင်လေး သေရှာပြီပေါ့”

ကာလကလည်းပျက်။ လူကလည်း ကလေးသာသာရှိသေးတော့ အရေးအခင်းကာလမှာ ဝေလေလေလျှောက် လုပ်ရင်း ဒေါပုံအမှိုက်ပုံဘေးမှာ တဲထိုးထားတဲ့ သူတောင်းစားတဲမှာတောင် မှီခိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူတောင်းစားဆိုပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့၊ လူကောင်းတွေခင်ဗျ၊ တောင်းစရာရှိမှ ပတ်တီးတွေပတ်၊ ကလေးတွေ ငှားပြီး

“သနားကြပါခင်ဗျာ”

လုပ်တာ။ အိမ်မှာတော့ အဲဒီကတည်းက Black&White တီဗွီကြီး ကို ကာလာဖြစ်အောင် ပန်းရောင်စတေကာ ကပ်ပြီးကြည့်တာ။

အိမ်ကသာကျူးကျော်။ လူနေမှုက အဆင့်မြင့်သလား မမေးနဲ့၊ ဆီပြန်မဟုတ်ရင် မစားဘူး။

ဆိုတဲ့သီချင်းကိုက ‘သူဌေးဝါဒ’ဆိုတဲ့ သီချင်းမှရွေးဆိုတာ။

ဆိုလိုတာကဗျာ။ ‘အလုပ်သဘော သူတောင်းစား’တွေပေါ့။ ‘အလုပ် ဖြစ် သူတောင်းစား’ဆိုလည်း ရပါ။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တွေပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်မှီခိုပြီး သူတို့မကျွေးနိုင်တော့လို့ ကန်ထုတ်လိုက်မှ ပြန်ထွက်လာတာ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကဗျာ။ တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့နေ သူတို့လုပ်ပေါက်ကိုင် ပေါက်ကိုင်လည်းသိ၊ ငွေရချောင်မှန်းလည်း သိနေတာပဲ။ ကိုယ်လည်းတောင်းစား

ချင်တောင်းစားလိုရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝါသနာမှမပါတာ။ ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်တွေက ဝါသနာပါစရာ မလိုဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အလိုလိုဖြစ်တတ်တာ။

ကဲ... ထားဦး။

အရေးအခင်းပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်။ (၈)တန်းလည်း သုံးခါကျပြီး ကျောင်းနေဖို့ကျတော့လည်း အသက်က ဖင်ခွနေပြီမို့ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်တယ်။ ကျောင်းနေဖို့သာ အသက်ကြီးသွားတာ။ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ဖို့ကျလည်း ငယ်ပြန်ရော။ ဒါနဲ့ အသက်လိမ်ပြီး(ကြီးပြီး)ဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တယ်။

ဝန်ထမ်းဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ။ အခုလို လစာတွေ တိုးပြီး အများကြီးရတဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ တောင်းရမ်းစားသောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝလေး၊ ကိုယ့်မိသားစုလေး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနေရတာပဲ။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင် ငတ်သေတဲ့ဝန်ထမ်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ (အဲဒီခေတ်ကို ပြောတာနော်)

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ရှက်တယ်ဗျ။ အဲဒါမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရတဲ့နေရာကို အလှည့်ကျရင် နေရာရောင်းစားလိုက်တယ်ဗျ။ ဘယ်တော့မှမသွားဘူး။ ဒါ တောင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ရောင်းတာ။

ကြာတော့လည်း အဲဒီဘဝကြီးကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ တစ်နေ့လာလည်း ဝတ်စုံဝတ်၊ အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်၊ ဒါပဲ။ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ ဝန်ထမ်းဘဝ(၇)နှစ်မှာ အလုပ်ကထွက်လိုက်တယ်။

အဆင်မပြေလို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ မလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့လို့။

ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်က ဝါသနာပါစရာမလိုဘူး။ သူ့အလိုလိုလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီကမှ ဆောက်လုပ်ရေးထဲ ဝင်လုပ်ပြန်တယ်။

ဆောက်လုပ်ရေးမှာက ကျွန်တော့်အရည်အချင်းနဲ့ဆို အကြမ်းပဲချတာပေါ့။ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခုနက ဝန်ထမ်းဘဝမှာ ယူနီဖောင်းလေးဝတ်ပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့နေရတာ။ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ပြောင်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်မှာလဲ။

ကျွန်တော်ပြောပြီးသား၊ တောင်းရမ်းရတဲ့ကိစ္စ မလုပ်ကိုမလုပ်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအလုပ်မလုပ်ဘဲ အလုပ်ကြမ်းပဲ ဝင်လုပ်နေတာ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပဲ ရိုးသားလားတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ဆောက်လုပ်ရေးမှာ အကြမ်းသမားဘဝနဲ့ လူကြီးကကြိုက်ပြီး ရာထူးတက်ကာ စာရေးဘဝ ရပြန်ရော။

စာရေးကမှ ကျောက်တွေသဲတွေ သစ်တွေကို စစ်ရတဲ့ စာရေးဗျ။ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း အစိုးရအလုပ်မှာ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ သစ်၊ ဆီဆိုတာ (၂၀)ရာခိုင်နှုန်း အလေအလွင့်ပေးတယ်။

ကုန်ပစ္စည်းတွေ လာချတိုင်း (၂၀)ရာခိုင်နှုန်းက အလေအလွင့်ထဲမှာ ပါပြီ။ (ဒါကြောင့် ဆောက်လုပ်ရေးက လူတွေချမ်းသာတာ)

ဒီလိုဗျ။

ကုန်ပစ္စည်းချတဲ့သူတွေက ညှိတယ်။ အဲဒီအလေအလွင့်(၂၀)ရာခိုင်နှုန်းကို သူတို့သယ်မလာတော့ဘူး။ လျော့ပေး။ အဲဒီအတွက်ငွေကို ညှိမယ်ပေါ့ဗျာ။

ကျောက်(၁၀)ကျင်းကိုဆိုရင် (၂)ကျင်းလျော့နဲ့၊ သူတို့က ကျင်း(၅၀)ဆို ကျွန်တော့်ဆီက အလျော့တွေနဲ့ဆို (၁၀)ကျင်း ပြန်တက်လာမှာပေါ့။ ကျင်း(၅၀)သွင်းရုံနဲ့ ကျင်း(၆၀)ဖြစ်မှာလေ။

(လိမ်နည်းပေါင်းစုံ ကျွန်တော့်ကိုလာမေး ကျွန်တော်အကုန်သိတယ်)

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုလာညှိတယ်။ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူးဗျ။ တကယ်ပြောတာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဆီက တောင်းရမှာမို့လို့။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာပါပဲ။ ဘယ်သူမဆို ငွေရချောင်တဲ့နေရာကို နေချင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူး။

ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှမရှိဘဲ ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုတိုင်း လုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ နေရာတွေဗျာ။ တော်ရုံလူဆို ဘယ်ခွာပါလဲ။ ကုတ်နဲ့ ကော်ထုတ်ရင်တောင် ထွက်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေစုံမှ ရန်ကုန်တက်လာပြီး
စာရေးဆရာလာလုပ်တာ။

စာရေးဆရာဆိုတာကလည်းဗျာ၊ စလုပ်တာနဲ့ ဘယ်အဆင့်ပြေပဲ၊
မလဲ။ (အခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး)ကိုယ့်စာမူလေးပါမှ စာမူခလေး အနည်း
အကျဉ်းရတာ၊ ချို့ငဲ့လိုက်တာလည်း ပြောမနေနဲ့တော့၊ နေရာမရှိလို့ အစ်မ
ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ခြံမှာ ခြံစောင့်လုပ်ပြီး နေရတာ။ စားစရာမရှိလို့ ငတ်နေခဲ့
တဲ့ နေ့တွေကလည်း မနည်းဘူး။ ကားခမရှိလို့ လမ်းလျှောက်ရတဲ့ရက်တွေက
လည်း အရှည် အရှည်တွေ။

ဒါပေမယ့် ဒီဘဝကို ကျွန်တော်သဘောကျသွားတယ်။ ဒီအလုပ်က
ငွေတောင်းစရာမလိုဘူးဗျ။ သူတို့ကပေး တာ။ ပေးတာတောင် ရှိရှိသေသေနဲ့။

“စာမူခလေး ပေးတာပါဆရာ”

ကဲ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ ကိုယ်က တောင်းစရာကို မလိုဘူး။
သူတို့ကပေးတာ။

ဒီလိုနဲ့ဗျာ။ ဒီဘဝမှာ စီးမျောလာလိုက်တာ ‘အကြည်တော်’ဆိုတာ
ကြီး ဖြစ်လာသည်အထိပေါ့။

အဲ.. အဲဒီမှာမှ ‘အကြည်တော်’ဆိုတာကြီး ခွက်တစ်လုံးဆွဲပြီး တောင်း
ဖူးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ယုံမှာလား။

ယုံလိုက်ပါ။ တကယ်ကို အကြည်တော်ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းဖူးပါ
တယ်။

အမှန်တော့ ဒီအလုပ်တွေက ဝါသနာပါစရာမလိုပါဘူး။ ကံပါလာ
ရင် ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ။

ဥပမာဗျာ။

ကျွန်တော်က စာရေးတာ ဝါသနာပါတယ်။ စာပေဟောပြောပွဲသွား
တာ ဝါသနာမပါဘူး။ လူရှေ့သူရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ရတာကို ဝါသနာမပါဘူး။
အဲဒါတွေ ဝါသနာမပါလို့ နောက်ကွယ်ကနေရတဲ့ စာရေးဆရာလုပ်နေတာ။

ဒါပေမယ့်ဗျာ။ ဝါသနာမပါပေမယ့်လည်း စာချစ်သူများ ဖိတ်ကြား
တဲ့အခါ စာပေဟောပြောပွဲလည်း လိုက်နေရတာပါပဲ။

ဝါသနာမပါပေမယ့် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ။
ဒီလိုပါပဲ။ ဝါသနာမပါဘဲ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စတွေလည်း
ရှိပါတယ်။

တစ်ခါက ပြည်ပဒေသတစ်ခုက ဟောပြောပွဲ ဖိတ်ပါတယ်။ သူတို့
အနေနဲ့က ပွဲကြီးပေါ့။ နေရတာကို တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် နေရပါတယ်။
နေရာတွေ နှစ်နေရာ သုံးနေရာ ခွဲပြောရတာကိုး။

အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ တစ်နေရာရောက်တော့ အစီအစဉ်ထဲ
မပါတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ခုက ကြားဖြတ်ဖိတ်ပါတယ်။

အစီအစဉ်ထဲမပါဘဲ ကြားဖြတ်ဖိတ်ကြားခံရရင် အင်မတန် အူကြောင်
ကြောင်နိုင်လှပါတယ်။

ဘာဖြစ်တတ်လဲဆိုတော့ ဟောပြောပွဲကို နားမထောင်တတ်သေးတဲ့
သူတွေ၊ ဟောပြောပွဲကို မိန့်ခွန်းပြောသလို ထင်နေတဲ့သူတွေ လာရောက်နား
ထောင်တတ်လို့ပါပဲ။

ဟောပြောပွဲကို နားထောင်လေ့မရှိတဲ့အခါ အချင်းချင်းလည်း စကား
တွေပြော၊ ကွာစေ့တွေစားနဲ့ ပြောရတဲ့သူ အင်မတန် ကသိကအောက် နိုင်လှ
ပါတယ်။

ဟောပြောပွဲဆိုတာကလည်း သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း အတီးမပါ
အဆိုမပါကို မင်းသားမဟုတ်တဲ့သူက ဒီအတိုင်း ပြောင်ကြီးပြောနေရတာမျိုး
ပါ။ အင်မတန်အပြောကောင်းမှ ဆွဲဆောင်နိုင်တာမျိုးပါ။

တော်ရုံတန်ရုံ မပြောတတ်လျှင် နားမထောင်တတ်သူရှေ့ သေပြီ
သာမှတ်။

အခု ကျွန်တော်ပြောရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကတော့ တော်ပါသေး
တယ်။ အားလုံးဂရုတစိုက်နဲ့ နားထောင်ပေးကြပါတယ်။ ကမန်းကတန်း စီစဉ်
ရတဲ့ပွဲမို့ လူက သိပ်မများပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက် ဒုက္ခသည်တိုင်းရင်းသားတွေ
ကို ကယ်တင်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမို့ အားလုံးရိုရိုကျိုးကျိုးပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဟောပြောပွဲကလည်း တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာပါတယ်။
ကျွန်တော်ပြောပြီးတော့ ဆရာတော်က ထလာပါတယ်။ ပြီးတော့

မိုက်ခွက်ကနေ

“အေး ဆရာပြောသွားတာတွေ နားထောင်ရပြီမဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

လူတွေအားလုံး လက်အုပ်ချီကြတယ်။

“အေး ဒါကြောင့် မှတ်သင့်တာတွေလည်း မှတ်ကြပေါ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“အေး ဒီမှာကလည်း ဒုက္ခသည်တွေ ကယ်တင်ထားတော့ ဆရာကို ပေးစရာလက်ဆောင်တော့ ထွေထွေထူးထူးမရှိဘူး၊ ဟဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်လာစမ်း၊ တင်မြင့်လာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ဆရာတော်က အခန်းထောင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း

“ဟိုးကငွေဖလား သွားယူစမ်း”

ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော် ဘာလုပ်မှန်းမသိလို့ ဒီအတိုင်းကြောင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဖလားရောက်လာပြီ။ ဆရာတော်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း

“ဆရာ့ကိုပေးလိုက်”

“ဗျာ”

ဖလားက ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီး ဖလားကို ကိုင်ထားမိတယ်။ ဒီတော့မှ ဆရာတော်က

“အေး.. လာဟောရတဲ့ဆရာလည်း အဆင်ပြေသွားအောင် ဆရာကိုင်ထားတဲ့ဖလားထဲ နိုင်သလောက်ထည့်ကြကွဲ့”

“ဗျာ”

ခေါင်းနပန်းပါ ကြီးသွားရတယ်။ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်သိသွားပြီ။

ပထမဆုံး သူတို့နိုင်ငံ ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ခွက်ထဲကျလာတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လန်ပြီး

“ဟင်. . ဟင် ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

ဆိုပြီး ဖလားကို ခပ်ဝေးဝေးချလိုက်မိတယ်။ ဒါကို ဆရာတော်က

“ဖလားပြန်ယူထားပါလား အကြည်တော်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ဒါမှလူတွေက ဒကာမျက်နှာမြင်ပြီး သနားမှာ၊ သူတို့သနားမှ ဒကာ
ငွေပိုရမှာ၊ ဖလားပြန်ယူထားပါ”

ဪ ကိုယ့်မှာ သူများနိုင်ငံကြီးမှာ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်
လည်း ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းကိုမသိ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ပြောတဲ့အတိုင်း
ဖလားလေး ရှေ့ပြန်ချပြီး ပိုက်ထားလိုက်ရတယ်။

တကယ်ပဲ သနားကြလား မသိပါဘူး။ ငါးကျပ်တန် တစ်ဆယ်တန်
တွေ တဖွဲဖွဲ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရွှေရွတ်မိတယ်။

“သူတောင်းစား”

ကျွန်တော့်မှာ ငယ်စဉ် အိမ်ကထွက်ပြေးကတည်းက ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ
အခုမှလာဖြစ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာ။ ဒီကိစ္စတွေက ဝါသနာပါစရာ
မလိုဘူး။ ကံပါရင် သူ့ဘာသာသူ အလိုလိုကို ဖြစ် လာတာပါဆို။

x x x

ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်လာတဲ့အကြောင်း ပြောပြမယ်။

၁၉၉၈ခုနှစ်လောက်က မိုးဂျာနယ်မှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါဖူးတယ်။

“ထိုသူလေချွန်နေသည်”

ကလောင်အမည်ကို ‘ကေအို’လို့ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သီချင်း
ရေးမယ်ဆိုပြီး ရွေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။ အဲဒီနာမည်က အဲဒီတစ်ပုဒ်ပဲ ရေးဖူး
တယ်။ ဪ ခေတ်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဘီလူးကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ် နှစ်ပုဒ်ဖူး
သေးတယ်။

အဲဒီတစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စရေးပြီး မရေးဖြစ်တော့ဘူး။ အရွေးမခံရ
တော့ဘူးလို့ပြောရင် ပိုမှန်မယ်။

နောက်တော့ စာဖတ်သူဌာနနယ်၊ အပျိုမ၊မဂ္ဂဇင်းမှာ ‘ကိုကိုကြီး’ ကလောင်အမည်နဲ့မှ ဆက်တိုက်ပါလာတာ။ ဒါကလည်း ဆရာ နန္ဒာမိုးကြယ် တို့ပြင်ပေးတာကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခင်နေတာကြောင့် အားနာပြီး ထည့်ပေးနေတာလည်း ပါမှာပေါ့။

နောက် အစ်ကိုရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခင်နေတာကြောင့် အားနာပြီး ထည့်ပေးနေတာလည်း ပါမှာပေါ့။

နောက် အစ်ကိုရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ပဲ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ဂျာနယ်အသစ်တစ်စောင်မှာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ လုပ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် အယ်ဒီတာလုပ်ရတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဂျာနယ်မှာ ပါဝင်ရေးသားစေချင်တာ တာရာမင်းဝေ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်၊ နီကိုရဲတို့ပါပဲ။

နီကိုရဲကိုတော့ အစကတည်းက ခင်မင်ပြီးသားပါ။ (ဒါကိုလည်း ပြီးမှပြောပြမှာပါ)တာရာမင်းဝေနဲ့ မင်းခိုက်စိုးစန်ကိုတော့ မခင်ပါဘူး။ ပိုဆိုးတာက တာရာမင်းဝေကိုပါ။ တွေ့တောင်မတွေ့ဖူးပါဘူး။

ဒါနဲ့ သူနဲ့ခင်တဲ့ English for all က ဦးဝင်းတင်ကို အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ ဦးဝင်းတင်က စာတိုလေး ရေးပေးပါတယ်။

ချစ်ညီ

အခုလာတာ ကိုကိုကြီးပါ။ ကူညီလိုက်ပါ။

ဦးဝင်းတင်

အဲဒီတော့မှ သူ့နာမည်ရင်းကို ချစ်ညီမှန်းသိပါတယ်။ နောက်နာမည်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါက ‘ကျောင်းဖွင့်ချိန်’ကဗျာရေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ ‘ရွှေဘုန်းလူဖြစ်ပါတယ်။ တာရာမင်းဝေဆိုတဲ့ နာမည်က သူ့အစ်ကို ဒဿရဲ့နာမည်လို့ သူကဆိုပါတယ်။

ထားပါတော့။

အထက်ပါစာကလေးကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားခဲ့ပါတယ်။ သူက လူချောပါ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနဲ့ အသားဆွတ်ဆွတ်ဖြူပါတယ်။

“အေးကွာ ရေးပေးတာပေါ့၊ မင်းနာမည် ကိုကိုကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူနဲ့ကျွန်တော် တွေဆုံမှုဟာ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ နောက် ကျွန်တော့်ဂျာနယ်မှာ သူဆောင်းပါးရေးပါတယ်။

“ကျောက်ဖျာပေါ်မှ တောကြောင်ခြေရာများ”

ဝေဖန်ရေးဆန်ဆန် ဆောင်းပါးလေးတွေပါ။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေပါ။

ဥပမာ အင်္ဂလိပ်လတွေမှာ ဧပြီဟာလပါ။ ဒါကို ဧပြီလလို့ ရေးစရာ မလိုပါဘူး။ ဧပြီဆို ရပါပြီ ဆိုတာမျိုးတွေပါ။

ဒီလိုနဲ့ ဂျာနယ်သုံးပတ်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်ပြတ်ပါတယ်။ သူနဲ့လည်း လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စာပေလောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပါတယ်။ အလုပ်လည်း မရှိတော့ဘဲ ယောင်လည်လည်နဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်မှာ ကပ်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်ရှာမယ်ဆိုရင် ဆိုကြားနင်း ရေထမ်း ဒါပဲရမှာပါပဲ။

ဒီလိုပဲ ယောင်လည်လည်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ရောက်လာပါတယ်။

အံ့ဩစရာပါပဲ။ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ တာရာမင်းဝေပါပဲ။ သူ့ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုစုံစမ်းလာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့တောင် မရပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို

“လာ ကားပေါ်တက်”

ဆိုပြီးခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအထိ သူနဲ့ကျွန်တော်က သိပ် ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခေါ်သွားပါတယ်။ သူက ဘီယာသောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မသောက်ပါဘူး။

“ကိုကိုကြီး မင်းဘာလုပ်နေလဲ”

ကျွန်တော်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ အလုပ်မရှိလို့ နယ်ပဲပြန်ချင်နေတဲ့အကြောင်းပါ။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မိုးဂျာနယ်ကဝတ္ထု မင်းရေးတာဆို၊ ချမ်းမင်းအိမ်ပြေးလို့”

သူတို့တွေ စကားစပ်မိရင်း ပြောဖြစ်ကြဟန်တူပါတယ်။

“မင်းကိုငါ အလုပ်ပေးမယ်၊ မင်းလုပ်မလား”

ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ အလုပ်မရှိတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ရမှပဲမို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဘာအလုပ်မှန်းမသိဘဲ

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါမယ်”

ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ ဒါဖြင့်လား၊ သွားကြစို့”

ဘယ်ကိစ္စမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ လိုက်သွားပါတယ်။

မဟုတ်တဲ့အလုပ်ဆိုလည်း သေပြီပေါ့။

သူ ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲက အခန်းတစ်ခုကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲ မှာ နီကိုရဲ၊ ဇော်သက်ထွေး၊ နောက် ကိုသူရ(ဇာဂနာ)ရဲ့အစ်ကို ညီကျော်၊ ဒါရိုက်တာမောင်သီ၊ စသည်ဖြင့် ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေချည်း ရှိနေလို့ပါပဲ။

သူက ကျွန်တော့်ကို အားလုံးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

“ကဲ ဒါက ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ အယ်ဒီတာလုပ်မယ့် ကိုကိုကြီးပါ

ပဲ”

ကျွန်တော် ပိုပြီးအံ့အားသင့်သွားရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအဆင့်ကို ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားပါဘူး။ တာရာမင်းဝေလို လူမျိုးက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အယ်ဒီတာအလုပ်ကို ခန့်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားပါဘူး။ နောက်ပြီး တွဲလုပ်ရမယ့်သူတွေက တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေနဲ့ တွဲလုပ်ရမယ်လို့လည်း မထင်ထားခဲ့ပါဘူး။

အယ်ဒီတာချုပ်ကိုက ဦးမြတ်သစ်ပါ။ ကဲ စဉ်းစားသာကြည့်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်သာ ပါရှိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ဂျာနယ်(၃)စောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ရဲ့ တန်ဖိုးပါ။ လုပ်ရတဲ့မဂ္ဂဇင်းကလည်း ဒိတ်ဒိတ်ကျဲ မဂ္ဂဇင်းပါပဲ။ Idea မဂ္ဂဇင်းပါ။ ပျော်ရွှင်စွာပဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စာနယ်ဇင်းနဲ့ အကျိုးမပေးတဲ့ ကျွန်လောကဟာ မဂ္ဂဇင်း

(၃)စောင်အရောက်မှာ အလုပ်ထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါတယ်။ စာမရေးတတ်လို့ ပါတဲ့။

ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ညံ့ဖျင်းခဲ့ပါတယ်။ စာတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ မရေး တတ်သေးတဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ခဏသာ ပျော်ခဲ့ရပြီး အလုပ်လက်မဲ့ဘဝ ပြန်ရောက် သွားပါတယ်။

အဲဒီမှာမှ ကျွန်တော့်အကြောင်းသိတဲ့ ဦးဝင်းတင်ကခေါ်ပြီး

“ငါ နှစ်တစ်ရာအတွင်းမှာ အရယ်ရဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်လုပ် မယ်၊ မင်း စာတွေဖတ်ပေးနိုင်မလား”

ဆိုပြီးမေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပေးပါ့မယ်”

ဆိုပြီး ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးဝင်းတင်က လမ်းစရိတ်နဲ့ ထမင်းဖိုးပေးပြီး (၆)ထပ်ကြီးရုံး(အဲဒီတုန်းက)က စာကြည့်တိုက်မှာ နေ့စဉ် စာသွားဖတ်ရပါတော့တယ်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ကံ ပြန်ပြီးကောင်းပုံ။ မြန်မာပြည်မှာ စာအုပ်ဖတ်ပြီး ပိုက်ဆံရတာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ စာ လေးဖတ်လိုက်။ သူများစရိတ်နဲ့ ထမင်းစားလိုက်ပေါ့။

အဲဒီကစ ကျွန်တော်ဟာ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ချိန် နံနက်(၉) နာရီက ညနေ(၅)နာရီအထိ စာချည်းထိုင်ဖတ်နေရပါတော့တယ်။

စာတွေဖတ်ပြီးရင် ဦးဝင်းတင်နဲ့ ဖတ်ခဲ့တဲ့စာတွေကို ပြန်ဆွေးနွေးရ ပါတယ်။ ဘယ်ဟာကောင်းတယ်၊ ဘယ်ဟာမကောင်းဘူးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ စာတွေဖတ်လိုက် ဆွေးနွေးလိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေပါတယ်။

(၁)နှစ်လောက်ကြာလာတဲ့အခါ စာကြည့်တိုက်က ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာဖြစ်လာပါတယ်။ ဖတ်စရာလည်း အတော်ကုန်ပြီကို။

ဒီလူတစ်ယောက် မိုးလင်းမိုးချုပ် စာကြည့်တိုက်လာပြီး စာချည်း လာဖတ်နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်ပေါ့။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးသားသား စာလာဖတ်တာလို့ မထင်ပါဘူး။ ဒီစာကြည့်တိုက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုကြောင်ပြီး စာကြည့်တိုက်ထဲ လာဝင်ထိုင်နေတာလို့ ထင်ပါတယ်။

ထင်လည်းထင်လောက်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပုံက စာပေဝါသနာ ပါတဲ့ပုံ လုံးဝမပေါက်ပါဘူး။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ညှင်းသိုးသိုးနဲ့မို့ လူဆိုးနဲ့ပဲ ပိုတူပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးသားသား စာလာဖတ်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကန့်သတ်လိုက်ပါတယ်။

ခါတိုင်းဆို တစ်ရက်မှာ မဂ္ဂဇင်း(၁)နှစ်စာ (၁၂)အုပ်ပေးဖတ်ရာက နေ ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက်မှာ မဂ္ဂဇင်း(၂)အုပ်ပဲ ပေးဖတ်ပါတော့တယ်။

တစ်ရက်မှာ မဂ္ဂဇင်း(၂)အုပ်ပဲ ဖတ်ရတယ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အဓိကထားပြီး ဖတ်တာကလည်း ဟာသဝတ္ထုတွေပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုချပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်း(၂)အုပ်မှာ ဟာသဝတ္ထု မပါလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာ အားလပ်ချိန်တွေချည်းပဲ ဖြစ်သွားပါပြီ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ စာကြည့်တိုက်က ဆင်းပါတယ်။ ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲ ပြန်ဝင်ပါတယ်။ ပန်းခြံထဲက လစ်လပ်နေတဲ့ ခုံတန်းတစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ဝတ္ထုတွေ စရေးတော့တာပါပဲ။

သွားလေရာ ဗလ္လာစာအုပ်နဲ့ခဲတံ ဆောင်ထားပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာကြည့်တိုက်ကဆင်းပြီး ပန်းခြံထဲဝင် စာရေးပါတော့တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း အတွဲချောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ဝတ္ထုရေးနည်းက ရှင်းပါတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တွေအားလုံးကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ရေးပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းမှာ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သလို စာတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် မဟုတ်ရင် မရေးတတ်တဲ့သူမျိုး မဖြစ်ရအောင်ပါ။

ရေးရင်းရေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပျော်လာပါတယ်။ မြင်မြင်သမျှ အတော်များများကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ရေးတတ်လာပါတယ်။

မယ့်မရှိပါနဲ့။

ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် အယ်ဒီတာတွေကို မေးကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် သူတို့မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တိုက်ရောက်ရင် စာရွက်နဲ့ ဘောပင်ချပေးပါတယ်။ ပြီးရင်

“ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်းလေး ရေးပေးပါ”

ဆိုရင် ကျွန်တော်ချက်ချင်း ရေးပေးလေ့ရှိပါတယ်။ စာမူတောင်းရင် မရေးတာများပြီး အဲသည်လို ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းပြီး ရေးခိုင်းရင် နေရာမရွေးပါပဲ။ အကြောင်းအရာမရွေးပါပဲ ရေးပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ (၁)နှစ်စာ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာတွေရဲ့အကျိုးကျေးဇူးပါပဲ။

ကျွန်တော် တာရာမင်းဝေ(ကိုရွှေဘုန်း)ဆီ ပြန်သွားပါတယ်။

“အစ်ကို ကျွန်တော် လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ စရေးတော့မယ်”

သူက အားတက်သရောပါပဲ။

“အေး ရေးလေကွာ၊ မင်းကို ဘယ်သူမှထုတ်မပေးရင် ငါ ထုတ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော် အားတက်သွားပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့် လို ဘာမဟုတ်တဲ့သူကို ဒီတိဒီတိကျစာရေးဆရာက ထုတ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ စာပေနဲ့ပတ်သက်ရင် ထိပါကတော့ သူ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရပြီ ဆိုတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ လုံးချင်းဝတ္ထုကို စရေးခဲ့ပါတယ်။

“ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတဲ့အိမ်”

ဒါဟာ ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်းပါ။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းလေးတစ်ခု ပါပဲ။

ဒီမှာပြောရပါဦးမယ်။

ဟာသဝတ္ထုရေးနည်းထဲမှာ နီကိုရဲ့ရဲ့ ဝတ္ထုရေးနည်းကို သဘောကျပါတယ်။ ကိုရဲဝင်း(နီကိုရဲ)ဟာ ဝတ္ထုမရေးခင် သူဝတ္ထုကို လူတိုင်းကိုလိုက်ပြီး ပြောပြပါတယ်။ သူရေးတဲ့ ‘မကြည်ပြာ’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့ သူပြောတာကို မကြားဘူးတဲ့ဝတ္ထု မရှိပါဘူး။ သူပြောပြခဲ့ပြီး ပုံနှိပ်ခြင်းမခံခဲ့ရတဲ့ဝတ္ထုတွေတောင် ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါဟာလည်း နီကိုရဲ

အကြောင်းရေးရင် ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။

ကျွန်တော်ဟာလည်း ဒီဝတ္ထုကိုမရေးခင် လူအတော်များများကို ဒီ
ဝတ္ထုအကြောင်း လိုက်ပြောပြဖူးပါတယ်။ လူတွေကလည်း သဘောကျကြပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် အမြဲပြောသားကျနေတဲ့ဝတ္ထုကို စတင်ပြီး ရေးသားတာပါ။

နောက်မှ လေးလက်စဖြစ်တဲ့ ဘီလူးဝတ္ထုကို ဆက်ရေးပါတယ်။

ဘီလူးဝတ္ထုရေးပြီး တာရာမင်းဝေ(ကိုရွှေဘုန်း)ဆီ ပြန်သွားပါတယ်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်ပေးရှာပါတယ်။ ပြီးမှ

“မင်း ဘယ်ကလောင်နာမည်ရွေးလဲ”

“အကြည်တော်ပါအစ်ကို”

သူခေါင်းညိတ်တယ်။

“မဆိုးဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဒီအတိုင်းပဲ စာအုပ်ကိုထွက်မယ်ဆိုရင်
လူတွေ မင်းကို သတိထားမိချင်မှ ထားမိမယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွ၊

နိုင်ငံခြားမှာတော့ရှိတယ်၊ ဒီမှာတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ မင်းရဲ့ ဝတ္ထု
အတိုတွေကိုစုပြီး ငါက ဝတ္ထုအရှည်အဖြစ် ဇာတ်ဆင်ပြီးပြန်ရေးမယ်”

“အကြည်တော်ရဲ့ဝတ္ထုတိုများကို တာရာမင်းဝေ ပြန်ရေးသည်ပေါ့
ကွာ၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို လူတွေချက်ချင်းသိသွားကြလိမ့်မယ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်အလွန်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဟုတ်
တယ်လေ။ ကျွန်တော့်လို ပါချီပါချက်ကောင်ကို တာရာမင်းဝေက တင်ပေး
မယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ကျွန်တော်ဟာ စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိ
ပေါက်နေတာပါဆို။

“မင်းမှာ ဝတ္ထုအတိုတွေရှိလား”

“ဟုတ် ရှိပါတယ်အစ်ကို၊ မရှိလည်း ရေးလိုက်ပါမယ်”

သူခေါင်းညိတ်ပြီး

“အေး ဒါဖြင့် ဆယ်ပုဒ်ယူခဲ့ကွာ၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို သုံးထောင်နှုန်း
နဲ့ပေးမယ်၊ ဆယ်ပုဒ်ဆိုတော့ သုံးသောင်းယူသွား”

“ခင်ဗျာ”

ပိုက်ဆံပါချပေးတော့ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူက ကျွန်တော့်ကိုလည်း တင်ပေးမယ်။ ဒါကို ပိုက်ဆံပါ ထပ်ပေးနေတယ်ဆိုတော့ မထူးဆန်းဘူးလား။ ကျွန်တော် ကြောင်နေမိတယ်။ သူက ဘာမှမဖြစ်သလိုနဲ့

“အေး မြန်မြန်ရေးပြီးတော့ ယူခဲ့ကွာ”

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံယူပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

သူ့အပြုအမူက ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

နောက်မှ သိရတာက

ကျွန်တော်အင်မတန်ဆင်းရဲနေကြောင်း သူ့ကြားတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိလွန်းလို့ ရုပ်ပြရေးတဲ့ ပန်းချီကျော်အောင်မော်ဆီမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ငွေခြောက်ထောင်နဲ့ ရေးစားနေမှန်း သူသိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သက်သက် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကူညီလိုက်တာပါပဲ။ (ကိုကျော်အောင်မော် အကြောင်းလည်း ကြုံရင်ပြောချင်ပါသေးတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ)

အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော်ပြန်သိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေကို သူ့ကိုထုတ်ခိုင်းဖို့ အားနာသွားပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေ မပေါက်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ သူ့အတွက်အားနာစိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ ထုတ်ပေးဖို့ မပြောတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ဝတ္ထုရေးတဲ့ဇာတ်လမ်း ခဏရပ်သွားပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို ဘယ်သူထုတ်မှာလဲ။

x x x

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ ဘယ်သူထုတ်မှာလဲ။

တစ်နေ့တော့ ကံကောင်းခြင်းတွေ ရောက်လာပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဒီဇိုင်းနာမှူးထွန်းဝင်းက ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကို ဒီဇိုင်းလုပ်ပြီး ငွေရွှင်လာတဲ့နေ့ပေါ့။

သောက်ကြစားကြရင်း သူက သူနဲ့တစ်နယ်တည်းသား ကျောင်းတော်သား သျှင်ထွေးဟန်(ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်)ကို အားမလိုအားမဖြစ်ပြီး ပြောနေတာပါ။

“မင်းကွာ စာကို ဘာလို့ဆက်မရေးတော့တာလဲ”

ဟုတ်ပါတယ်။ သျှင်ထွေးဟန်ဆိုတာ စာရေးသိပ်ကောင်းတဲ့ သူပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ နာမည်ကြီးဝတ္ထုတို ရေးဆရာ ဖြစ်နေသူပါ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အရက်စွဲသွားတာလား၊ မိန်းမ စွဲသွားတာလား မသိပါဘူး။ ရေးသမျှဆုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေရာကနေ စာကို လုံးဝမရေးဘဲ ရပ်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

ဒါနဲ့ သျှင်ထွေးဟန်က အနည်းငယ် ထွေနေပြီမို့

“ငါရေးတော့ မင်းထုတ်ပေးမှာလား ကဲ ပြော”

ဆိုတော့ မျိုးထွန်းဝင်းကလည်း စိတ်ဆတ်တယ်။

“ထုတ်ပေးမယ်ကွာ၊ ရော့ ဒီမှာ စရန်ယူထား ငွေသုံးထောင်”

ဆိုပြီး ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးတယ်။ ပေးပြီးမှ ကျွန်တော်ရှိနေတာ သတိရပြီး အားနာသွားတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဖက်လှည့်ပြီး

“ကိုကြည် ကိုကြည် လုံးချင်းရေးမလား”

ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမေးမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကတုန် ကယင်နဲ့ပဲ

“အေး.. အေး မင်းထုတ်ပေးရင်တော့ ရေးတာပေါ့”

ဆိုပြီးပြောလိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ မျိုးထွန်းဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကြည် နှစ်ထောင်ယူထား၊ ကွန်ပျူတာစာစီကတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်ခန်းမှာပဲ လာစီကြပေါ့”

ဆိုပြီး ပိုက်ဆံပေးသွားတယ်။

နောက်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို စရေးလိုက်တယ်။

“ကဝေပျို၏နီဒါန်း”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဟာသမှာ ကဝေတစ်ကောင် ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီစာအုပ်ဟာ ငါ့ရဲ့ပထမဆုံး(နီဒါန်း)လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ကဝေပျို၏နီဒါန်းလို့ ပေးခဲ့တာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်ကို စာစီပေးတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း အရယ်သန်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်စာကို စာစီလိုက်၊ ဇာတ်ကြီးဟစ်ကျယ်

(၃၆)လမ်းရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမှာခုံချပြီး စာဖတ်လိုက်
ထိုင်ရယ်လိုက်ကို လုပ်နေ တာ။ လူတွေကလည်း
စိုင်းဘိုဘိုရှူးသွားပြီလားဆိုပြီးတော့ဗျာ။

ထရယ်လိုက်ဆိုတော့ လူတွေက အံ့အားသင့်ကြတယ်။

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့ လူတွေက လာဝိုင်းအံ့လိုက်၊ ပြန်ကွဲလိုက်ဖြစ်နေတယ်။

နောက် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စိုင်းဘိုဘို(ယခင်မော်ဒယ်ပေါ့ဗျာ) ကလည်း နာမည်ကြီးစပေါ့။ ဒီကောင်နဲ့က ခွေးလေးကျပိုးတည်းက ခင်နေတာ။

အဲဒါကို သူကလည်း သူများတွေရယ်နေတော့ စာရွက်ထုတ်ခိုင်း၊ (၃၆)လမ်းရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမှာခုံချပြီး စာဖတ်လိုက် ထိုင်ရယ်လိုက်ကို လုပ်နေတာ။ လူတွေကလည်း စိုင်းဘိုဘိုရှူးသွားပြီလားဆိုပြီးတော့ဗျာ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက

“စိုင်းဘိုဘို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဆို သူက

“ဒီမှာလေ မောင်ကြည့်စာအုပ် ဖတ်ပြီးရယ်နေတာ”

လူတွေက သိမှမသိကြဘဲ။ ဒါကြောင့်

“မောင်ကြည်ဆိုတာ”

“အကြည်တော်လေ”

“မကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းကထွက်တာလဲ”

“မထွက်သေးဘူး အခုမှစာစီတုန်း”

ဒီလိုနဲ့ နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာမှာ ကျွန်တော်က နာမည်ရလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စာအုပ် ထုတ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

မျိုးထွန်းဝင်းကလည်း ရွှေကြောင်မူးကြောင်နဲ့သာ ပိုက်ဆံ ပေးခဲ့တာ။

အမှန်က သူလည်း စာအုပ်ထုတ်နိုင်လောက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလေ။

“ခင်ဗျားစာအုပ် ကောင်းတော့ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်

၂၆ ကျွန်တော်

တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထုတ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော့်ရဲ့စာရေးခြင်းက ရပ်ပြန်ပြီပေါ့။

x x x

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ကွန်ပျူတာထဲမှာ လာကြိတ်ဖတ်နေတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်မသိတဲ့ နာမည်ကြီးတစ်ယောက် ပါသေးတယ်။

“ညီသစ်”

ညီသစ်နဲ့ကျွန်တော် လူချင်းလည်း မရင်းနှီးပါဘူး။ (အဲဒီတုန်းက) တွေ့လည်းမတွေ့ဖူးကြပါဘူး။

ညီသစ်ဆိုတာ တေးရေးတစ်ဦးပါ။ နောက်ပြီး စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာပြန်ဟာသတွေ အများကြီး ရေးသွားပါတယ်။

သူက ကျွန်တော့်စာတွေဖတ်ပြီး ကျွန်တော်တောင်မသိဘဲ နှုတ်၏စောင်မခြင်းဖြင့် ထုတ်ဝေသူကို သွားပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော် အင်မတန်ရယ်ရတဲ့ကောင်တစ်ကောင် တွေ့ထားတယ်ဗျ” ထုတ်ဝေသူက စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်မှာ စီးစရာမြင်းကြယ်ဖိနပ်ပဲ ရှိပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူနဲ့တွေ့ရမှာမို့ ဝတ်စရာအင်္ကျီအကောင်းမရှိလို့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အင်္ကျီကို ယူဝတ်သွားရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အောင်မြင်မှုလမ်းစပေါ် ချဉ်းကပ်မိပါပြီ။

ကျွန်တော်နဲ့အတူ လုံးချင်းဝတ္ထုအတူရေးမယ့် သျှင်ထွေးဟန်က အရက်ကျောထဲ မျောနေတုန်းပါပဲ။ (အခုတော့ အဲဒီအရက်နဲ့ပဲ သေရှာပါပြီ)

x x x

ကျွန်တော့်စာအုပ်ထုတ်မယ်ဆိုတော့ အဓိကပြဿနာက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မသိတာပါပဲ။

မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်မှာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရေးနေတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အယ်ဒီတာကောင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီအလှိုင်းချည်း စာအုပ်

သုတ်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှတောင် ကိုင်ကြည့်မိကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ထုတ်ဝေသူကလည်း ကြောက်ပါတယ်။ စာအုပ်ကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပေါက်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။

“ကိုကြည် စာအုပ်ကို ဒီအတိုင်းထွက်လိုက်ရင်”

“အကြည်တော်”

“ကဝေပျို၏နီဒါန်း”

“ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ကိုင်ကြည့်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို အမှာစာ ရေးခိုင်းရင်တော့ ပိုဖြစ်မယ်ဗျ။ သူတို့က ဖတ်ကြည့်ပါဘာညာဆိုရင် သူတို့ပရိသတ်က ဖတ်ကြမှာဗျ။ ခင်ဗျားမှာ နာမည်ကြီးထဲက အသိရှိလား”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားမှာ သေချာတာပေါ့။

“ရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ဖြစ်နေတဲ့ တာရာမင်းဝေကို ရေးခိုင်းရင်ရော၊ ဒီထက်ပိုက်ရှိတာ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

တာရာမင်းဝေကို အမှာစာရေးခိုင်းမယ်ဆိုတော့ ထုတ်ဝေသူလည်း ပျော်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အစ်ကို့ဆီ စာမူထုတ် ပိုက်ပြီး ပြန်သွားဖြစ်တယ်။

“ကျွန်တော် လုံးချင်းရေးဖြစ်ပြီ၊ ထုတ်ဝေသူလည်းရပြီ အစ်ကို”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာစရာပဲ”

သူလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာသွားတဲ့ပုံပါပဲ။

“အဲဒါ အစ်ကို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးကို အမှာစာရေးပေးပါလား”

သူလည်း ဝမ်းသာအားရပဲ

“ဟာ ရေးပေးရမှာပေါ့၊ ထားခဲ့ထားခဲ့၊ ငါဖတ်ထားပြီး အသေအချာ ရေးပေးမယ်”

ကျွန်တော် စာမူထုတ်ကို သူ့ဆီထားခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာတော့ ကျွန်တော် သူ့ဆီဖုန်းဆက်
လိုက်ပါတယ်။

“ဖတ်ပြီးပြီလားအစ်ကို”

“ဖတ်ပြီးပြီကွ ငါစဉ်းစားနေတယ်”

“ဘာကိုလဲအစ်ကို”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ရှေ့အပတ်ထဲလာခဲ့”

သူ့ဖုန်းချသွားတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ ဘာချွတ်ယွင်းနေလဲပေါ့။

နောက် သူ့ချိန်းထားတဲ့ရက်မှာ ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားခဲ့ပါတယ်။

သူက အဆင်သင့်စောင့်နေပြီး ကျွန်တော့်စာမူပြန်ချပေးပါတယ်။

“ဒီမှာ မင်းစာမူ”

ကျွန်တော် စောဒကတက်လိုက်တယ်။

“အမှာစာရော အစ်ကို”

သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး

“မရေးဖြစ်ဘူး ကိုကိုကြီး”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာလို့မရေးတာပါလိမ့်။ သူက

“ရေးစရာမလိုဘူးကွ ညီလေးရ”

“ဘာ. . ဘာများဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

သူ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြတယ်။

“မင်းရေးလက်က ဖြစ်နေပြီ ကိုကိုကြီး၊ မင်းဟာ စာရေးဆရာ
အကြည်တော်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါက အမှာစာရေးပေးလိုက်မှ မင်းဟာ တာရာမင်းဝေ
တပည့် အကြည်တော်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တာရာမင်းဝေ
တပည့်မလုပ်နဲ့၊ မင်းဘာသာမင်းပေါက်လာတဲ့ အကြည်တော်ပဲ လုပ်စမ်းပါ”

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် အတော်လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။
သူပြောတာကိုလည်း ရုတ်တရက်မကြိုက်ဘူး။ သူက တခြားသူတွေအတွက်
ကို အမှာစာတွေ မနည်းမနောရေးပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကွဲ သူက မရေးဘူးတဲ့။

“မင်းက ငါအမှာစာရေးစရာမလိုဘူး ကိုကိုကြီး”

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါတယ်။ ဒီလောက်ခင်နေလျက်နဲ့ ပထမဆုံးဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပွဲမှ မကူညီတော့တာကိုပါ။

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူကမှ မရေးပေးတာ။ စာမူကြီးပိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။

ထုတ်ဝေသူကို ပြန်ပြောတော့

“အေးဗျာ သူမရေးတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျား တခြား တစ်ယောက် ကြိုးစားကြည့်ဦးမလား”

ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကပါ ကျွန်တော့် ကို အမှာစာမရေးပေးခဲ့ရင် ကျွန်တော်သေသွားမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။

အမှန်တော့ ထုတ်ဝေသူက ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို မထုတ်စေချင် သေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်စာအုပ်ထုတ်ချင်တာ (၃)လပိုင်း အကုန်နားမှာမို့ပါ။

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း မြန်မာပြည်မှာ သင်္ကြန်နားနီးရင် သင်္ကြန် စီးရီးခွေကလွဲပြီး ဘာမှအလုပ်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဘာမှလည်း စိတ်မဝင်စားကြ တော့ပါဘူး။ စာအုပ်ဆို ပိုဆိုးပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သင်္ကြန်သောဘာသော မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီ ဓီရာမိုရ်က ဂျပန်ကို ပညာတော်သင်သွား တော့မှာမို့ပါ။

“ဘာဆိုလို့လဲ”လို့ မေးကြပါလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ နေစရာနေရာ မရှိလို့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တဲထိုးနေပါတယ်။

သူများကျောင်းဝင်းထဲ တဲထိုးနေတာ လတ်တလော အိမ်လေးတောင် မငှားနိုင်လို့လားလို့ မေးကြဦးမှာပါ။ မဟုတ်ပါဘူး ငှားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ဥပမာ

အဲဒီအချိန်က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကိုငှားရင် တစ်လတစ်သောင်းကျ

တယ်ဆိုပါတော့။ သုံးလဆို သုံးသောင်းကျမှာပါ။

အဲဒီသုံးလစာကို တစ်ခါတည်း အကုန်အကျခံပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ တဲထိုးရင် သုံးသောင်းလောက်ကုန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတဲက ကိုယ့်အပိုင် တဲဖြစ်ပြီမို့ နောက်ထပ်အိမ်ငှားခလို ငွေကုန်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ နောက် ခြောက်လနေလည်း အလကား၊ တစ်နှစ်နေလည်း အလကားမို့ ဘာကုန်ကျ ဝရိတ်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အကြံအစည်ကြီးကြီးနဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲ ကန်တင်း(နံ)ဆိုင်ဖွင့်မယ်ဆိုပြီး ဘာမှမရောင်းဘဲ ခပ်တည်တည် တဲထိုးနေတာပါ။

အဲဒီလိုနေတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ညီရှိတုန်းက သူကကျောင်းဆရာမို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူမရှိတော့ရင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက ပေးနေမှာလဲ။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ကျောင်းဝင်းထဲ အလကားလာနေနေတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ကန်ထုတ်မှာပေါ့။ ဒီတော့ နေစရာလည်းမရှိ။ စားစရာလည်းမရှိ။ အလုပ် လည်းမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ညီက စိတ်ပူပါတယ်။

သူရှိတုန်းကတော့ သူ့လခနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ညီအစ်ကို အဆင်ပြေပါ တယ်။ လူပျိုလူလွတ်ကလည်း ဒီနှစ်ယောက်ရှိတော့တာကိုး။ (အခုတော့ သူ လည်း ကလေးနှစ်ယောက်အဖေဖြစ်နေပါပြီ)ကျန်တဲ့သူတွေက သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့အိမ်ထောင်။ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကို ဘယ်သူက ဘယ်မိန်းမတွေက လက်ခံ ချင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့် သူ့စိတ်မပူအောင် သက်သေပြချင်တယ်။

“ညီလေး ငါလည်း စာရေးဆရာဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဆိုတာမျိုးကိုပါ။ ဒါကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းမသွားခင် ကျွန်တော်က သူ့ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူအောင် သက်သေပြချင်တယ်။

သူက (၂)ရက် (၄)လ (၂၀၀၃)မှာ သုံးနှစ်ထွက်ခွာမှာ။ ကျွန်တော့် စာအုပ်သာ မပြနိုင်ရင် သူ့စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထုတ်ဝေသူ ကို ဂျီတိုက်ရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ထုတ်ဝေသူက ကျွန်တော်တို့ကို သနားပြီး ရက်ကြပ် ကြီးမှာတောင် စာအုပ်ထုတ်ပေးရှာတယ်။

၂၁. ၃. ၂၀၀၃

အကြည်တော်

ကဝေပျို၏ နိဒါန်း

x x x

ကိုရွှေဘုန်း(တာရာမင်းဝေ)ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူလက်အောက်ကမှ မဟုတ်။ ဘယ်သူရေး
ဟန်မျိုးမှမဟုတ်ဘဲ သီးခြားအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဟာသမှာ ကဝေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့နိဒါန်းကလည်း လှပခဲ့
ပါတယ်။

သင်္ကြန်နားနီးတဲ့အချိန်မျိုးမှာတောင် အကြည်တော်ကို လူတွေသိ
သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီ ဗီရာမိရ်လည်း ကျွန်တော့်စာအုပ်ကိုကိုင်ပြီး
စိတ်ချလက်ချစွာ လေယာဉ်ပေါ်တက်သွားပါတော့တယ်။

x x x

ကျွန်တော့်ရဲ့ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းတွေက အရမ်းကြီး ကြမ်း
လွန်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်ကတော့ ကျောင်းစာသင်မတတ်လို့ အစော
ကြီးကျောင်းထွက်ခဲ့ရသူ။ အရွယ်မတိုင်မီပျက်စီး မိဘကိုခြေစုံကန်ပြီး သူစိမ်း
နယ်ထဲမှာ ဖြစ်သလို ကျင်လည်ခဲ့ရသူ။

အသက်မပြည့်ဘဲ ဝန်ထမ်းဘဝကိုရပြီး ခိုင်းသမျှလုပ်ခဲ့ရသူ။
နောက်ထပ်နေရာတစ်ခုမှာ သဲထမ်းကျောက်ထမ်းပြီး ဘဝကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
လျှောက်ခဲ့ရသူ။

နေစရာနေရာမရှိလို့ သူများဝင်းထဲ တဲထိုးနေခဲ့ရသူ။ သူများက
ခြံစောင့်နေရာပေးရင်ကို ပျော်နေခဲ့ရသူပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံပေါင်းမြောက်မြားစွာကို
ပေါင်းစပ်ပြီး ဘဝကို စုတ်ပြတ်သပ်မသွားအောင် ထိန်းလိုက်နိုင်ပါပြီ။

■ အကြည်တော်

ဥက္ကဋ္ဌမင်းဆက်
ပိုင်သီးတင်လုံး၏ ရာဇဝင်

ဟိုသီတင်လုံ့၏ ရာဇဝင်

ကျွန်က ဟုတ်တာဆိုအပျင်း
ဖက်၊ မဟုတ်တာမှာ တွင်းနက်၊
လုပ်သဟာအရာမှန်သမျှ ယွင်းပျက်
တဲ့သူ။ နောက်ပြီး ကုတ်မှာ ညှင်းကွက်
ရှိရင်တောင် အထုပ်ပါရင် အတင်း
ဖက်လို့ ရှုပ်လာရင်တော့ နားရင်း
နှက်တတ်တဲ့ကောင်။ အသက်ကြီး
လို့ အရာရာ ပျက်စီးနေပေမယ့်
လက်သီးကတော့ ပြင်းတုန်းပဲ။ ဝါး
ထိုးဝါးကွဲ၊ နွားထိုးနွားလဲ မဖြစ်
တောင် ဖားလောက်ထိုးရင်တော့
အဲဒီဖား ကားခနဲမဖြစ်ရင် စိတ်ရှိ
သလိုပြော။ အရိပ်သိသလို မနော
လည်းမဆိုးဘူး။ သဘောတစ်မျိုးနဲ့
တောတိုးဖို့တော့ ကပ်မညှိနဲ့။ တစ်ခါ
တည်း မှတ်မိသွားစေရမယ်။ တစ်ခါ
နှစ်ခါပေါင်းရုံနဲ့ ဘာလာလာဒေါင်းတဲ့

ကောင်မှန်း ကောင်းကောင်းကြီး
သိသွားစေမယ်။ လူပုံကချောင်ကျ
နေပေမယ့် နှစ်ပေါင်လောက်တော့
အသာလေးမ၊ နိုင်သေး။ အထိုင်
ကောင်းသလို အထလည်း မလေး
သေးဘူး။ ခဏလေးနဲ့ လိုရာရောက်
ချင်ရင် ပျိုကညာဆံတောက်ရေ . .
အကြိုသာထောက်လို့ ဟိုမှာစောင့်
နေလိုက်။ ကိုယ်လာဖောက်ပေး
မယ်။ မင့်သွေးစုနာ။

သောက်သလားလို့ဘောက်
စကားမမေးနဲ့။ ကျုပ်ရဲ့သောက်အား
ကိုမြင်ရင် ခင်ဗျားချောက်ချားပြီး
ကြောက်သွားမှာ။ ဝိစကီ ဘီယာ၊
ရမ်ဆော်ဒါ၊ ဂျင်သံပုရာ ဒီလိုခွဲမက်
စရာတွေကို တွဲဖက်ကွဲသောက်
တတ်တယ်။ ရေလှိုင်ရင်ပေါ့။ အခြေ

အလောင်းအစားကတော့
သိပ်မထုံပါဘူး၊
ခေါင်းတလားထဲ
ဆုံတွေ့ကြစို့ ဆိုရင်တောင်
ခုန်ပြီး
ရှေ့က
ရောက်နှင့်နေတဲ့သူ၊

ယိုင်ရင်တော့ ဘရန်ဒီ၊ ဘီအီး၊ တော
ချက်ပါမကျန် ရောနှက်ကာ နံ့တော့
တာပဲ။ အသောက်ပျက်ရင် အသက်
ပျောက်မှာစိုးလို့ အသက်မပျောက်
အောင် အသောက်မပျက် လုပ်နေ
ရတာ။ အသောက်ကြမ်းတယ်။ ပြီး
ရင် ဟောက်ဟန်းမယ် ငေါက်ငန်းမယ်။
လျှောက်ရမ်းမယ်။ မရှောင်သောက်
အရမ်းသောက် ထောင်မကြောက်
တန်း မကြောက်လူစားမျိုး။ ရိုးသူကို
မပေါင်းဘူး။ ဆိုးသူဆိုထောင်းတယ်။

အလောင်းအစားက
တော့ သိပ်မထုံပါဘူး။ ခေါင်းတလား
ထဲ ဆုံတွေ့ကြစို့ ဆိုရင်တောင် ခုန်
ပြီး ရှေ့က ရောက်နှင့်နေတဲ့သူ။ လူ
မပြောနဲ့.. သရဲများနဲ့ ဖဲကစားရ
မလား။ ဒီကိစ္စမှာ ရဲသလားမမေးနဲ့

ကိုယ့်လူ။ ဖြဲကားပြီးတော့ကို ခွဲ
တအားကြီးကြောင်း ပြချင်နေတာ။
ပိုကာ၊ ဟောလိုဝုဒ်၊ တွမ်တီဝမ်း၊ ဘူ
ကြီး၊ ကိုးမီး၊ ရှိုး တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုး
အောင် ဂိုးတတ်တဲ့ကောင်။ ဘာလာ
လာ လက်မရှောင်ဘူး။ ဖဲပြင်တာနဲ့
အထဲဝင်ပြီးသား ကဲ.. သရဲတွေရေ
မကြောက်တတ်ရင် ခေါ်လိုက်နော်
.. နော်လို့။ ဂျင်၊ မာကျောက်၊ အနီ
ထောင်၊ ဒိုဇက်၊ ကိုးဖလား၊ ရွှေဘောလုံး
ပါမကျန် တစ်လုံး နှစ်လုံး သုံးလုံး..
အလုံးမှန်သမျှ လာထား။ ပြုတ်ပြုတ်
ပြုန်းကစားပြီး နွားဖြစ်နေတာကိုသာ
ကြည့်။

အပျော်အပါး.. ဟုတ်
လား။ ခင်ဗျား တော်တော်စော်ရကား
မော်ရကား မတော်မတရားလုပ်တဲ့
သူပဲ။ ဒါနဲ့.. ခေါ်ထားလားဟင်။
ကျော်သွားရင် မတော်ဘူးလား ထင်
လို့ပါ။ ကျုပ်က သဘောမကပ်ပေ
မယ့် နှမြောတတ်တယ်ဗျ။ ဟဲဟဲ။

ထိန်းမရသိမ်းမရ ဖြစ်
တတ်တဲ့မိန်းမမျိုးကို စိတ်မဝင်စား
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖိတ်ရင်သွားတယ်။
(အလှူအိမ်) ကြိတ်ခွင်ဝါးကယ်၊
(ကွမ်းယာ)လိုက်ပွဲထားရင် အကြိုက်
ဆွဲစားတယ်။ (ထမင်း) အရေလုပ်လို့

အထာပေးရင် ကလေးလုပ်ဖို့ အသာ
လေးပဲ။ (သိပ်မနက်နဲ့. . ကလေးလို
နုပျိုအောင် ဆင်ယင်လိုက်မှာလို့
ပြောတာ) သဘောကျရင်နမ်းမယ်။
ဒေါပွရင်ကြမ်းတယ်။ ချစ်သူဆိုရင်
အကြိုက်ခိုင်းသွား။ နွားထက်ရိုးတယ်။
မုန်းသူတွေနဲ့ကတော့ မိုက်ရိုင်းသလား
မမေးနဲ့။ ကျားထက်ဆိုးတယ်။ ဗလ
မရှိဘူး။ ဇရိုတယ်။ ဝိတ်မကြီးဘူး။
စိတ်ကြီးတယ်။ မီးရန်ညှိုးတွေ တမင်
ပွားရင်တော့ အမြီးလှန်ချိုးပြီးတော့
ကိုကင်စားလိုက်မယ်။ အဲဒီလိုအကြမ်း
စားကြီးကိုမှ အဆန်းတပြား အပြစ်
မမြင် ချစ်ခင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကြုံပြော
ထားရဦးမယ်။ မယားကြီးတုန်းက
တအားကြီးတောင် မဟုတ်ပါဘူး။
ချစ်စနဲ့ အလစ်ထိုးလိုက်တာ အဆစ်
ကျိုးသွားရှာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ကို
ပစ်ဦးသွားတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဟော. .
မယားလတ်ကျတော့လည်း အနား
ကပ်လွန်းလို့ ပါးလေးဖြတ်ရိုက်မိပါ
တယ်။ သွားအထပ်လိုက်ကျွတ်ကုန်
လို့ ဝတ်စရာရှိတာတောင် မဝတ်
နိုင်ဘဲ (လက်ဝတ်လက်စားနော်)
ဆင်းပြေးသွားပါရောလား။ အင်း. .
အခုတော့ မယားငယ်တစ်ယောက်
ကို တအားတကယ် ကောက်လိုနေ

ပြီပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုလဲ ထိပ်တင်ထား
ရေ။ စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား။ အစဉ်
အလာမပျက် ဝင်တာထွက်တာလေး
ပဲ တာဝန်ယူပေးရမလား။ ဒါဆိုဖြင့်
မင့်အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှာ အချိန်
ပြည့်သွားစောင့်ပေးနေလိုက်မယ်
လေ။ မယားတထူးအတွက် တံခါး
မှူးအဖြစ် အစဉ်အဆက် အဝင်အထွက်
တာဝန်ယူချင်လွန်းလို့ ဟာဟာဟ။

ကဲ စရိုက်ကိုခိုက်ရင် (ဝါ)
အကြိုက်ကို မိုက်ချင်ရင်(တစ်နည်း)
ဧပြင်းဆန်အောင် အထောင်းခံချင်
သပဆိုရင်တော့ ၁၀၉,၁၁၀ကို ဆက်
သွယ်ပါ။ ရုပ်ဖြောင့်ဖို့မလို။ အထုပ်
တောင့်ဖို့ပဲလိုမယ်။ အထုပ်လည်း
တောင့် လုပ်ပေါက်လည်းရှိ ဆိုရင်
တော့ လက်ဗလာနဲ့ကို တက်လာ
မှာ။ မသက်မသာဖြစ်သွားစေရမယ်
လို့ကို အာမခံတယ်။ ဘယ်လိုလဲ။

ဪ. . မေ့လို့။ ဘလိုင်
တီးတဲ့ အရိုင်းကြီးဆိုပြီး ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသူ
တိုင်း ဝိုင်းပြီးသမုတ်ကြတဲ့ ကျုပ်နာမည်
က ပဒိုင်းသီးငရွပ်တဲ့ဗျ။ ဆုပ်ရင်စူး၊
နမ်းရင်မူး။ စားပြီးရှုချင်ရင်တော့ အလူး
သာဆက်လိုက်ပေတော့ ဖူးစားကံရေ။

ရတနာ

ဒိုက်ကူးလင်းလင်းပြည့်များ

လူ့ပြည်နှင့် ငရဲပြည်ကို ပိုင်းခြားထားသော စတစ်မြစ်၏ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ဝိညာဉ်တစ်စုတို့သည် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ဖတ်ရှုနေကြသည်။

သတိ

ဝိညာဉ်တစ်ကောင်လျှင် ကူးတို့ခ(Obolus)နှစ်ဆယ့်ငါးပြား ပေးရမည်။ အကြွေးဖြင့် အားပေးခြင်းသည်းခံပါ။ ယနေ့ကူးတို့ခရသောငွေသည် မနက်ဖန်အတွက် အရက်သောက်ရန်ဖြစ်သည်။

ချာရွန်(ကူးသီးချုပ်)

“ဟာကွာ၊ ပြဿနာပဲ ငါ့ကို ပိုက်ဆံထည့်မပေးလိုက်ကြဘူး”

“ဒါများ ပြန်ယူလိုက်ပေါ့ ရဲဟန်ဟန်ရယ်”

“ပြန်ယူလို့ ရမလားကွ၊ ငါက သေသွားပြီပဲ”

“အင်း ဒါဆို ကူးတို့ဆရာကြီးကို ငိုပြလိုက်”

“မင်းပထွေးက မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေနဲ့ တွေ့ရပေါင်းများလို့ထင်တယ်၊ အခုလို စာရေးပြီး ကပ်ထားတာ၊ ကဲပါ။ ငါစိုက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ့အိမ်က အကြွေမရှိလို့ထင်တယ်၊ ငါ့ပါးစပ်ထဲ ကျပ်တန်တစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ကိုဆန်းက ကြားကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ရဲ့ရဲ့နီ၊ လူ့ပြည်မှာ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကြီးနေပေမယ့် ငရဲပြည်မှာ အခုထိ ကူးတို့ခ ဈေးမတက်သေးတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ထိုသို့ဝိညာဉ်နှစ်ကောင် စကားပြောနေစဉ် ကူးတို့လှေဆိုက်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာရှုသိုးသိုးပုံစံဖြင့် ကူးတို့ဆရာကြီးချာရွန်က ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း ဝိညာဉ်ကောင်တွေ၊ စနစ်တကျတန်းစီပြီးတက်ကြ၊ ကူးတို့ခတွေကိုလည်း အကြံအဖန်မလုပ်နဲ့၊ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ကျောချင်းကပ်ထိုင်ကြ၊ ရှေ့က ဦးထုပ်နဲ့ကောင်၊ ဒီဘက်တိုးစမ်း၊ အလယ်မှာ အချောင်ကြီးရှိသေးတယ်၊ ငါ့မှာ ဒီအပေါက်လေးနဲ့ လုပ်စားနေရတာကွ၊ လှေဦးက အပေါက်ကို ပိတ်မထားကြနဲ့၊ မင်းတို့ကို အခေါက်ခေါက် လာမခေါ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာ အသက်ကြီးပြီ၊ မောတယ်၊ လက်ညောင်းတယ်”

“လူသက်သာချင်ရင် တရုတ်နီ ဆယ့်သုံးကောင်စက်တစ်လုံးလောက် တပ်ထားပါလား ဘကြီးရဲ့”

“ငါ မင်းဆီက အကြံပြုချက်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ လာမပွားနဲ့၊ မင်း အခုရောက်နေတာ ငရဲပြည်၊ ဝဝစား၊ ဝေးဝေးနေ၊ ဝင်မစွက်နဲ့၊ ဝီစီသံကြားရင် ဝပ်စ်”

“ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ခင်ည”

ဤသို့ဖြင့် ဝိညာဉ်များကို သယ်ဆောင်သည့်လှေကြီးသည် စတစ် မြစ်၏ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

(တာတာရပ်စ် ငရဲပြည်မှ လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏) ဟူသောဆိုင်းဘုတ် အောက်တွင် ဧည့်ခံကြိုဆို နေရာချထားရေး ငရဲသားများသည် မှိန်းများ၊ ခက်ရင်းခွများ၊ လှံများ ကိုင်စွဲရင်း ဝိညာဉ်များအား စောင့်ကြိုနေလေသည်။ လက်မောင်းတွင် အနီရောင်လက်ပတ်စည်းနှောင်ထားသည့် ငရဲသားတစ် ကောင်သည် မျက်နှာစပ်ပြီးပြီးဖြင့် အရှေ့ကို ထွက်လာသည်။

“ဟိုင်း အားလုံးမင်္ဂလာပါ။ ဗဲရီးဂလက်တူဆီးယူအောင်၊ အခု ခင် ဗျားတို့အားလုံးကို ငရဲပြည်ရဲ့နိုင်ငံတော် ဧည့်ရိပ်သာမှာ တည်းခိုခိုင်းဖို့ အထက် က အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

“အထက်ဆိုတာ သိကြားမင်းကို ပြောတာလားဟင်”

“ဟ ငရဲပြည်နဲ့ သိကြားမင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီမှာ အထက်ဆိုတာ မရဏာသမန္တမင်းကြီးကို ပြောတာကွ”

ဝိညာဉ်တို့သည် ကြိုဆိုနေရာချထားရေး ငရဲသား၏ ဦးဆောင်လမ်း ပြမှုနောက်ဝယ် လိုက်ပါသွားကြသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ဝိညာဉ်တစ်ကောင် က ငရဲသားကြီးကို ဖောရွှေလုပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘော်ဒါကြီး တစ်ခုလောက် မေးပါရစေဗျာ”

“မေး မေး ဘာမေးမှာလဲ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့ ငရဲပြည်မှာ ဆီပူအိုးတွေနဲ့ကြော် လှော်နေတာ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာတုန်း”

“ဪ ဝီလိုပါ။ ကျွန်တော့်အမျိုးတွေဘာတွေတွေ့ရင် ကြုံတုန်းနှုတ် ဆက်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ အခုရောက်နေတာ ငရဲပြည်ဆိုပေမယ့် အပြစ်ပေးတဲ့နေရာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တရားစီရင်တဲ့နေရာပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါ ကြောင့် ဒီမှာ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အပြစ်ဒဏ်အလျောက် သက်ဆိုင်ရာဌာန တွေဖြစ်တဲ့၊ သဒ္ဓါင်း၊ ကာဠသုတ်၊ သံဃာတ၊ ဇာလရောယုဝ၊ ဓူမရောယုဝ၊

တာပန၊ ပတာပန၊ အဝီစိတို့ကို ပို့ပေးတာ၊ ကောင်းမှုလုပ်သူဆိုရင်လည်း
ပုတ်ပြည်(၆)ထပ်ကို ပန်းရထားနဲ့ ပို့ပေးတယ်”

“လူ့ပြည် ပြန်အပို့ခံရသူ မရှိဘူးလားဗျ”

“ဟင့်အင်း တရားဝင်အနေနဲ့တော့ မရှိဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ထွက်
ပြေးရင်းနဲ့ တစ်ယောက်တလေတော့ လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ လူ့ပြည်ပြန်ရောက်
တတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီက ငရဲထောက်လှမ်းရေးမှူးတွေ စုံစမ်းလို့ရတာ
နဲ့ သွားပြန်ခေါ်လာတာပါပဲ၊ သက်ဆုံးမရှည်ကြပါဘူး၊ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာလည်း
အတော်မလွယ်ပါဘူးလေ၊ အချိန်ပြည့်စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ငရဲသားတွေ၊ ငရဲခွေး
တွေ၊ ပြီးတော့ စတစ်မြစ်၊ အိပ်ကရွန်မြစ်၊ လီသာမြစ်၊ ဖလက်ဂျီသွန်မြစ်၊
ကိုစီးတပ်မြစ်ဆိုတဲ့ မြစ်ကြီး(၅)သွယ်က ဝိုင်းပတ်ထားသေးတယ်”

“အင်း ဒါဆို စူပါမင်းမှ လွတ်နိုင်မှာပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ငါတို့ငရဲပြည်ကသူတွေတောင် အကြောင်းရှိ
လို့ လူ့ပြည်သွားချင်ရင် ယမမင်းကြီးခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရဟတ်ယာဉ်စီးပြီး သွားကြ
ရတာ”

“ဟ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငရဲပြည်မှာ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ဘာတွေနဲ့

ဆိုတော့”

“ရဟတ်ယာဉ်ရှိတာမှန်ပေမယ့် တစ်စီးတည်းရှိတာ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က သူ ဒီကိုရောက်ရင် မျက်နှာသာရအောင်ဆိုပြီး ငရဲမင်းကြီးကို လက်ဆောင်ပေးထားတာလေ”

“အောင်မယ် ငရဲပြည်မှာလည်း ဒါမျိုးတွေ ရှိတာပဲလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ငရဲပြည်ဆိုတာ ဘုရားဒကာတွေရှိတဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူးလေကွယ် ငါ့ကောင်ရယ်၊ နတ်ပြည်သွားဖို့ စီရင်ချက်ချပြီးသူတွေတောင် မှ ပတ်စ်ဖို့၊ ဗီဇာ၊ ပန်းရထားလက်မှတ်၊ နတ်သားမှတ်ပုံတင်ရဖို့ဆို မပေးမကမ်းနိုင်ရင် စောင့်ပေရော့ပဲ၊ ကိုင်း စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာတာ ငရဲပြည်ရဲ့ နိုင်ငံတော်ဧည့်ရိပ်သာတောင် ရောက်လာပြီ”

ဝိညာဉ်ကောင်သည် နိုင်ငံတော်ဧည့်ရိပ်သာကို မြင်လိုက်ရ၍ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံတော်ဧည့်ရိပ်သာကလည်း ထောင်လိုလိုပါလား”

“ကဲ အားလုံးပဲ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒီကိုပို့ဖို့အထိသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီကလူတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေကြပါ၊ တရားစီရင်ပြီးချိန်အထိ ဒီရိပ်သာမှာ စခန်းချကြပါ၊ ပြုဖူးခဲ့တဲ့ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းပြီး အေးအေးနေကြပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကြိုဆိုနေရာချထားရေး ငရဲသားသည် ဝိညာဉ်ကောင်တို့ကို နိုင်ငံတော်ဧည့်ရိပ်သာ တာဝန်ရှိသူများထံ အပ်နှံပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

နိုင်ငံတော်ဧည့်ရိပ်သာမှ စာရေးဖြစ်သူ ငရဲသားသည် ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ချင်းစီ၏ အမည်၊ အသက်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကို မေးမြန်းစာရင်းသွင်းပြီးနောက် သံတိုင်ကာရံထားသည့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း တစ်ကောင်ချင်းတန်းစီပြီး ဝင်ကြ၊ အထဲမှာ ရှိသူတွေနဲ့ ပြေလည်အောင်ပေါင်း၊ အရင်ရောက်နေသူတွေအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေပွင့်

ငါ့နာမည်မှတ်ထားကြ၊ ဒေါက်တာစံဖြိုးတဲ့ကွ၊ အစိုးရ
ဆေးရုံတက်သူတွေကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲရောက်ရင် ဗိုက်ကို
ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ်၊ တောင်းသလောက်
မပေးနိုင်ရင် ရှောဘရားသား လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်နေ ကြည့်စားကြ၊ နို့မဟုတ်ရင် နံနိမ့်မယ်၊ ခါးစောင်း
မယ်”

ဝိညာဉ်အားလုံး အခန်းထဲရောက်သောအခါ ချိုင်းခနဲ တံခါးဆွဲပိတ်
လိုက်သည်။ ထိုင်ရဲသားစာရေး၏ ခြေသံပျောက်သွားချိန်တွင် အထဲတွင်
အရင်ရောက်နှင့်နေသော ဝိညာဉ်တစ်ကောင်က လေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“အသစ်ကလေးတွေ အားလုံးတန်းစီမယ်၊ ငါပြောစရာရှိတယ်”

အသစ်ရောက်လာသူအားလုံး မတ်တတ်ရပ် တန်းစီနေလိုက်ကြ
သည်။

“ကျုပ်က ဒီအခန်းထဲမှာ တန်းစီပဲ၊ အပြစ်တွေများလွန်းလို့ ငရဲမင်း
ကြီးကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမှန်း မသိတော့တာကြောင့် ဒီအခန်းထဲ
သောင်တင်နေရတာ၊ ငါ့နာမည်မှတ်ထားကြ၊ ဒေါက်တာစံဖြိုးတဲ့ကွ၊ အစိုးရ
ဆေးရုံတက်သူတွေကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲရောက်ရင် ဗိုက်ကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ပိုက်ဆံ
တောင်းတယ်၊ တောင်းသလောက် မပေးနိုင်ရင် ရှောဘရားသား လုပ်ပစ်လိုက်
တယ်၊ တာဝန်နဲ့ရောက်ခဲ့သမျှ ဆေးရုံတိုင်းက လူနာတွေ ငါဗျင်းပစ်တာ ဘယ်
နည်းမလဲ၊ ငါ့လောက်မိုက်ကန်းတဲ့သူ မင်းတို့အထဲမှာ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ငါပြောတာ နားထောင်၊ ဘာမှပြန်မပြောနဲ့၊ ငါလိုကောင်က
နောက်ထပ်အပြစ်လုပ်လို့လည်း ပိုထူးမလာတော့ဘူး၊ ဂိတ်ဆုံးနေပြီ၊ ငါ့ကို
ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်ရင် ဂုတ်ဂုတ်ဂုတ်ဂုတ် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကဲ ဟေ့ကောင်
ကိုကင်း၊ သူတို့ကိုယ်မှာ ပါတာတွေ ရှာကြည့်ကွာ၊ တွေ့သမျှ ငါ့ကို အကုန်လာ

ပေး”

“ဟုတ် ဆရာကြီး”

အရင်ရောက်နေသူထဲမှ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ဖြစ်သော လျက်ကိုးကင်း ဆိုသူသည် ဝိညာဉ်အားလုံးကို ရှာဖွေစစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဟာကွာ၊ ငါက ထောစိန်တွေမှတ်နေတာ၊ သွားနဲ့အိကြာကွေးပဲပါ တဲ့ ငဒူတွေကိုး၊ နေပေစော၊ ညကျမှ ယပ်ခတ်ခိုင်းမယ်၊ နင်းခိုင်းမယ်၊ နှိပ်ခိုင်းမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့သည် ငရဲပြည်နိုင်ငံတော် ဧည့်ရိပ်သာတွင် စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ ခိုင်းတာလုပ်လိုက်ဖြင့် တရားစီရင်မည့်နေ့ရက်ကို စောင့်စားနေကြတော့သည်။

x x x

“တိတ်စေ စမျှောင်”

“အိုင်ဖုန်း၊ ဟတ်စကီး၊ လက်ပ်တော့၊ လင်းခရူဒါ၊ ရတနာလေးမည်၊ ထီးစည်ပိုင်သ၊ အစိုးရတော်မူပေထသော၊ ဘုရားတကာ၊ ကျောင်းတကာ၊ အရပ်တကာ၊ ဈေးတကာ၊ လှည့်လည်ကာ ဘောပွဲလောင်းတဲ့၊ ငရဲအပေါင်းတို့၏ အရှင်သခင်၊ အစဉ်သွေးမကြီးတဲ့ ဘုရင် ဟေးဒီးစ်(Hades)ကြွချီတော်မူလာပြီ၊ မြင်သူအပေါင်း အပြစ်ပေါ့လျော့အောင် Hip Hop ဆိုပြီးကြိုဆိုကြစေ”

သံတော်ဆင့်ငရဲသား၏ အသံဆုံးသောအခါ ငရဲပြည်ရှိသူအပေါင်းတို့သည် ရွှင်မြူးခုန်ပေါက်လျက် ဟစ်ဟော့သီချင်းများသီဆိုကာ ငရဲမင်းကြီး ဟေးဒီးစ်ကို ကြိုဆိုကြကုန်သည်။ အလွန်တရာ ပိန်လို့လှသော ငရဲသားလေးယောက် ထမ်းလာသည့် ဝေါယာဉ်တော်ပေါ်ဝယ် ယမမင်းကြီး ဟေးဒီးစ်သည် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုဝတ်ဆင်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်လာသည်။ ထို့နောက် ကွမ်းချိုးများဖြင့် မည်းချိတ်နေသောသွားများကို အငွမ်းကုန်ဖြီးပြရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ရဟူး လူသားအားလုံးကို လေးစားပါတယ်”

ယမမင်းကြီး စီးနင်းလာသောဝေါယာဉ်သည် တရားစီရင်ရာ ခန်းမ

အတွင်း ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ ရုံးတော်အတွင်း၌ ဝိညာဉ်ကောင်တို့သည် တရားစီရင်မှု ခံယူရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ယမမင်းကြီးသည် ခုံရုံးတော်၌ နေရာယူပြီးသောအခါ လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်း၍ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဟမ်း အားလုံးမင်္ဂလာပါ။ အခု သင်တို့ကို တရားစီရင်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ပြောစရာစကားရှိတာကြောင့် နည်းနည်း သည်းခံနားထောင်ပေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငရဲပြည်မှာ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းတာကြောင့် ဆီတွေကို အရင်လို ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဆီတင်မဟုတ်၊ ရေ၊ မီး၊ ထင်း အစုံ ဒုက္ခဖြစ်နေရတာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို ကာမိအောင်ဆိုပြီး တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ကစားလိုက်တာ လက်ရှိမြင်ရတဲ့အတိုင်း စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့ ဘောင်းဘီတိုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် သင်တို့ကို စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ပေးလည်း ထူးမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် အားလုံးကို နတ်ပြည်ပို့ပစ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် အကြံတော်ရတယ်ကွယ်ရဲ့။”

ငရဲမင်းကြီးစကားကြောင့် ဝိညာဉ်အားလုံး ပျံ့ပျော်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ဥက္ကာမင်းဆက်၊ အိန္ဒြေရရနေစမ်း၊ ကွေးနေအောင် က၊မနေနဲ့။”

“မင်းဘာသိလဲ၊ နတ်ပြည်ရောက်ရင် နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက် ငါးရာနဲ့ နေရတော့မှာ၊ ဟီဟိ၊ တွေးရင်းနဲ့တောင် ဒူးချောင်ချင်လာပြီ”

ထိုစဉ် ငရဲသားတစ်ယောက်သည် တရားရုံးခန်းမထဲ အမြန်ဝင် ရောက်လာသည်။

“မှန်လှပါ မင်းကြီး၊ တာဝတိံသာက အီးမေးလ်တစ်စောင် ဝင်လာကြောင်းပါ”

“အိမ်း အိမ်း ဒါဆို print out ထုတ်လိုက်စမ်းကွယ်၊ ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

“မှန်လှပါ၊ print out ထုတ်စရာက လက်ရှိ printer ကိုပေါင်ပြီး အရှင်မင်းကြီးပဲ ဘောပွဲလောင်းလိုက်တယ်လေဘုရား”

“အေး အေး ဟုတ်သား၊ ငါလည်း အပိုင်ပဲဆိုပြီး အောထည့်လိုက်တာ၊ မွတ်ကရောကွာ၊ ဒီတော့ ငါ့ Laptop ထဲကို stick နဲ့ကူးထည့်ပေးပြီး ဒီကို ယူလာလိုက်ကွာ”

ငရဲမင်းကြီးသည် တာဝတိံသာမှ ပေးပို့လိုက်သော အထူးအီးမေးလ်ကို ဖတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တရားစီရင်ရာခန်းမထဲရှိ ဝိညာဉ်အပေါင်းကို ပြောကြားလိုက်သည်။

“အို ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့ သင်တို့ ကံဆိုးလှချေတကား၊ အဆွေတော်ကိုမာယသည် သူ၏နတ်ပြည်(၆)ထပ်ကို HIV ရန်မှ ကာကွယ်သောအားဖြင့် ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇများ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ရပ်နားထားကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ အင်း အဲဒါမှ တကယ့်ကျွန်ုပ်တို့ ငရဲပြည်မှာလည်း နှစ်ရှည်လများ ကျွေးမွေးထားဖို့ မတတ်နိုင်၊ ငရဲ(၈)ထပ်ကိုလည်း ပို့ဖို့မဖြစ်နိုင်၊ နတ်ပြည်ကလည်း လက်မခံ၊ ဒီတော့ သင်တို့ကို လူ့ပြည်ပြန်ပို့ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ၊ နောင် အဆင်ပြေသည့်အခါမှ ပြန်ခေါ်ပြီး စီရင်တော့မယ်၊ ဒီတော့ သင်တို့ လူ့ပြည်က မူလအသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်တွေအတိုင်း ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့လာရောက်ခေါ်ယူမယ့် ရက်အထိ စောင့်ကြစေဗျာ၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်လည်း မန်ယူနဲ့ချဆီးလ်တို့ အသည်းမပြီးအောင် နွဲ့ကြမယ့်အရေးမှာ၊ မနွေးသချော် အမောတွက်ဖို့၊ စောသက်ရဲ့ အိမ်ကွင်း အဝေးကွင်း သီဆိုရင်း ဂိုးတော်မူမယ်”

ငရဲသားများနှင့် ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့သည် အဆိုတော်စောသက်၏ အိမ်ကွင်း အဝေးကွင်းသီချင်းကို သီဆိုရင်း ငရဲမင်းကြီး ပေးဒီးစ်ကို သောင်းသောင်းဖြဖြ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

x x x

နောင်နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် တာတာရပ်စ်ငရဲပြည်၌ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာသောကြောင့် စားအုန်းဆီများ အလုံလုံဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ လူ့ပြည်သို့ တရားမစစ်ဆေးရေးသားဘဲ ပြန်ပို့လိုက်ရသည့် ဝိညာဉ်ကောင်များအား ပြန်လည်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ရာ ငရဲထောက်လှမ်းရေးမှူးတို့ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သေရွာပြန် ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့သည် အိုင်ကျူဖလန်းဖလန်း ထနေသူများဖြစ်ရာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤသို့ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမြဲကြသဖြင့် မျက်နှာကို ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီနည်းဖြင့် ခွဲစိတ်ပြုပြင် ပြောင်းလဲကာ မူလအလုပ်အကိုင်များ၊ မူလနေရပ်များ စွန့်ခွာလျက် မတူကွဲ ပြားသော အလုပ်အကိုင်များလုပ်ရင်း နေထိုင်ကြတုန်၏။

ဆေးရုံခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း လူနာဗိုက်ကို ဓားဖြင့်ထောက်ပြီး အလှူ ခံတတ်သော ဒေါက်တာစံဖြိုးသည် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံတွင် ကြုံရည်ကြိတ်သူ အဖြစ်၊ ဘီလပ်မြေနည်းနည်း သဲများများဆောက်လုပ်သည့် ကန်ထရိုက်တာ ဥက္ကာမင်းဆက်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ပူဖောင်းရောင်းသူအဖြစ်၊ ပြေစာထဲ တွင် ကျောင်းဝင်ကြေး (၁၀၀)ကျပ်ရေးကာ အမှန်တကယ်အားဖြင့် ကျောင်း ရန်ပုံငွေကျပ်တစ်သောင်း တောင်းလေ့ရှိသော ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်အာပေ တူးသည် အီသီယိုးပီးယားနိုင်ငံတွင် ပလာတာရိုက်သူအဖြစ်၊ မီတာခကို ခန့် မှန်းခြေဖြင့် တောင်းတတ်သော မီတာစာရေး ကိုဆန်းသည် တရုတ်နိုင်ငံတွင် ဝက်သားတုတ်ထိုးရောင်းသူအဖြစ်၊ စားအုန်းဆီနှင့် ဝက်ဆီ ရောသမမွေ့ကာ ပဲဆီသန့်ဆိုပြီး လိမ်ရောင်းလေ့ရှိသော ရဲဟန်ဟန်သည် ဆိုမာလီနိုင်ငံတွင် ပင်လယ်ဓားပြအဖြစ် အသီးသီးရုပ်ဖျက်ထားကြလေသည်။ ငရဲထောက်လှမ်း ရေးတစ်ဖွဲ့လုံး မျက်စိလည်ကုန်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့များဖြစ်သည့် စီအိုင်အေ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်၊ မော့ဆက်၊ ကေဂျီဘီ တို့ကို အကူအညီတောင်းလျက် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေကြသည်။ ယနေ့အချိန်ထိတော့ သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်နေသည်။

ငရဲမင်းကြီး ဟေးဒီးစ်သည် တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ကြိမ်းဝါး လျက်ရှိသည်။

“တောက် နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ မိလို့ကတော့ ဟွန်း၊ အရှင်လတ်လတ် အမွှေးနှုတ်ပစ်မယ်”

ကျီစားရက်ပါပေ့ ကိုယ့်လူတို့ရယ်၊ ငရဲမင်းကိုများ..

■ ရဲစတိုင်း

အဖြစ်ရယ်ကဆိုး ပိုးသက်လင်းထက်

အပြစ်ရယ်က သို့

ကောင်မလေးသည် ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးလုံးလုံးလေးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြစ်၏။ ထိုကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ကြိုက်နေတာကြာပြီ။ အချိန်ကာလအားဖြင့် အတိအကျဆိုရလျှင် သူမ ဒီရပ်ကွက်ကို စပြောင်းကတည်းကဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်နှင့် သူမတို့ရပ်ကွက်က ကပ်လျက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တတွေ သူမတို့ရပ်ကွက်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရောက်နေကျဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကလည်း ဖြတ်လမ်းတွေရှိနေ၍ နှစ်ရပ်ကွက် တစ်ရပ်ကွက်လို ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ ထိုကောင်မလေး စပြောင်းလာပြီး တစ်ပတ်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ စတင်သတိထားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျော်ထွန်းရယ်၊ မောင်မြင့်ရယ်ပါ။ အားလုံးထဲမှာ သူမကို စတင်သတိထားမိတာက ကျွန်တော်ပါ။ အဲဒီတုန်းက သူမက ခွေထွက်ငှားဖို့ ခွေဆိုင်ကို လာရင်း ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းကြီး သွားတိုးတာပါ။ ကျွန်တော်ဆို သူမကို စတွေ့တွေ့ချင်း ကြက်သေကြီး သေသွားတာ၊ တကယ်ပါဗျာ၊ လောကကြီးမှာ မိန်းမလှလှလေးတွေ တပုံတပင်ကြီး မြင်ဖူးပါတယ်။ သူမနဲ့ကျမှ အရုပ်ကြီးပြတ်ကို ဖြစ်သွားတာ။

ထားပါ။ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ကောင်မလေးအပေါ် ဘယ်လို သဘောရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးခန့်မှန်းလို့ရပြီထင်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေအပေါင်း သူတော်ကောင်းများကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပေးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ဘိယာကို ညတိုင်းလိုလို အခိုက်မှန်မှီဝဲရင်း

“တယ်ရင်း မင်းဘက်ကသာ မီးစိမ်းပြလိုက်၊ နာဂီ အရှင်တင့်ပဲ”

ဆိုတာမျိုး အမြဲပြော၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့စကားကြားတိုင်း ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အားတက်စမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ရက်မှာတော့ ကောင်မလေးအား ရည်းစားစကား လိုက်ပြောပါသည်။ ထိုနေ့တွင် ဟိုကောင်နှစ်ကောင်လုံး တစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့ပါ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ဘက် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သည်။ သူမ ခွေထွက်ငှားနေကျအချိန်တွင် သူမလာနေကျလမ်း၌ ဓာတ်တိုင်ကွယ်၍ စောင့်နေလိုက်၏။ (ကွယ်စရာအပင် မရှိတော့လို့ပါ။ နာဂစ်တွင် အားလုံး မျိုးပြုတ်ကုန်ကြသည်)

ခဏအကြာ သူမ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လမ်းလျှောက်ကာ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် ရင်တွေ့ခုန်နေသည်။ သူမကို ဓာတ်တိုင်အကွယ်လေးက ချောင်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်တုန်ကာနေ၏။ သူမ လမ်းချိုးလေး တစ်ခုကအကျော်တွင် ကျွန်တော်လှမ်းထွက်မလို့ လုပ်လိုက်စဉ်

“ဟင်”

ငနဲတစ်ပွေ လမ်းချိုးထဲက လှမ်းထွက်ပြီး သူမအနားသို့ ဖတ်ခနဲ ပြေးကပ်လိုက်တာ တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် အသာလေး ဓာတ်တိုင်နဲ့ ပြန်ကွယ်နေလိုက်သည်။ ထိုငတိက စပ်ဖြစပ်ဖြနှင့် ကောင်မလေးနားပါလာပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်တစ်အိတ်။

ဒီငနဲကြည့်ရတာ လောဘလည်း နည်းနည်းကြီးပုံရ၏။ ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောရုံတင်မက ရည်းစားစာပါ သေချာအောင် အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်ချင်ပုံပေါ်၏။ ကောင်မလေးက စာကိုတွေ့တော့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ ငတိက နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ပြီး “ရဟူး ရဟူး”ဟုပြောကာ လက်ထဲအတင်းထည့်ပေးနေ၏။

ထိုငတိကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်ရင်း သိသလိုလို ရှိလာ၏။ နောက်မှ ကျွန်တော်သေချာစဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထိပ်က ကုန်ခြောက်ရောင်းတဲ့ မစမ်းလေးသား ဘူကြီးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရ၏။ ဘူကြီးက အရင်ကနဲ့မတူ၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေ ဘာတွေဝတ်ပြီး ဆံပင်တွေဘာတွေ ထောင်လာတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိလိုက်ခြင်းပါ။ ကိုယ့်လာစံရပ်ကွက်

သားချင်းတွေဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်လည်း မနှောင့်ယှက်ချင်တော့ပါ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မရှိမချင်း ပင်လယ်ရေဖြစ်၏။ ဘယ်သူသောက်သောက် ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးကို ဘယ်လူပျိုမဆို ချဉ်းကပ်လို့ရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို ဘယ်သူဖျက်ဆီး ဖျက်ဆီးဆိုပြီး ပျက်စီးမသွားရင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ဘူကြီးကို အလှည့်ပေးလိုက်ကာ ထိုနေရာမှ တိတ်တိတ်ကလေး လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ဘူကြီးပုံစံကြည့်ရတာလဲ အဆင်ပြေတဲ့ပုံ သိပ်မပေါက်ပါ။ ရသမျှအင်အားလေးနှင့် အစွမ်းကုန် လိုက်တွန်းနေရပုံရပါသည်။

x x x

နောက်တစ်ရက်တွင် ဘူကြီးအမှိုက်ခံရသည်ဟု သတင်းကြားသည်။ ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေက မကျေနပ်၍ ဘူကြီးကို ဝိုင်းဆော်လိုက်ကြသည်ဟု ကြား၏။ ထိုသတင်းကို ယူလာသူမှာ ကျော်ထွန်းနဲ့ မြင့်မောင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူတို့က

“မင်းတော်တော် ကံကောင်းသွားတယ် ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီနေ့က ကောင်မလေးက သူပေးတဲ့စာကို မယူလို့ဆိုပြီး ဘူကြီးက ကောင်မလေးလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး သွားပေးတာ၊ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အစ်ကိုတွေ ဆိုတာလဲ ကရာတေးချန်ပီယံတွေဆိုလား၊ တိုက်ကွမ်ဒိုချန်ပီယံတွေ ဆိုလားပဲ၊ ဘူကြီးဆို ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ချက်တည်း မှောက်သွားတာတဲ့”

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်၏။ တစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်သွားသောကြောင့် ပြုံးသောအပြုံးမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တစ်ရန်ရှင်းသွားသောကြောင့် အတ္တကြောင့် ကျေနပ်မိပြီး ပြုံးသောအပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ဘူကြီးဆိုတဲ့ကောင် နောက်ဆို ကောင်မလေးနား ကပ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ပေ၊ ဘူကြီးတင်မဟုတ် တခြားသောကောင်တွေပါ ထိုသတင်းကြားပြီး ကောင်မလေးကို ဝေးဝေးရှောင်သွားနိုင်လေသည်။ ထိုကိစ္စကိုတွေ့၍ ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်ချင်းပင်။ သို့သော် ထိုအုပ်စုထဲတွင် ကျွန်တော်မပါ။

“မင်းဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ ဟေ့ကောင်”

ကျော်ထွန်းက မေးသည်။ မြင့်မောင်က ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့သဘောနှင့် ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ကာပြီ။ ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍

“ငါကတော့ ဆက်ကြိုးစားနေမှာပဲ၊ အခုဆို ကောင်မလေးနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့တဲ့အတွက် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“သူ့အစ်ကိုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့လေ”

“ဟားဟား အစ်ကိုတွေဆိုတာ ညီမတစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ လိုက်စောင့်ရှောက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာကွ၊ ဘူကြီးခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်ညံ့လို့ပါ”

ကျော်ထွန်းနဲ့မြင့်မောင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ယောက်လိုကြည့်၏။ ကျွန်တော် ခပ်အေးအေးပင် စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မနက်ဖြန် ကောင်မလေးကို စာလိုက်ပေးမယ်”

“ဟင်”

နှစ်ကောင်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြီးမှ ကျော်ထွန်းက

“ပြဿနာဖြစ်ပြီးတာတောင် မကြာသေးဘူးလေ”

“သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်းလှုပ်ရှားတာ၊ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်ပြီးစမှာ သူတို့ညီမနား ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲပါဘူးဆိုပြီး ဒီကောင်တွေ တွေးထားမှာပဲ၊ အဲဒီအချက်ကို ငါက အသုံးပြုမှာ”

ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးနောက်

“မနက်ဖြန် ငါတို့တော့ မလိုက်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နှင့်ကြည့်၍

“မင်းတို့ကိုလည်း ဘယ်သူခေါ်မယ်ပြောလို့လဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက တစ်ယောက်တည်းလှုပ်ရှားလေ ကောင်းလေပဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး၌ ဟိုကောင်နှစ်ကောင် စိတ်အေးချမ်းသာသာ သက်ပြင်းချတာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ကောင်တွေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကောင်မလေး ခွေသွားငှားချိန်သာသာလောက် ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး ကြိုးစားပန်းစားရေးထားသည့် စာလေးကို ခြင်းခတ်ရင်းဝတ်သည့် အားကစားဘောင်းဘီအတိုလေးရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲ ကျွန်တော်ထည့်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်က ပုဆိုးထပ်ဝတ်ကာ အိမ်က ကျွန်တော်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြင်းကွင်းရှေ့ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် ခြင်းတစ်ပွဲ ဝင်ခတ်လိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ အချိန်လည်း စောနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ပြေပျောက်စေချင်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခြင်းဝတ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြင်းတစ်ပွဲပြီးသွားတော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကို ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ရည်းစားစာလေးကို အိတ်ကပ်ထဲရှိမရှိ ကျွန်တော်စမ်းလိုက်သေး၏။ စာကလေးက အိတ်ကပ်ထဲမှာ အခန့်သား။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ကောင်မလေးလာနေကျလမ်းကို ရောက်တော့ မျှော်နေမိသည်။ သိပ်မကြာပါ ကောင်မလေးက ထုံးစံအတိုင်း လမ်းကလေးရှိရာသို့ ဆင်မယဉ်သာလေး လျှောက်လာနေပါသည်။ ကောင်မလေးသည် ညနေခင်းအိမ်နေရင်း ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ညနေခင်းအိမ်နေရင်းဝတ်စုံလေး၊ ရည်းစားစာပေးမယ်ဆိုပြီး တကူးတကပြင်ဆင်လာတာ ဘာမှမပါ။ ထို့ကြောင့် ဒီဇိုင်းချင်း ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်ဟု ကိုယ့်ကို ကိုယ် မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

ကောင်မလေးအနားရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ကောင်မလေးနှင့်ကျွန်တော်က လွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိ၊ ဒီအခြေအနေသည် ဝှင်ကောင်းပဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကောင်မလေးနား ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် သူမနားရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွားတော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုဘက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်က

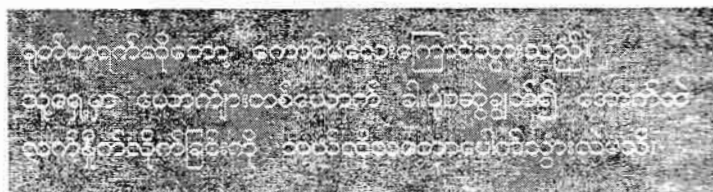
“ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ်က ညီမလေးကို နှောင့်ယှက်

ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဟာ ကိုယ်က ညီမလေးကို သိနေတာကြာပါပြီ။
ညီမလေး ခွေလာငှားတိုင်း ဒီလမ်းလေးက ကိုယ်စောင့်ကြည့်နေကျပါ။”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍
“တစ်ခါမှလဲ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ ကိုယ်က ပုန်းနေတာကိုး”

ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလောက်ဆို အခြေအနေကောင်း
သည်ဟု ကျွန်တော်တွက်လိုက်၏။ ထို့နောက်

“ညီမလေး”

ကောင်မလေး လှည့်ကြည့်သည်။

“ညီမလေးကို ကိုယ် စာလေးတစ်စောင် ပေးပါရစေနော်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ ဒီလောက်တော့ တုန့်
ပြန်မှုရှိမည်ဆိုတာ ကျွန်တော်တွက်ပြီးသားပါ။

“လုပ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးလေးတော့ ပေးပါ။ ကိုယ်
က ညီမလေးကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က စာပေးပြီး
ရင် ချက်ချင်းပြန်မှာပါ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ

“စာပေးပြီးရင် တကယ်ပြန်မှာလား”

“တကယ်ပါ”

ကောင်မလေးကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေပုံရသည်။
အဓိကအားဖြင့် သူ့အစ်ကိုတွေ တွေ့သွားမှာကို ကြောက်လန့်နေခြင်းဖြစ်မည်
ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြန်ဖြန် ကောင်

မလေး စာကို ယူသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်ကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာကိုတော့ အိမ်ရောက်ရင် ဖောက်ဖတ်ကြမှာပဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က လည်း ကြိုးစားပန်းစားရေးထားသောကြောင့် သူမ ကြွေသွားလောက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် ပုဆိုးခါးပုံစကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်လက်က ခါးပုံစကိုကိုင်ထား၍ ညာ ဘက်လက်နှင့် အောက်ကဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကောင်မလေး ကြောင်သွားသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ခါးပုံစံဆွဲချွတ်၍ အောက်ထဲလက်နှိုက်လိုက်ခြင်းကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလဲမသိ၊ ချက်ချင်း မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက် သွားကာ တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲလှည့်သွားပြီး

“ရှင် ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်အား။

“ခဏ ခဏလေးပါ ညီမရယ်၊ ဒီမှာရတော့မယ်”

“ဘာ ဘာရတာလဲဟင်”

“ကိုယ့်ဥစ္စာလေ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ၊ အဲဒါနှိုက်နေတာ”

“ရှင်”

အရေးထဲ စာအိတ်က ညာဘက်အိတ်မှာ မဟုတ်၍ ဘယ်ဘက်အိတ် ပြောင်းနှိုက်ရလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခါးပုံစကို ဘယ်ဘက်လက်က ညာ ဘက်လက်ပြောင်းအကိုင် လက်ကလွှတ်သွားကာ ပုဆိုးကြီး ကွင်းလုံးကျွတ်ကျ သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်၏။ ကောင် မလေးက ကျွန်တော့်အော်သံကြောင့် ချာခနဲလှည့်အကြည့်

“အမလေး”

သူမ ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သံ။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ပျာသွားသည်။ အမှန်ဆို အားကစားဘောင်းဘီတိုနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို သူမ ဒီလောက်ကြောက်လန့်သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် အခြေ

အနေအရ ကွင်းလုံးကျွတ်သွားသောပုဆိုးကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမစဉ်းစားတော့။ မြေပေါ်ပုံကျနေသည့်ပုဆိုးကို ဆွဲမလိုက်စဉ်

“ဟယ် ကိုကြီး”

ကောင်မလေးရဲ့အသံ။ ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဗလ ကောင်းကောင်း ယောက်ျားသုံးယောက် ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့လည်း အသိဝင်လာကာ

“ဟေ့ကောင် မင်း မင်း၊ ငါ့ညီမကို ဘာ ဘာလုပ်ပြတာလဲ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်”

“တော်တော့ ငါတို့မြင်တယ်၊ မင်း မင်းကွာ၊ လမ်းလယ်ကောင်ကြီး မှာ ငါ့ညီမကို တောက် သေပေတော့”

ထိုယောက်ျားသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နား ပြေး ကပ်လာသည်။ ကျွန်တော် ပုဆိုးတောင်မဝတ်အားတော့ဘဲ စလွယ်သိုင်းလိုက် ကာ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ဆွဲမ၍ တကြိုးတည်း ပြေးပါတော့၏။

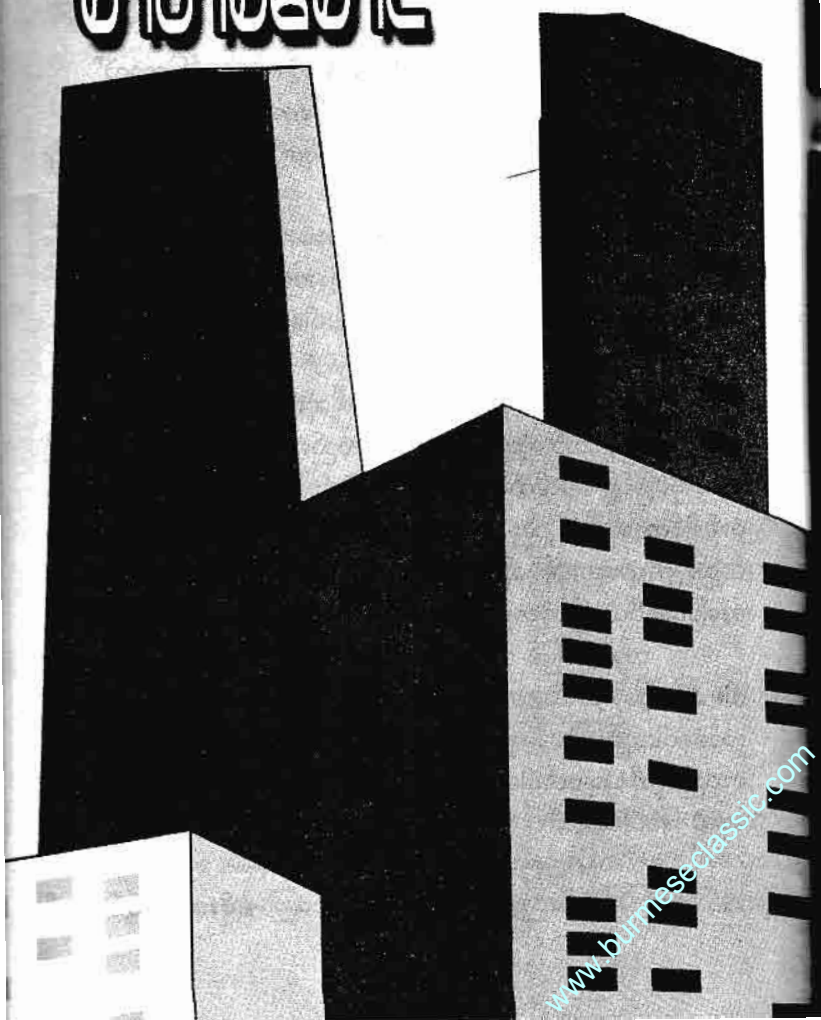
“လိုက် လိုက်၊ လိုက်ဟ လိုက်”

“မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ၊ကောင်၊ ငါတို့ဆုံးမပေးမယ်”

ကျွန်တော် လုံးနေအောင် ပြေးသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကို သူတို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မလိုက်နိုင်ပါ။ သူတို့မသိတာတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ချိန်က တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် လက်ရွေးစင်တာတို့အပြေးချန်ပီယံ။ သူတို့က လည်း ကရာတေးနှင့် တိုက်ကွမ်ဒိုချန်ပီယံ ဖြစ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း အပြေးချန်ပီယံ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုရပ်ကွက်ဘက်တော့ ကျွန်တော်ပြန်မသွားတော့ ပါ။ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှလဲ ကျွန်တော် ပုဆိုးမဝတ်တော့ပါ။ လုံးတီးနှင့် သာနေပါသည်။ အဲ. . ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ၊ သရိုးကွာတား စသည်တို့ကိုသာ ဝတ်ပါတော့သည်။ ကောင်မလေးကိုတော့ ရင်ထဲမှာ လွှမ်း နေဆဲ ဖြစ်ပါတော့၏။

ကိုသိန်း တတိမ္မာ

တတစ်တင်

ညက သောက်တာများထားသဖြင့် ခေါင်းက တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေပါသည်။ မျက်လုံးပေါ်ကျရောက်နေသော ဖုန်မှုန့်အလင်းရောင်ကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ရင်ဘတ်ပေါ် အုပ်ထားသော စောင်ကိုဆွဲဖယ်မှ ဂက်စ်မီးခြစ်နှင့် ဖိတင်ထားသော ထိုစာတစ်စောင်ကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပါ။

x x x

ချစ်သော ဆရာရှင်

ဆရာရဲ့ ဆိုဆုံးမစကားတွေကို နှစ်ရှည်လများ နားထောင်သင်ယူခဲ့ပြီးမှ သမီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့တာပါ။ ဆရာက သမီးလို ကေတီဗီသမကို စေတနာထားခဲ့တယ်၊ ချစ်ခဲ့တယ်၊ လူကောင်းလေး ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်။ သမီးကို ရိုးရိုးလူတွေကြားထဲ လူတောတိုးနိုင်မယ့် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ သမီးရဲ့ပညာအရည်အချင်း ၁၀တန်းဆိုတာကိုလည်း ဆရာက နှမြောခဲ့တယ်။ ၁၀တန်းအောင်အောင် ကျူရှင်ထားပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ခေါင်းက စာဆိုတစ်လုံးမှ မှတ်လို့မရနိုင်လောက်အောင်ကို ပျက်စီးနေခဲ့ပြီဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ် ဆရာ။ ကျူရှင်တက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ စာထဲ စိတ်မဝင်စားတဲ့သမီးက ဆရာဆီက ကျူရှင်လခတွေပဲ ညာတောင်းနေခဲ့တယ်။ ဒါကို ဆရာကသိတော့လဲ စိတ်မဆိုးနိုင်ခဲ့ရှာပါဘူး။

ကိုသုံးဘဝကိုယ် ဟန်ဖိုး မထားရကောင်းလားဆိုပြီး ကရုဏာဒေါသောနဲ့သာ ဆုံးမစကား ပြောရှာပါတယ်။

သမီးကို ကွန်ပျူတာတတ်အောင် ကွန်ပျူတာသင်တန်း အပ်ပေးတယ်။ သမီးခေါင်းက ဘာပညာကိုမှ မှတ်လို့မရတော့တာပါ။ ဒါနဲ့ပဲ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို ၁၀ရက်လောက်တက်ပြီး သင်တန်းသွားမယ်ဆိုပြီး ဂိမ်းစီးတီးတွေ၊ ပန်းခြံတွေမှာ လျှောက်လေတယ်။ တွေ့ကရာလူတွေနဲ့ တွဲတယ်။ ဆရာကွယ်ရာမှာ မဟုတ်တာတွေ အကုန်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဆရာကလည်း ဆရာပါပဲ။ အမှတ်မထားဘူး။ နောက်ပိုင်း သမီးရဲ့ကွန်ပျူတာသင်တန်းစာအုပ်တွေ လှန်ကြည့်ပြီး သမီး သင်တန်းမတက်ဘူးဆိုတာ ဆရာသိသွားပြန်တယ်လေ။ ဆရာကတော့ သင်တန်းကြေးတွေ ပေးထားရလို့ နည်းနည်းစိတ်ထိခိုက်သွားပုံပါပဲ။ နောက်တော့လဲ မေ့သွားပြန်တာပါပဲလေ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဆရာက တကယ်သေသေချာချာ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ စဉ်းစားပါတော့လို့ အခွင့်ပေးတယ်။ သမီးစဉ်းစားမိတယ်။ ငါဘာဝါသနာပါလဲပေါ့။ ထူးဆန်းတယ်ဆရာ။ သမီးမှာလေ ဘာဝါသနာမှ မယ်မယ်ရရ မရှိတော့ပါဘူး။ သိချင်းဆိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံပေးတဲ့ လူရှိမှ၊ အဲဒီလို။ ငယ်ငယ်ကတော့ ပန်းချီဝါသနာပါဖူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတိုယ်တိုင်ပဲ ဟိုတယ်ကိုခေါ်ခေါ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကို ဖိဖိစီးစီး သင်ပေးတယ်။ ပန်းချီဆေးစုတ်တံ စာရွက်တွေကအစ ဝယ်ပေးတယ်။ သမီး ဘယ်နှခါဆွဲလိုက်လို့လဲ။ တစ်ခါလား နှစ်ခါလား ဆွဲပြီးတော့ ဒီလိုပုံတစ်ပုံနှစ်ပုံရေးမှ ငါးထောင်မျိုး တစ်သောင်းမျိုးရမယ့်အလုပ်ကို ငါက ဘာလို့ နှစ်ပေါက်အောင်သင်ရမှာလဲဆိုတဲ့ မာနမျိုးက ဝင်လာတယ်ဆရာ၊ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီပန်းချီဆေးတွေ စာရွက်တွေ စုတ်တံတွေကို သမီးလွှင့်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဆရာက သမီးဆွဲခဲ့တဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ပုံလေး တစ်ပုံနှစ်ပုံကို ပြင်ပျက်ပြီး သမီးအားတက်အောင် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သုံးပေးရှာတယ်။ ပန်းချီခဲတွေ ပေးရှာတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဖင်ကျွန်းအောင်လုပ်မှ ဖြုတ်ချွေးလောက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို သမီးကမမက်ဘူးဆရာ။ ကိုယ်လုပ်ရင်လုပ်သလောက်ရမယ့် စက်ချုပ်တာမျိုးပဲ လုပ်ချင်လာပြန်တယ်။ သမီးက ကိုယ်တိုင်လဲ လှလှပပ ဝတ်စား

၆၂ ကမ္ဘာလှည့်

ချင်တော့ စက်ချုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ဆို ကိုက်မယ်ပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဆရာကိုယ် တိုင်ပဲ စင်းဂါးစက်တစ်လုံး၊ ဓားစက်၊ ဘီတင်စက်တွေ မော်တာတွေပါ ဝယ်ပေး တယ်။ ဘာကြာလိုက်လို့လဲဆရာ။ အဲလိုခေါင်းကြီးငုံနေပြီး တစ်နေ့လုံး တကုတ် ကုတ်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး သမီးနဲ့မှ မကိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ငွေလေး တစ်ထောင်နှစ်ထောင်အတွက် ဒီလို တကုတ်ကုတ်နဲ့ စက်ချုပ်နေရတယ်ဆို တာကို သူငယ်ချင်းတွေသိသွားမှာ သမီးရှက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကော့ ပက်ကော့ပက်နဲ့ ကလပ်တက်ပြီး ငွေကိုအထပ်လိုက်သုံး၊ ပလာဇာတကာ ပတ် နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က တကုတ်ကုတ်နဲ့ စက်ချုပ်စားနေရတယ်တဲ့။ ဘယ် လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ။

ဒါနဲ့ပဲ ဆရာလစ်တာနဲ့ အဲဒီစက်ပစ္စည်းတွေကို သူခိုးဈေးနဲ့ ရောင်း ပစ်လိုက်တယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ နှစ်ရက်လောက် လျှောက်သွားတယ်။ လျှောက် ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်။ စက်ချုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချုပ်ခံနေရတဲ့ နှစ်ရက် လောက်ကို အပျော်နှစ်ရက်လောက်နဲ့ ချေပစ်လိုက်တယ်။ ခု ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကိုလဲ သမီးမေ့ပျောက်နေခဲ့တာပါ။ မနေ့ညက ဆရာပြန်ပြီးအစဖော် မှ သမီး ဝေဝေဝါးဝါး သတိရလာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဆရာဆုံးမတာတစ်ခုက သမီးရဲ့ရင်ထဲကို ထိသွားတယ်။ နောင်တလဲ တော်တော်ရသွားတယ် ဆိုပါ တော့ဆရာ။ ဘာတဲ့။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်သမိုင်းကို ကောင်းအောင် နေရတယ်တဲ့။ သမိုင်းရှိတဲ့အလုပ်ကမှ ခိုင်မြဲတာတဲ့။ ဆရာတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဆရာသမိုင်းအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဒီဘဝရောက်အောင် ဆရာတို့ကြိုး စားခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေ ကြားရတော့လဲ သိပ်အားကျဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာပြောသေးတယ်။ ဒီအရွယ် ဒီရုပ်နဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကြီးလာကြရဦးမယ်။ အရွယ်လေးရှိတုန်း သမိုင်းကောင်း အောင် လုပ်ရမယ်တဲ့။ ဆရာစကားက ထိတယ်ဆရာ။

သမီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ငါလည်း ဒီလောက် အနစ်နာခံခဲ့တဲ့ဟာပဲ။ ကိုယ်က အနစ်နာခံတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သမိုင်း ကြောင်းကြီးကိုပစ်ပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆရာလိုလူကြီးရဲ့အနားမှာ အငတ်ခံနေ ပြီး ဆရာပြောတဲ့ မတော်မတဲ့အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ပြီး ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်း

နေမိခဲ့လဲ မသိပါဘူး။

ဆရာပေးတဲ့ငွေက တကယ်တော့ သမီးသုံးလို့ မလောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ တီဗီတို့ အောက်စက်တို့ နားကပ်တို့ လက်စွပ်တို့ စက်ဘီးတို့ ဝယ်ဝယ်ခိုင်းပြီး ပြန်ရောင်းပြီး သုံးသုံးနေခဲ့ရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေလဲ အဖေ အိမ်ပြုသွားလို့ အမေနေမကောင်းလို့တို့နဲ့ ညာပြီး ပိုက်ဆံလိမ်တောင်းရတာ အမောပဲ ဆရာ။ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့ ဆရာရယ်။

သမီးနဲ့တူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေဟာ ခုဆို ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီနဲ့၊ တချို့လဲ မိဘအိမ်ကို တိုက်ဆောက်ပေးတာတို့ ရေတူးပေးတာတို့နဲ့ ကုသိုလ် တွေတောင် တော်တော်ရကုန်ပါပြီ။ သမီး ဆရာနားမှာ ဆရာပေးတဲ့ မစို့မပို့ ငွေလေးနဲ့ ခြစ်ခြုတ်ပြီး အသက်ကြီးမခံနိုင်တော့ဘူးဆရာ။ ခုပဲ သမီးရဲ့အသက် က (၂၀)ရှိနေပြီ။ ရှေ့လျှောက် ကျဖို့ပဲရှိတယ်။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောပါတယ်။ နင် ဒီလူကြီးနဲ့နေပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပျက်စီးမခံနေနဲ့တဲ့၊ အရွယ်ကလေး ရုပ်ကလေးရှိတုန်း ငါတို့နဲ့လာလုပ်စားပါလားတဲ့။ သူတို့ကတော့ ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့ ဆရာ။

ညကတော့ ဆရာပြောခဲ့တဲ့ စကားကြောင့် သမီးနောင်တတော်တော် ရသွားတယ်။ သမီး ငါးနှစ်လောက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သမီးမှာ သမိုင်းရှိခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာလို့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရ တာလဲပေါ့။ အရွယ်လွန်သွားရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်သူက သုံးမှာလဲနော်။ အရွယ်ကလေးရှိတုန်း ရုပ်ကလေးရှိတုန်း သမီး ငါးနှစ်လောက် အနစ်နာခံပြီး သမိုင်းကြောင်းတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ပါတော့မယ်ဆရာ၊ ခုလို ဆုံးမပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာ့ကို ရိုသေစွာကန်တော့ရင်း ဆရာ့အိတ် ထဲက ငွေသုံးသောင်းနှိုက်သွားပါတယ်။

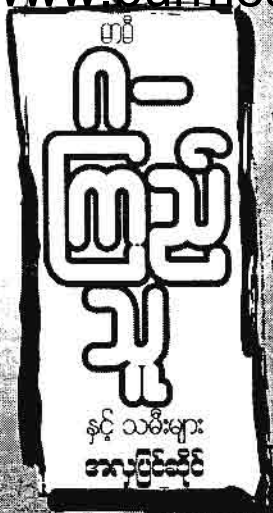
ချစ်တဲ့ငယ်လေး

x x x

ညက မူးမူးရှူးရှူးနှင့် ဘာတွေများပွားခဲ့သည်မသိ။ ငယ်လေးတစ် ယောက်တော့ နောင်တရသွားပြီဟု ဆိုပါသည်။

■ ကိုဆန်း

အဆင့်မြင့်

(က)

အဆင့်မြင့်အိမ်ရာ၊ အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်၊ အဆင့်မြင့်ဆံ့သ၊ အဆင့်မြင့်မူကြို၊ အဆင့်မြင့်ပရိဘောဂ၊ အဆင့်မြင့်ခရီးသွား ဝန်ဆောင်မှု၊ အဆင့်မြင့်နို့အေးချောင်း၊ အဆင့်မြင့်လေထိုးကျွတ်ဖာ၊ အဆင့်မြင့်ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဂက်စ်. .

အစရှိသည်ဖြင့် အဆင့်မြင့်များသာရှိသော မြို့တစ်မြို့သို့ သူ ရောက်လာသည်။ အထက်ပါအတိုင်း ဆိုင်းဘုတ်ပေါင်းစုံတို့က သူ့ကိုဆီးကြို နေ၏။ ပညတ်သွားရာဇာတ်သက်ပါ ဆိုသလိုပဲ ဖြစ်မည်။ ဤမြို့ကလူတွေ တော်တော်လည်း အရပ်မြင့်ကြပါလားဟု သူ တွေးမိသေး၏။ သာမန်အားဖြင့် ၅ပေလက်မရှိသော သူ့အရပ်သည်ပင် ဒီမြို့က လူတွေနှင့်တွေ့တော့ မော် ကြည့်ရသည်။

အမှန်တော့ သူက ဒီမြို့ခံမဟုတ်။ အဆင့်မြင့်ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှု

တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်၍ အပျော်တမ်း ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ သူစီးလာသည့် အဆင့်မြင့် လေယာဉ်ကြီး၏ အဆင့်မြင့်အင်ဂျင်သည် လမ်းခုလတ်တွင် ချို့ယွင်းသွားသဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ အဆင့်မြင့် ဝန်ထမ်းများပေးသော အဆင့်မြင့်လေထီးကိုစီး၍ အဆင့်မြင့်မြင့် ခုန်ချခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် အဆင့်မြင့်ချင်နေသေးတော့ သူကျတဲ့မြို့ကိုက အဆင့်မြင့်မြို့ ဖြစ်နေသည်။

ဆိုးတော့မဆိုးပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ။ အပျော်ခရီး ထွက်လာသည့် သူ့အတွက် အဆင့်မြင့်မြို့မှာပဲ အဆင့်မြင့်မြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လေ့လာနိုင်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်မိသည်။ လောလောဆယ်ဆယ်တော့ လေထီးခုန်ခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတစ်ခွက်တော့ အမောပြေသောက်ရမည်ဟု စိတ်ကူးရင်း မျက်လုံးတွေက ရေရှိမည့်နေရာ ရှာဖွေမိတော့သည်။ သူ တွေ့ပါပြီ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် ရေခဲရေရောင်းနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“သောက်ဦးမလားကို ရင်ထဲကိုအေးမြသွားမယ် ရေခဲရေ၊ သောက်ဦးမလားကို ဂဲရေ ဂဲရေ ဂဲရေ”

ကောင်မလေးက ရေခဲရေပုံးကို ခွက်နှင့်ခေါက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်ကာတွန့်ကာ လှုပ်၍ သူ့ဈာန်နှင့်သူ မျောနေသည်။ သူလည်း ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဝင်သွားပြီး

“ညီမလေး ရေခဲရေတစ်ခွက်လောက်”

“ရမယ်ကို ရော့”

ကောင်မလေးက ရေခဲရေတစ်ခွက်ပေးသည်။ သူလည်း ရေတစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် အားရပါးရ မော့သောက်ချပြီးသကာလ

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ထောင်တည်းပါ အစ်ကို”

“ဘာ တစ်ထောင်ဟုတ်လား၊ ရေခဲရေလေးတစ်ခွက်ကိုလေ နောက်များနေတာလား ညီမရယ်”

“အို ဘာလို့နောက်ရမှာလဲ၊ ဒါက အဆင့်မြင့် ရေခဲရေရင့်၊ အဆင့်

မြင့်ရေခဲရေ ဟွန်း ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့”

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုး၍ ခါးထောက်ကာ ရန်တွေ့သည်။ သူကလည်း သိချင်တာတစ်ခုကို ဟန်ဆောင်နေတတ်သူမဟုတ်တော့

“မင်းရေက ဘယ်လိုအဆင့်မြင့်နေလို့တုန်း”

“ရှင်ကြည့်လေ၊ ဒါ ပေနွယ်ဆယ်လောက်မြင့်တဲ့ ဟောဟို ရေစင်က ရေကို သွယ်ပြီးထည့်ထားတာ၊ ဟောဒီရေခဲကလည်း အဆင့်မြင့်ရေခဲစက်က လာတဲ့ရေခဲ၊ ရေပုံးက အဆင့်မြင့် ပလပ်စတစ်လုပ်ငန်းက ရေပုံး၊ ရေစစ်က အဆင့်မြင့်ပလာဇာက ဝယ်လာတာ၊ ပြီးတော့ ရေခွက်နဲ့ရေပုံးတင်တဲ့ စင်ကလည်း

“တော် တော်ပါပြီညီမရယ်၊ ရော့ ရော့ တစ်ထောင်”

ကောင်မလေးပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမနောက်တွင်လည်း ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုက ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုး။ ‘အဆင့်မြင့်ရေခဲရေ ရောင်းဝယ်ရေး အေဂျင်စီ’ဆိုတော့ ပိုက်ဆံအမြန်ရှင်းပြီး လစ်ထွက်လာရသည်။ ဘာပဲပြောပြော အဆင့်မြင့်မြို့တွင် အဆင့်မြင့်ရေခဲရေတစ်ခွက်ကိုတော့ သူ စတင်မြည်းစမ်းမိပြီ။ သူ့ရှေ့ဆက်သွားသည်။ အမျိုးမျိုးအထွေထွေသော စားသောက်ဆိုင်များရှေ့တွင် ဆိုင်ကအလုပ်သမားလေးများက တစာစာအော်ရင်း လူခေါ်နေကြသည်။

“အစ်ကိုရေ အစားအသောက်အစုံရတယ်လေ၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဘဲသား၊ ဆိတ်သား၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ ငါးဖယ်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥ၊ ငုံးဥ၊ လူဥ အဲ နားလို့လည်းရတယ်၊ အပေါ့အပါးလည်း သွားလို့ရတယ်လေ”

“ဒီဘက်မှာလည်း ထိုင်လို့ရတယ်နော်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ ရှောက်သီးသုပ်၊ ဆေးဘဲဥသုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ထမင်းသုပ်၊ ရခိုင်မုန့်တီ၊ မုန့်ဟင်းခါး ပေါပေါလေး စားမယ်လေကို့”

စားသောက်စရာမျိုးစုံအမည်တွေကြားရတော့မှ သူ့ဗိုက်က အကောင်တစ်ကောင် အတော်သောင်းကျန်းနေပြီမှန်း သတိထားမိသည်။ သူ ဗိုက်ဆာနေပြီကို ကောင်းကောင်းကြီးသိသွားသော ထိုအကောင်က ယခုမှပင်ပို၍ ဆိုးပြနေချေပြီ။ အသံပေါင်းစုံပေး၍ ရန်စောင်မာန်ထောင်လာသော အနီဗိုက်ဆာ

မှုကို ပြေငြိမ်းရန် နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ သူလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူဝင်လာသည့်အတွက် ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ ရှိဟန်မတူသော စားပွဲထိုးလေးနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားပြီး အတင်းပြေးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ပတွတ်ပွတ် ရေရွတ်ပြရင်း ဘာစားမလဲမေး၏။

“အင်း ထမင်းကြော်တစ်ပွဲပေးကွာ၊ ကြက်သားနဲ့ မြန်မြန်နော်”

“ရမယ်အစ်ကို စိတ်ချ၊ ဟေ့ ထမင်းကြော်တဲ့ဟေ့ လုပ်ပါဟာ မြန်မြန်”

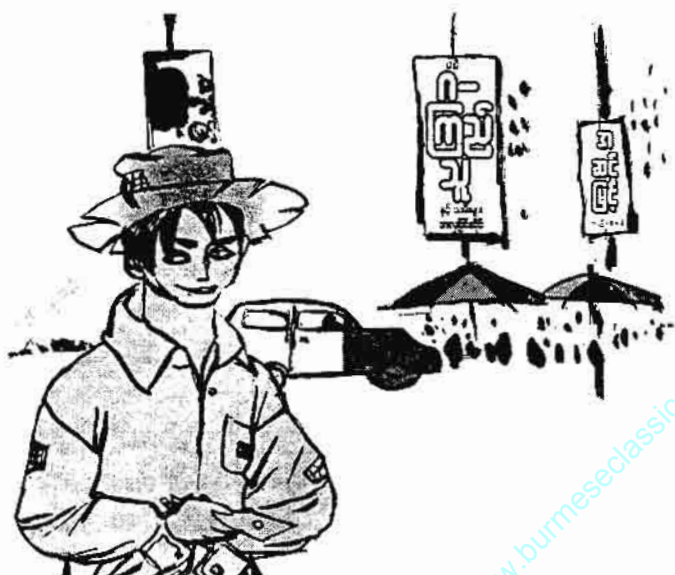
သိပ်မကြာလိုက်။ ထမင်းကြော်ပူပူနွေးနွေးတစ်ပွဲ သူ့ရှေ့ကျလာသည်။ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ထိုးဟပ်ပစ်လိုက်တော့ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ဘာမျှ ပင်မကြာလိုက်။ နှုတ်ခမ်းပါးနားလျက်ပြီး ကောင်လေးကို ရှင်းဖို့ခေါ်ရသည်။

“ညီလေးရေ ရှင်းရအောင် ဘယ်လောက်လဲ”

“အင်း အစ်ကိုက ထမင်းကြော် ကြက်နဲ့နော်၊ ငါးထောင်တည်းပါ”

“ဘာကွ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲငါးထောင်၊ လူလည်မကျနဲ့နော် ငါ့ ကောင် ငါ တောသားမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း ဘာလူလည်ကျရမှာလဲ၊ ဒါ ပုံမှန်ဈေးပဲလေ၊

ကြည့်ရတာ အစ်ကို ဒီမြို့ကို မရောက်ဖူးဘူးထင်တယ်။ ခု အစ်ကိုစားတာ နိုးရိုးထမင်းကြော်မဟုတ်ဘူး၊ အဆင့်မြင့်ထမင်းကြော်ဗျ၊ အဆင့်မြင့်ထမင်းကြော်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ ဟင်း”

“ဘယ်လိုအဆင့်မြင့်တာလဲ ဟင်”

တကယ့်ကို သဘောရိုးနှင့် မသိလို့ ပြန်မေးရသည်။ သူ့ဟာက အဆင့်မြင့်ထမင်းကြော်သာဆိုတယ်။ သာမန်ထမင်းကြော်တွေထက် ဘာမျှထူးထူးခြားခြားမရှိ။

“အစ်ကိုစဉ်းစားလေ၊ ဒီထမင်းကြော်ဖြစ်ဖို့ အဓိက၊ ဆန်၊ အဲဒီဆန်က အဆင့်မြင့်စိုက်ပျိုးနည်းစနစ်တွေနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ အဆင့်မြင့်ပေါ်ဆန်းမွေး၊ ဆီကလည်း အဆင့်မြင့်ပဲဆီသန့်၊ စားဖို့မျိုးကို ကြည့်ဦးမလား၊ အဆင့်မြင့်စားဖို့မျိုးသင်တန်း ဆင်းလာတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ကြက်ကအစ အဆင့်မြင့်ကြက်ဗျ၊ ဝါးရုံပင်ပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရိုက်ထားရတာ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အစ်ကိုကို ဝန်ဆောင်မှုတွေပေးနေတဲ့ ကျွန်တော်တောင် အဆင့်မြင့် ဝိတ်တာသင်တန်းဆင်း၊ ပြီးတော့ အဆင့်မြင့်ပန်းကန်၊ အဆင့်မြင့်ငွန်း၊ အဆင့်မြင့်”

“အေးပါကွာ အေးပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ပေးပါဗျာ၊ ပေးပါဗျာ”

“ရောဟာ အင့်”

“ပေးဟာ ကိုင်း”

အိတ်တဲက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ခြေစုန်ကန်ထွက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ သူလည်း အဆင့်မြင့်ထမင်းကြော် အစာသွပ်ထားသော ဗိုက်ကြီးကို လွယ်ပိုးရင်း အဆင့်မြင့်ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

(ခ)

“ဘာ ထောင့်ငါးရာ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ လွယ်ထားရသောဗိုက်က လမ်းတွင်ဆန္ဒပြသည်။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာအများသုံးအိမ်သာတစ်ခုထဲ ပြေးဝင်ပြီး ပြန်အထွက်တွင်တော့ အထက်ပါအတိုင်း ပြဿနာတက်ရတော့၏။ လူသဘောကလည်း

အဝင်ကဏ္ဍတွင်သာ အကုန်အကျခံ တွယ်ချင်သလောက်၊ အထွက်ကိစ္စမှာ တော့ တယ်ရက်ရက်ရောရော မရှိလှ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က ကိုယ့်အင် အားနဲ့ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ဝင်ရှင်းတဲ့ဟာ။ သူတို့က အိမ်သာလေးပဲ စိုက်ရတာ။ မသကာ တစ်ရာနှစ်ရာ တော်ရောပေါ့။ ခုတော့ ထောင့်ငါးရာ တောင်းနေပြီ။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါဟ၊ ကိုယ့်အင်အားကိုယ်ဝင်ရှင်းတာ ထောင့်ငါးရာတဲ့လား။”

“ဟေ့လူကြီး၊ ဘယ်သူမှ အတင်းဆွဲခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင် ဗျားဟာခင်ဗျား ပြုပြင်လားပြီး ဝန်ထုပ်ပေါ်မှ ပုန်ကန်မယ်မကြံနဲ့၊ ဒါ အဆင့်မြင့်အိမ်သာဗျ၊ လမ်းဘေးချုံ့မဟုတ်ဘူး။”

“မင်းဟာမင်း ဘယ်လောက်ပဲ အဆင့်မြင့်မြင့်လေ၊ ကိုယ့်ဖင်တော့ ကိုယ်ဆေးရတာပဲမဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလာဆေးပေးလို့လဲ၊ ဒီတော့ ရော့ တစ် ရာပဲယူ”

“ဟေ့လူ မညစ်စုတ်နဲ့နော်၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး၊ ဟား အတော်ပဲ ဟိုမှာ အဆင့်မြင့်စည်ပင်လူကြီးတွေလာပြီ၊ ဦးလေးတို့ ဦးလေးတို့ ခဏလောက်လာပါဦးဗျာ”

သူလူညံ့ကြည့်သည်။ ညင်သမာ ဝတ်လူကြီးနှစ်ဦး။ ကောင်လေးက စွေခနဲ ထိုင်ခုံပေါ်က ဆင်းသွားရင်း လူကြီးနှစ်ဦးကို ပြေးဖက်မတတ် ပူးကပ် လိုက်ပြီး

“ဦးလေး ဟောဒီလူလေ၊ အိမ်သာဝင်ပြီး အိမ်သာခမပေးဘူးလုပ် နေလို့”

“ဟင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိတယ်လား”

လူကြီးက မုတ်ဆိတ်ငုတ်စိကို လက်နှင့်ကလိရင်း မေးသည်။ ဒါကို သူက အားကိုးရပြီဆိုသည့်အတွေးနှင့်

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးတူက ပေးပါတယ်၊ သူကမယူ”

“ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ တစ်ရာပဲပေးတာကို ကျတာ ထောင့်ငါးရာလေ”

ကောင်လေး၏စကားအဆုံး လူကြီးက အရာရာသဘောပေါက်သွား ဟန်ဖြင့် အောက်ပါစကားများကို အသံသြကြီးနှင့် ပြောတော့သည်။

“ဒီမှာဟေ့လူ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းလေ၊ တာဝန်မဲ့လှချည်လား၊ ဒါ အဆင့်မြင့်အိမ်သာ၊ ပုံမှန်သတ်မှတ်ထားတဲ့ဈေးတော့ ပေးရမှာပဲ၊ ပေးလိုက် ထောင့်ငါးရာ”

“ခင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ပေးရပါသည်။ ဘာပြော၍ရမည်တုန်း။ ဟိုက ဌာနဆိုင်ရာ အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းတွေလေ။ ဒါကြောင့် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကလေး ကုတ် ကက်နှိုက်ရင်း ကောင်လေးကိုထိုးပေး၊ ပြီးမှ နေရာက ချက်ချင်းပြေးရတာ။ ဒါတောင် ‘ယင်လုံအိမ်သာလည်း ဆောက်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး’ဆိုသည့်အသံကြီးက ကပ်ပါလာသေးသည်။ ဪ အဆင့်မြင့်အိမ်သာဟူ၏။

ညနေတောင် စောင်းတော့မည်ကို သတိပြုမိလိုက်ချိန်တွင်တော့ ပုံမှန်မှီဝဲနေကျ အရည်တစ်မျိုးကို သူ့သွေးသားက တောင်းဆိုလာသည်။ လေချဉ်တယျို့ပျို့တက်ကာ ခြေဆစ်လက်ဆစ်တွေ ကွေးချင်လာသည်။ ထို့ ကြောင့် နီးစပ်ရာဘုံဆိုင်တစ်ခုထဲ ပြေးဝင်ရန်ကြံသည်။ ထိုအကြံနှင့်အတူ အသိတစ်ခုက ဝင်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပဲ စားစားသောက်သောက် ဈေးကို အရင်မေးရမည်။ စိတ်ကူးနှင့်လမ်းလျှောက်လာရင်း ဟောဟိုရွေ့ယူယူ တွင် အရွယ်တော် သေတင်းကုတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေတုန်လက်တုန်နှင့် လှမ်းဝင်သွားရင်း

x x x

(၀)

“ညီလေး ဝိစကီတစ်ပက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ အဆင့်မြင့်ဝိစကီပဲရှိတယ် အစ်ကို၊ တောင်ပေါ်မှာစီးနေတဲ့ အဆင့်မြင့်စမ်းရေကို ဝါရင့်ရှက်ဘဲတွေကိုယ်တိုင် အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေနဲ့ ချက်လုပ်ပြီး နှစ်ချို့ဗေဆိုတဲ့ ဝက်သစ်ချစည် တွေနဲ့ သိုလှောင်ထားတဲ့ ဝိစကီပါ။ တစ်ခွက်ဆို ဆိုသလောက် ရှိန်းရမယ်၊ ထိရမယ်အစ်ကို၊ အဲ တစ်ပက်ကိုတော့ တစ်သောင်းရောင်းပါတယ်”

“အား တစ်ပက်ကို တစ်သောင်းတောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ဈေးအသက်သာဆုံးအရက်ပါ။ ကျန်တဲ့အဆင့်မြင့် တညင်းဝိုင်းတို့၊ ပဒိုင်းဝိုင်းတို့ဆို သိန်းချီတန်တဲ့အထိ ရှိပါတယ်”

သူလည်း သူ့ပိုက်ဆံကို ပြန်ချိန်သည်။ အသွေးအသားကလည်း မချိမဆန့် တောင်းဆိုလာပြီဆိုတော့ လှည့်ပြန်၍တော့မရ။ ထို့ကြောင့် မဖြစ်မနေ တစ်သောင်းတန် တစ်ကြောင်းလောက်တော့ ဆွဲသွားမှဖြစ်မည်။ အိတ်ထဲတွင် ငါးသောင်းပျော့ပျော့ရှိသည်မို့ ကျန်သည့်ပိုက်ဆံကို လမ်းစရိတ်လုပ်၍ ပြန်လျှင်ရနိုင်သည်။ ဒါဆို မဆိုးပါဘူးဟု သူတွေးပြီး

“ကဲ ဒါဆိုလည်း

ဝီစကီတစ်ပက်ပေးပါကွာ”

“ရက် ဆား

ခဏ လေးစောင့်”

ကောင်လေး ဝှစ်ခန့် လာသည်။ သူ့လက် ဆိုသော တစ်သောင်း လာသည်။ တုန်ရီ တစ်ခွက် အမြန် ဆွဲဖို့ ကြံမိသော် သော အဆင့်မြင့် အရသာခံ သောက်

‘လူ အာရီ အကယ်၍

အစဉ်တွင် သူပါဝင်ခွင့် နှစ် အကြောင်းကိုဤသို့ ပထမဆုံး လျှာပေါ်မှာ နွေး

နှစ်အရှိန်က လည်ချောင်းအတွင်း ကြွက်သားနံရံများတလျှောက် ရှုထု ချိန်းမြလျက်၊ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ‘ဖျင်းခနဲ ဖျင်း ခနဲ’ ထမိသည့်အထိ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ စီးမြောသွားသလိုလို(နှင့်) တကယ်တော့ ထိုသို့ဟုတ်ဘဲ လျှာပေါ်ရှိ အာရုံခံ ‘ဘု’ကလေးများကို မထိတထိ ပွတ်ကျိ ပွတ်ကျိ ဆို

ထည့်ပါသော ပါရနီအခဲ၊ ကရုဏာသံ အဦအဒီ၊ ‘လပရိုစီ’ သဏ္ဌာန် ပါဟောနေ တို့ကြောင့် တစ်ဖု ဟုတ်ချင်း သူ့ဘေးနား လူဝိုင်းလာသည်၊ ထို့နောက်တော့ အကြွေတစ်ခွက် သူ့ခွက်ထဲ ကျတာသည်။

ပြေးဝင်ပြီး ပြန်ထွက် ထဲတွင် အဆင့်မြင့်ဗေ တန် ဝီတစ်ပက် ပါ သောလက်နှင့် ရေ ရောပြီး ဝမ်းစလုတ် လည်း သောက်ရခဲ ဝီစကီမို့ တမျှင်းမျှင်း ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘သွားမယ် စားမယ်’ အစီ ရမည်ဆိုပါက ဤအရက် အစီရင် ခံချင်ပါသည်။

ခနဲ ဆင်းသွားပြီး Alcohol

တို့ထံလှုံ့ဆော်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရကာ၊ နားထင်ကြောများပါ ဇောင့်ခနဲ ဆွဲဆောင်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဝါရင့်ရှက်ဘဲတွေကိုယ်တိုင် ချက်လုပ်ထားသော အဆင့်မြင့်ဝီစကီ မွီးလားမသိ။ ဝါ သမ္ဘာ အတော်အတန်ရှိပြီးသား သူ့ကိုပင် ပထမတစ်ဦး သောက်ရုံနှင့် ထွေသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ သူ နောက်တစ်ဦး ထပ် မော့လိုက်သည်။ ပူခနဲ။ ခိုဝေမှုက ပိုသိသာလာသည်။ ရင်ထဲ အူမြူးသလိုလို ပင် ဖြစ်လာ၍ သိပ်ကောင်းသော အဆင့်မြင့်ဝီစကီပါလားဟူ၍လည်း ချီးကျူး မိပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် နောက်တစ်ဦး။ နောက်ထပ် တစ်ဦး။

× × ×

(ဃ)

“ဟေ့လူကြီး ထ ထတော့လေဗျာ”

“အင် အိ ဘာရဲ ဘာရဲကွာ”

မျက်ဝန်းထဲ အလင်းရောင်တွေ ထိုးကျလာတော့မှ ကုန်းကက်ထ ပြီး ဇိကို ပြုကြည့်မိသည်။ ခေါင်းထဲ တဆစ်ဆစ် ခိုဝေနေသည်။ မျက်စိရှေ့ မှာ မြင်လိုက်ရသည်က စားပွဲထိုးကောင်လေး။

“တကယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်သောက်လုံးကြီးတဲ့လူ မမြင်ဖူးဘူး၊ တစ်ည လုံး ခွေးဖြစ်အောင်သောက်နေတာ၊ အံဖတ်တွေကို ခြေချစရာနေရာမရှိဘူး၊ ချေးစော်သေးစော်တွေကလည်း နံဟောင်နေတာပဲ၊ မိုးလင်းပြီဗျာ၊ ထ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံလည်း ရှင်းရဦးမယ်”

သည်တော့မှ ခိုဝေသောခေါင်းနှင့် ညကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေး ရသည်။ ပထမတစ်ခွက် နောက်ပိုင်း ဘာမှစဉ်းစားမရတော့။ အဆင့်မြင့် ဝီစကီကလည်း မိုးလင်းခေါင်းကိုက်တာကျတော့ BE ကိုက် ကိုက်နေသလိုလို။

“အိ ကျစ် ကျစ် ကဲ ရှင်းမယ်ကွာ၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“ရော့ ဘီလ်”

“ဟင် တစ်သိန်းခွဲတောင် အား”

အမူး ရုတ်ချည်းကျဆင်းသွားသည်ထင်ရသည်။ အလွန်တကြား အော်လိုက်သောကြောင့် ပါးစောင်ကြောများပင် ကပ်ချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ညီလေးရယ်၊ မှားများပေါင်းသလားဟင်”

“ဘယ်က မှားရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး မူးကြောင်ရှူးကြောင်နဲ့ မှာချင်ရာမှာ၊ သောက်ချင်သလိုသောက်၊ မူးချင်သလိုမူး၊ ရူးချင်သလိုရူးနေပြီးတော့ ကဲ ရှင်းဗျာ”

တုံ့ကိုဘာဝေကြီး သူ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါကိုပဲ စားပွဲထိုးကောင်လေးက

“မူဝါးဝါးလုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ၊ မပေးလို့ကတော့ အမုန်းဆွဲပြီး ဗုံးကျဲပစ်လိုက်မှာ၊ ကဲဗျာ ကြာတယ်၊ ဆိုင်ရှင်တွေနီးလာရင် ရဲတိုင်ဘာတိုင်နဲ့ ခင်ဗျား စခန်းရောက်ဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်သွားနှိုးလိုက်ရမလား၊ အို ကြာပါတယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ ဟေ့ဟေ့ ညီလေး၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ လောလောဆယ် ကို့မှာ ငါးသောင်းပဲပါတာဆိုတော့ အဲဒါ အရင်ယူထားလိုက်၊ ကိုယ် ဆက်ဆက်ပြန်လာပေးမယ်၊ ယုံပါကွ ညီလေးရယ်နော်၊ ကူညီပါ”

“ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ၊ ဒါ အဆင့်မြင့်မြို့ဗျ၊ အဆင့်မြင့်အတွေးအခေါ် ရှိတဲ့သူတွေပဲ နေတာ၊ ဒီအကွက်လောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့၊ ဟွန်းဟွန်း”

ကောင်လေးက မြိန်မြိန်ကြီး ပြောချနေသည်။ သူ မျက်ရည်ပါဝိုင်းတက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်လေးထုတ်ပြီး

“ရောပါကွာ၊ မှတ်ပုံတင်သိမ်းထားလိုက်၊ တကယ်ကို ကိုယ်လာရွေးမှာပါ နော်လို့၊ အဲဒါလေးတော့ ကူညီပါလို့၊ အဟင့်ဟင်”

သူ့အမူအရာကပဲ ‘ဒရာမာ’ကို ပိုင်ပိုင်ကြီးချိုးနိုင်လိုက်တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် စောစောစီးစီး ကျက်သရေယုတ်သည့်အခွက်နှင့် ဆိုင်ထဲ ထိုင်ငိုနေမည်ကို မလိုလားသောကြောင့်လော မပြောတတ်။ ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မဟုတ်တာလည်း လုပ်ရဲမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ မှတ်ပုံတင်ကို သုံးရက်အတွင်း လာမရွေးရင်တော့ တွေ့ရင်တွေ့တဲ့နေရာမှာ ထုခွဲမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်မယ်၊ ကဲ သွားတော့”

နောက်ဆုံးအသက်ဗူးဖြစ်သော လက်ကျန်ငါးသောင်း ချောခနဲ ပါသွားသည်။ ဒါတောင် ကြွေးတစ်သိန်းက ကျန်သေးသည်။ သုံးရက်အတွင်း ပြန်မပေးလျှင် ထုခွဲမည်ဟု ဆိုထား၏။ ကိုယ့်ကောင်က မထင်မထင်သလို လုပ်မယ့်စိတ္တရုပ်။ မှတ်ပုံတင်မရှိ၍ အိမ်ပြန်ပြေး၍လည်းမရ။ မှတ်ပုံတင် ရသည်ထား။ လမ်းစရိတ်ကမရှိ။ ဤသို့အထပ်ထပ်ငြိနေသော သောကများ ကြား နံနက်ခင်းနေက စပ်ဖြူကြီး ပူနေသေးသည်။ နေပူထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ဗိုက်ကဆာလာသည်။ သည်လို တစ်နေ့လုံး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေ၍ မဖြစ်သေး။ နေကလည်း ဝိုပူလာပြီ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာလွန်းမက ဆာလာပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည်တုန်း။ နဂိုရ်အခံက အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံးမို့ ရုတ်တရက် အကြပ်အတည်းပေါ်ချိန်တွင် ခပ်များများ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ် ဖြစ်ဘူးဟုထင်ထားသော ထိုတစ်ခုကိုသာ သူရွေးချယ်လိုက်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်...။

x x x

(c)

“တနားကြပါ ကည၊ တနားကြပါ ကည၊ အနေမှာ အတိုရီး အင်မရီးတို့ အေးမှအမ်းမှ အားရမယ့်ဘဝပါကည တနားပါလို့”

မဆိုး။ ထည်ဝါသောပါရမီအခံ၊ ကရုဏာသံ အငိုအအို၊ ‘လပရိစီ’ သဏ္ဌာန် ပါဖောမန့်တို့ကြောင့် တစ်မူဟုတ်ချင်း သူ့ဘေးနား လူဝိုင်းလာသည်။ ထို့နောက်တော့ အကြွေတစ်ရွက် သူ့ခွက်ထဲကျလာသည်။ သူတောင်းစားသည် ထိုတော့မှ ပြောပြောပြီး ငိုတော့တာဖြစ်၏။

“အီးဟီးဟီးဝါး အကြွေထည့်လို့ ရမနားလူ၊ ကျုပ်က အရှင့်ညင့်တတောင်းကြားပါဗျ၊ အရှင့်ညင့် တတောင်းကြားပါ၊ အီးဟီး ဟီး”ဟူ၏။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သူ့နောက်မှာလည်း ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ‘အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဆင့်မြင့်သူတောင်းစား’ တဲ့။

ခဏအလယ်လူတို့

၈၈. ကြည်သူ

ဒိုင်ကြောင်

မျက်နှာစာ

မိုးမိုး(B,Sc)

အနုပညာသမားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် တော်တော်ကြီးကို အဆင်မကိုင် အချိုးမကျသော မတော်မတည့်ကိစ္စကြီးဖြစ်သည်။ အနုပညာသမားမည်သည် စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ကိုယ့်အနုပညာကို စွန့်ဝင်စားဖန်တီးမှု အနုပညာလက်ရာမြောက်နိုင်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် ထိုသို့အေး၍မရတော့။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေအလျင်မပြတ်ရဖို့ အပူတပြင်းလုပ်ရတော့မည်။ ထိုသို့အပူတပြင်း ဖန်တီးမှုများက အနုပညာအရည်အသွေးကို လျော့ကျစေ၍ အနုပညာနှင့် ဆင်ဆင်တူသော အတုပညာများသာ အစားဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ထိုအခါ ထိုအနုပညာသမား ကျဆုံးရပေတော့သည်။

သို့သော် သဘာဝတရားကြီးက ရှိနေပေရာ အနုပညာရှင်နှင့် သင့်တော်သော မိန်းမများကို ကျွန်ုပ်တို့ဟားစာတိအဖွဲ့မှ သုတေသနပြုလေ့လာစူးစမ်းရှာဖွေကြည့်မိကြ၏။ ဤမိန်းမနှစ်မျိုးကို အနုပညာသမားတို့မှ လက်ခံသင့်ကြောင်း ဟားစာတိမှ ထောက်ခံပါ၏။

(၁)အနုပညာအကြောင်းကို လုံးလုံးမစွက်ဖက်။ ပေးတာယူ ကျွေးတာစား ရသလောက်နှင့်ပျော်ပြီး ကလေးလုပ်စက် သက်သက်တဖြစ်သာ နေနိုင်သော မိန်းမမျိုး။

(၂)ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၍ အနုပညာသမား အေးချမ်းစွာ အနုပညာအလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ငွေပင်ငွေရင်းပင် ဖန်တီးပေးနိုင်ပြီး အနုပညာသမားအား ကလေးလုပ်စက်သက်သက်အဖြစ်သာ အသုံးချချင်သော မိန်းမမျိုး။

ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားသည် အနုပညာသမားများနှင့် သင့်တော်သော မိန်းမများ ဖြစ်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါ၏။

အာဇာနည် ဒီပဲခေါင်

ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ

ဦးအောင်ဒင်နှင့်ဒေါ်မြမြဝင်းတို့ မိမိတို့၏ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးစိုးဝင်းမောင်၏ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဦးစိုးဝင်းမောင်က တပင်ရွှေထီးအမည်နှင့် ပုဂ္ဂလိကအထက်တန်းကျောင်းထောင်ကာ ကြီးပွားနေသည့်ပုဂ္ဂလိကကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်း စိုးဝင်းမောင်”

“ဟာ အောင်ဒင်နဲ့ မြမြဝင်းပါလား၊ လာ သူငယ်ချင်းတို့ ထိုင်ကြ၊ ဘာကိစ္စများအကြောင်းထူးရှိလို့ လှည့်လာကြတာလဲ”

ဦးအောင်ဒင်နှင့်ဒေါ်မြမြဝင်းတို့က ဦးစိုးဝင်းမောင်၏ စားပွဲရှေ့တွင် ချခင်းထားသော စတီးဆိုဖာခုံများတွင် အလိုက်သင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဦးအောင်ဒင်က ဤသို့စကားစပျိုးပါသည်။

“ဒီကို တမင်လာတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ အကြောင်းကတော့ကွာ၊ ငါ့သားလင်းမြတ်ကြောင့်ပေါ့၊ ဒီကောင်က ဆယ်တန်းဖြေနေတာ ခုနစ်နှစ်ရှိနေ

“ငါ့ ခုထိ မအောင်သေးဘူး၊ အဲဒါ”

“အာ အဲလိုကောင်တော့ ငါ့ကျောင်းလာမထားပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ ပြဿနာရှိလွန်းလို့ အဆင်ပြေတဲ့ကျောင်းမှာထား၊ စရိတ်လိုရင် လာတောင်း၊ ငါ့ကျောင်းတော့ နာမည်မဖျက်ပါနဲ့”

ဒေါ်မြမြဝင်းကလည်း ဝင်၍

“ဒီကျောင်းမှာထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ကလေး ဒီကလေးကို ဖိဖိစီးစီးနဲ့ အိမ်လိုက်သင်နိုင်မယ့် ဆရာတစ်ယောက်လောက်များ ရနိုင်မလားလို့ လာခဲ့တာပါ”

ဦးအောင်ဒင်ကလည်း ဖြည့်စွက်ပြော၏။

“ဒီကျောင်းက မဟုတ်ရင်လဲကွာ မင်းတို့အသိထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကလေးက ဆိုးချင်တော့လေ၊ စည်းကမ်းပိုင်းကို နည်းနည်းကိုင်နိုင်တဲ့ သူမျိုးဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်မြမြဝင်းကလည်း သူ၏လိုအပ်ချက်ကို ဝင်၍ပြော၏။ ဦးအောင်ဒင်ကလည်း ဖြည့်စွက်ပြန်၏။

“ကောင်းတာက ယောက်ျားလေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နည်းနည်းကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကိုင်တွယ်တတ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

“ဒီကောင်လေးက မာယာကလဲများတာဆိုတော့လေ၊ သူဆင်တဲ့အကွက်တွေကိုသိပြီး ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ ဆရာမျိုးဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင်”

ဒေါ်မြမြဝင်း၏ စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွား၏။ အကြောင်းက ရုံးခန်းပြင်ဖက်မှ ထွက်လာသော ရုတ်ရုတ်သဲသဲအသံများကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုကျောင်းလဲ၊ ကျောင်းသားကို ခေါင်းကွဲအောင် ဆုံးမရတယ်လို့”

“အိုး ဆိုးရင် စာမလုပ်ရင်တော့ ဆုံးမရမှာပဲ”

“ဒီလောက်ဆုံးမချင်နေရင်လဲ ရဲထဲဝင်၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းဝါဒါလုပ်၊ ကဲ လာ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့တိုင်မယ်”

“စာသင်ခန်းထဲ

လာအိပ်နေတယ်လေ၊ ထောင်းခနဲ
ဒေါသထွက် သွားတာနဲ့ လုပ်ထည့်ဖို့
ပစ္စည်းရှာလိုက်တယ်၊ အသေးဆုံးက
ဒီဒေါက်ဖိနပ်ပဲ တွေ့တာနဲ့
ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ ပိတ်တွယ်ပစ်လိုက်တာ
ခွမ်းခနဲပဲ”

“အောင်မလေး ဝင်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒါ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းပဲ
ဝင်လိုက်စမ်းပါ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲပွင့်သွား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ခေါင်းတွင် သွေးများရွှဲနေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား၏
မိဘများ ဖြစ်ဟန်တူသော ခပ်ရွယ်ရွယ်စုံတွဲနှစ်ဦး သူတို့နောက်ကမှ ကျောင်း
သား(၁၀)ယောက်ခန့် အားလုံးဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာကြ၏။

နောက်ဆုံးမှ ခပ်တည်တည်ဝင်လာသူက ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လက်ပိုက်၍ ထိမထင်ဟန်နှင့် ကျောင်းဆရာ
မလေးတစ်ဦး။ အသက်အားဖြင့် ၂၈နှစ်ခန့်ပင် ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်း
ဆရာမပီပီ အိန္ဒြေနှင့်ရင့်ကျက်မှုကို မျက်နှာပေါ် ဆွဲတင်ကာ လိုသည်ထက်ပို၍
ခန့်ထား၏။

အမျိုးသမီးကြီးက သားသမီးများအပေါ် ခပ်သဲသဲထင်သည်။ ငိုကြီး
ချက်မနှင့် အော်တိုင်သည်။

“ဆရာကြီး ဆရာကြီးတို့ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုဆရာတွေ ခန့်ထားတာ
လဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ သူများသားသမီးကို လုပ်ထည့်လိုက်တာများ”

ဆရာကြီးဦးစိုးဝင်းမောင်က အဖြစ်အပျက်ကို ဖြစ်သည်နှင့် တုန်

တက်သွား၏။

“ဖြစ်ပြန်ပြီ ဒီဒိတ်ဒိတ်ကြနဲကတော့ ကဲ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ရတာလဲ မိုးမခရဲ့”

“စာသင်ခန်းထဲ လာအိပ်နေတယ်လေ၊ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက် သွားတာနဲ့ လုပ်ထည့်ဖို့ ပစ္စည်းရှာလိုက်တယ်၊ အသေးဆုံးက ဒီဒေါက်ဖိနပ်ပဲ တွေ့တာနဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ ဟောဒီလို ပိတ်တွယ်ပစ်လိုက်တာ ခွမ်းခနဲပဲ”

အဖေလုပ်သူ ဒေါသနှင့်အော်၏။

“ခင် ခင်ဗျားတို့ အဲလို လက်လွတ်စပယ်လုပ်လို့ ရမလားဗျ၊ ကျောင်း အုပ်ကြီး ပြောဗျ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းပေးမလဲ၊ ခင်ဗျားမရှင်းလို့ကတော့ ကျောင်းပါပိတ်ရအောင် လုပ်ပစ်မယ်”

“ဂျာနယ်ကကို ရေးပစ်မယ်”

ဘွားတော်ကလည်း ငိုကြီးချက်မနှင့်ဆိုသည်။

ဦးအောင်ဒင်နှင့် ဒေါ်မြမြဝင်းကသာ ကလေး၏ဒဏ်ရာကိုကြည့် ကာ အားတွေရလို့၊ ဦးအောင်ဒင်က လူမကြားအောင် ဒေါ်မြမြဝင်းအား တိုးတိုးကပ်ပြော၏။

“ကြည့်စမ်း၊ နည်းတဲ့ဒဏ်ရာကြီးလား”

ဒေါ်မြမြဝင်းကလည်း ကလေး၏ဒဏ်ရာကို မသိမသာဖြဲကြည့်ရင်း

“ဟုတ်ပေါ့ ကိုအောင်ဒင်ရယ်၊ လက်ဆကတော့ ရှယ်ပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကြား တည့်တည့်ကို ထိထားတာ၊ တစ် စိတ်တောင် မစောင်းဘူး”

“တော်တော် လေ့ကျင့်အားကောင်းခဲ့ပုံ ပေါ်တယ်၊ သူဆို ဘယ်လို နေမလဲ”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်”

သူတို့လင်မယား ကြိတ်ပျော်နေသော်လည်း ဆရာကြီး စိုးဝင်းမောင် ကတော့ ပြဿနာမသေးရှာ။ ကျောင်းသားမိဘနှစ်ဦးကို ကန်တော့မဟုတ် တောင်းပန်နေရသည်။

“ကျွန်တော် အရေးယူပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ကလေးရဲ့ဒဏ်ရာကိုလဲ အမာ

ရွတ်ပါ ပျောက်သည်အထိ ဆေးကုသပေးပါမယ်၊ ဒီတစ်နှစ်စာ ကျောင်းလခ
ကိုလည်း ပေးလတ်ပေးပါမယ်”

ကလေးအဖေက တစ်စခန်းထပြန်၏။

“အို ခင်ဗျားက ကျောင်းလခ ပေးလတ်ပေမယ့်လဲ ဒီလိုဆရာမျိုးတွေ
ရှိနေရင် ကျုပ်တို့ကလေးကို မထားနိုင်ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမျိုး၊ ဒီလိုဆရာမျိုးရှိရင် ကျွန်မသားကို ဒီကျောင်းမှာ
မထားဘူး”

ဆရာကြီးက ဆရာမမိုးမခဖက် လှည့်မာန်ရပြန်၏။

“ငါ နင့်ကို အတန်တန်ပြောတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့၊
ဒေါသကိုထိန်းပါ၊ ဆရာပီသအောင်နေပါလို့”

ဆရာမ မိုးမခကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“ကျောင်းစာကို ကျောင်းသားတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် တတ်အောင်
သင်တာ ဆရာပီသတာပေါ့၊ ဘာလဲ သူတို့ပိုက်ဆံယူထားလို့ ဆရာက ကျောင်း
သားကို ဖော်လိုလိုက်ပြီး လိုက်ဖားနေရမှာလား၊ ဝေးသေးတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထုရင်း

“သင်လေ၊ စိတ်ဝင်စားအောင်သင်တာကို ငါမပြောဘူး၊ စိတ်လွတ်
လက်လွတ်နဲ့ ကျောင်းသားတွေကို အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်သလိုလုပ်တာကို ငါက
ပြောနေတာ၊ ဟိုတလောတုန်းကလဲ ကလေးခေါင်းကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချလိုက်
တာ ခေါင်းကို ဘူးသီးလောက်ဖူးသွားတယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ခါ သတိပေးတယ်၊
မှတ်လား မမှတ်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျောင်းသားပါးစပ်ထဲကို မြေဖြူဝင်အောင်
ပစ်ထည့်တယ်၊ ကျောင်းသားခမျာ မြေဖြူနင်နေလို့ ကံကောင်း မသေတာ၊
ဇောက်ထိုးဆွဲပြီး မနည်းထုထုတ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီမှာလဲ ဟောဒီ ဖိုးဝင်းမောင်
က သေသေချာချာ သတိပေးပါတယ်၊ ပြင်လား မပြင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တမြန်နှေ
ကလဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို အိမ်စာမလုပ်လာလို့ဆိုပြီး လည်နှေးပြီး
ကုတ်ပိုးကို တံတောင်နဲ့ကြိတ်တာ၊ တခြားဆရာတွေ အတွေ့မြန်လို့ပေါ့”

“အိုး စာမလုပ်ရင်တော့ ဆုံးမရမှာပဲ”

ကလေးအဖေက ထအော်၏။

“ဆရာက ဆုံးမရင် ဆရာလို ဆုံးမပေါ့။ ခုဟာက ထောင်ဝါဒါကျ နေတာပဲ”

ကျောင်းသားများကလည်း နောက်မှ ပုကျိပုကျိနှင့်လုပ်ကာ မကျေနပ်ကြကြောင်း ပြနေကြသည်။ ဆရာကြီးက သက်ပြင်းကို ဆောင့်ဆောင့်ချရင်း

“ကဲ ဆရာမမိုးမခ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါလဲမကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအလုပ်နဲ့နင်နဲ့ မကိုက်ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါတော့၊ နင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ နာရီဝက်အတွင်းသိမ်းပြီး ထွက်သွားပါတော့၊ နင်ရှိရင် ငါ့ကျောင်းဟာ ရောမလူသတ်ကွင်းဖြစ်တော့မယ်”

မိုးမခကတော့ ခပ်မာမာပင်။

“ရတယ်လေ၊ ကျောင်းသားကို စာတတ်အောင်သင်တာကို အပြစ်လို့ထင်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးမျိုး အုပ်ချုပ်တဲ့ ကျောင်းမျိုးမှာ ကျွန်မကလဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ တကယ်တတ်ချင်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေပြည့်လို့ ဒီလိုကျောင်းသားတွေကို ဖော်လံဖားနေတဲ့ ကျောင်းမျိုးမှာ အချိန်အလဟဿ အဖြစ်ခဲနေမယ့်အစား တကယ်တတ်ချင်တော်ချင်တဲ့ ကလေးတွေကို သင်ပြီး နိုင်ငံတော်ကို အကျိုးပြုမယ်”

ဆရာမမိုးမခက ပြောပြီး ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် ထွက်သွား၏။

ရုံးခန်းအဝတွင် သူမအား လိုလိုလားလား စောင့်နေသူနှစ်ဦး ရှိပါသည်။ သူတို့ကတော့။

x x x

ဒေါ်မြမြဝင်းက ဆရာမ မိုးမခ၏လက်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆွဲ၏။

“ကျွန်မတို့သားလေးကို ဆရာမ လိုက်သင်ပေးပါ။ ဆရာမမှာ သားအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဆရာရဲ့အရည်အချင်း အပြည့်အဝရှိပါတယ်”

ဦးအောင်ဒင်ကလည်း ကြည်နူးမှုတပွေ့တပိုက်ကို မျက်နှာပေါ်ကောက်စွတ်ရင်း

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ရဲ့သားလေးကို စိတ်ကြိုက်ဆုံးမပြီး သင်ပေးပါ။

ကျွန်တော့်သားက ဆိုးတဲ့ဖက်မှာ ပြိုင်ဖက်ကင်းတဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြလေးပါ”

“ဆရာမလို ဒိတ်ဒိတ်ကြဆရာမနဲ့သင်မှ စာတတ်တော့မှာပါ”

ဆရာမမိုးမခက ခေါင်းကိုကော့ ရင်ကိုမော့၍ ကြည့်နေရာမှ

“ကောင်းပြီလေ၊ လိပ်စာပေးခဲ့ပါ။ မနက်ဖြန် ကျွန်မလာခဲ့ပါ့မယ်”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံးက ဝမ်းသာအားရနှင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ဆရာမကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ”

မိုးမခက လက်ထား၍

“မပြောနဲ့၊ ဒီကလေးကို လက်ခံလို့ရမှရ ကြည့်ရဦးမယ်၊ လက်ခံတယ် ဆိုလဲ ငွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီက စာသင်ချင်တဲ့စိတ်ပဲ၊ စာသင်ချင်စိတ် မရှိရင်လဲ ရှိအောင်လုပ်ရမယ့်နည်းတွေ ရှိပါတယ်”

ဒေါ်မြမြဝင်းက ဝမ်းသာအားရသံနှင့်

“နည်းပေါင်းစုံသာထုတ်သုံးပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့သားလေး စာတတ်ရင် တော်ပါပြီ၊ သားလေးသာ စာတတ်မယ်ဆိုရင် ဆရာမဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မတို့ စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

မိုးမခက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်၍

“ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ပေါ့၊ အဲ တစ်ခုရှိတာက”

“ပြောပါဆရာမ”

“ကျောင်းသားတွေကို အရောင်ကြောင်ကြောင်ကြားကြား မဝတ်စေနဲ့၊ အသံဗလံ မဆူညံစေနဲ့၊ ပြီးတော့ စာသင်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖုန်းတို့တီဗီတို့ ကက်ဆက်တို့လို ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ မရှိစေနဲ့”

“ဖြစ်ရပါစေမယ် ဆရာမ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် ထွက်သွား၏။ ဦးအောင် ဒင်တို့ လင်မယား သားအတွက် ကြည်နူးပီတိနှင့်ပြုံးလို့၊ အောင်မာ မျက်ရည် များတောင် လည်ရှာကြပေါ့။

ဒဂုန် သုတေသန

ဒုတိယ

သင်ယူပါ၊ လေ့လာပါ။

သင်ယူလေ့လာခြင်းအတွက် အချိန်စောင့်နေရာစရာမလိုပါ။

ဤအချိန်သည် ပညာသင်ချိန်မဟုတ်သေး။ ငယ်သေးသည်။ ပညာသင်ရန်အတွက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သွားပြီဟူ၍ မရှိပါ။ ယခုလပိုင်းတွင် ကမ္ဘာ့ပညာရေးအဖွဲ့များ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ဘာသာစကားသုံးမျိုး တတ်ပြီး အိုင်းစတိုင်းနှင့် ဉာဏ်ရည်တူနီးပါးရှိသည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ကနေဒါနိုင်ငံသူ ကလေးမလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပညာတတ်နိုင်သူရှိသလို ဆရာတော်ဦးကျည်ပွေ့ကဲ့သို့ ကျည်ပွေ့တွင်လည်း အတက်ပေါက်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အယူအဆအလွဲတွေ များစွာရှိနေပါသည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတွင် အထက်တန်းအဆင့်အထိ ပညာရေးတွင် သင်ရိုးနှင့်ဆရာတို့၏စိတ်ကြိုက် ဆရာဗဟိုပြုသင်ကြားမှုရှိကြသော်လည်း တက္ကသိုလ်အဆင့်တွင်တော့ ကျောင်းသားဗဟိုပြု ပညာရေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးကြပါသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဆရာတစ်ယောက်က တာဝန်ယူ၍ ဒီကျောင်းသား ဘယ်ပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားလဲ၊ ဒီကျောင်းသားသိလိုတဲ့အရာတွေ ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ။ ဘာစာအုပ်တွေဖတ်စေသင့်သလဲ။ အဲဒီစာအုပ်တွေ ဘယ်မှာရနိုင်လဲ စသဖြင့် ကျောင်းသား၏ သန်ရာဘာသာရပ်တွင် ပို၍ချွန်မြဲ

“ဟေ့ကောင် ဘာမှစောဒကမတက်နဲ့၊ ဒီစာကျက်နဲ့၊ ဒါပဲမေးမယ်၊
အပိုတွေ လိုက်မမေးနဲ့၊ ငါလဲ မရှာနိုင်ဘူး” ဆိုတာမျိုးချည်းသာ
ကြားနေကြရ ပါသည်။

အောင် အရောင်တင်ပေးကြသည်။ သို့မှသာ တက္ကသိုလ်ပညာရေး မည်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှ တက္ကသိုလ်များတွင်တော့

“ဟေ့ကောင် ဘာမှစောဒကမတက်နဲ့၊ ဒီစာကျက်နဲ့၊ ဒါပဲမေးမယ်၊
အပိုတွေ လိုက်မမေးနဲ့၊ ငါလဲ မရှာနိုင်ဘူး” ဆိုတာမျိုးချည်းသာ ကြားနေကြရ
ပါသည်။ ထိုသို့သာလုပ်နေလျှင် အသိဉာဏ်ပညာရပ်များက တစ်နေရာတည်း
တွင် ရပ်တန့်နေပါမည်။ ရပ်တန့်နေမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ ရွှေ့လျားတိုးတက်
ပါတော့အံ့နည်း။ ပညာမတိုးတက်ခြင်းသည် အသိဉာဏ်မတိုးတက်ခြင်း ဖြစ်
စေသည်။ အသိဉာဏ်မတိုးတက်လျှင် ယဉ်ကျေးမှုနိမ့်ပါးလာမည်။ စီးပွားရေး
ကျဆင်းလာမည်။ မည်သို့သော အရာရာတိုင်းမဆို ပညာရေးနှင့် လုံးထွေးပတ်
သက်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ မှန်မြဲတမ်းမှန်နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မရွေး နေရာမရွေး ပညာကိုရှာနိုင်သမျှ ရှာနေမှ
သာ တန်ကာကျပါမည်။ ဗဟုသုတတစ်ခုကို မမှီတ်မသုန် မနားတမ်းရှာတတ်
သူ ကားသမားတစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြလိုပါသည်။

အဝေးပြေးကားသမားနှစ်ဦး ကုန်ပစ္စည်းများတင်ထားသောကားကို
ခရီးရှည်ကြီး မောင်းရမည်မို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အလှည့်နှင့်မောင်းလာ
ကြသည်။ တစ်ဦးက မောင်းနေလျှင် တစ်ဦးက အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ထားရ
သည်။ ခါမှ အလှည့်ပြန်ကျလျှင် ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် မောင်းနိုင်မည်ကိုး။

တောင်တက်ခရီးမို့ နှင်းများတစ်မိုစိမို တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ အလှည့်
ကျကားမောင်းနေသူက အိပ်နေသူကိုနှိုးပြီးမေး၏။

“ဟေ့ကောင် ခဏထဦး၊ ပင်ကွင်းတွေရဲ့အရပ်ဟာ ဘယ်လောက်
ရှည်လဲဟင်”

အမေးခံရသောယာဉ်မောင်းက တော်တော်တင်းသွားသည်။ အိပ်ရေး
မဝခင် ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို မေးနေသည်ကိုး။

၉၀ ကာရုဏာ

“မင်းကလဲ တကယ့်ကွိုင်ပဲ၊ ပင်ကွင်းအရပ် ဘယ်လောက်ရှိရှိပေါ့၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

အမေးခံရသူ ကားသမားက ပြောပြီး ပြန်၍ အိပ်သွားပြန်သည်။ မကြာလိုက်ပါ။ သူ၏ပခုံးကို ကားမောင်းနေသူက ပုတ်နှိုး၍ မေးပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းမှာ ခရီးသွားလမ်းညွှန်စာအုပ်ပါတယ် မဟုတ်လား၊ လုပ်ပါကွာ၊ ငါ့ကိုကြည့်ပေးပါဦး၊ ပင်ကွင်းရဲ့အရပ် ဘယ်လောက်ရှည်လဲလို့”

“အာ သောက်အမိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပင်ကွင်းအရပ်သိတော့ မင့်ပါမောက္ခ တန်းဖြစ်တော့မှာမို့လားကွဟေ၊ တော်ပြီကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို ထပ်မနှိုးနဲ့တော့”

နားရမည့် ကားဆရာက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြန်အိပ်နေ၏။ ခဏနေတော့ ကားမောင်းနေသည့်သူက ကားကို လုံးဝရပ်လိုက်ပြီး အိပ်နေသူကို အတင်းလှုပ်နှိုးကာပြော၏။

“ကဲ ဟေ့ကောင် မင်း အခုထပြီး မင့်ဆီက ခရီးသွားလမ်းညွှန်ထုတ်ပြီး ခုရှာစမ်း၊ ပင်ကွင်းတွေရဲ့အရပ် ဘယ်လောက်ရှိလဲ မသိရရင် ငါကားကို တစ်ဘီးတောင်ရွှေ့အောင် မမောင်းတော့ဘူး၊ ခုရှာပေး”

ပြောမရသည့်အဆုံး အိပ်နေသူက သိပ်မကြည်သော်လည်း သူ၏ ခရီးသွားလမ်းညွှန်စာအုပ်ကိုထုတ်၍ ရှာပေးရတော့သည်။

“တောက် အိပ်ရေးပျက်တယ်ကွာ၊ ကဲ ကဲ ဒီမှာတွေ့ပြီ၊ ပင်ကွင်းတွေရဲ့အရပ်က တစ်ပေခွဲလောက် မြင့်တယ်တဲ့”

ယာဉ်မောင်းသူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

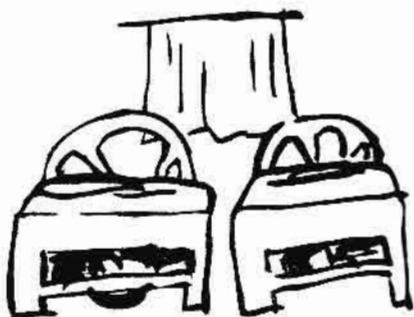
“ဟင် တစ်ပေခွဲ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခုနက ချပ်ရှ်ကျောင်းရှေ့မှာ ငါ ကားနဲ့တိုက်ခဲ့တဲ့ ငါးပေခွဲနှစ်ကောင်ဟာ သီလရှင်တွေပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟင့်”

ဗဟုသုတကို မမှတ်မသုန်ရှာမှီးသဖြင့် အမှုကြီးမကြီးကို တွက်လို့ရပြီမဟုတ်လား။

ပြင်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ

စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့
လေ့လာရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာ
ရောက်လေ့လာ၏။ လက်
ထောက်ဆေးရုံအုပ်က တစ်ခန်း
ချင်း လိုက်ပြနေသည်။

အခန်းတစ်ခန်းကိုရောက်တော့ ခုတင်လွတ်နှစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။
လူနာများ မရှိချေ။ ဆရာဝန်က ရှင်းပြသည်။

“ဒါက ဝပ်ရှော့ဆရာရူး ရှေးနေတဲ့လူတွေ သီးသန့်ထားတဲ့ အခန်းပါ”
လေ့လာရေးအဖွဲ့သားတစ်ဦးက မေး၏။

“လူနာမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

“မတွေ့ပါလား”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ခုတင်အောက်ဝင်အိပ်ပြီး သူတို့ကားတွေ သူတို့
ပြင်နေကြတယ်လေ”

၉၂ ကျွန်ုပ်တို့

သုအရွယ်နဲ့သူ

သားဖြစ်သူက လိမ်ပြော
သဖြင့် အဖေက ဆုံးမနေသည်။

“သား ဖေဖေဆိုရင် သား
အရွယ်တုန်းက လုံးဝကို လိမ်ပြောခဲ့ဘူးကွ”
သားက အံ့အားသင့်တဲ့ မျက်လုံး
မျိုးနှင့်ကြည့်ပြီး ပြန်မေး၏။

“ဟင် ဒါဖြင့် ဘယ်အရွယ်ကျမှ လိမ်တတ်သွားတာလဲဟင်”

နေရာဟောင်း

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအားလုံး
ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာနောက် မျက်လုံး
ပြုမူဆန်ပြုမူနှင့် လိုက်ပါကြရသည်။

လမ်းတွင် မီးပွင့်တိုင်းကို မီးနီ
တွင် ဖြတ်မောင်းသည်။ အကွေ့အဝိုက်
များတွင်လဲ ဂီယာမချိန်း ဘရိတ်မသုံးဘဲ

အချိန်နှင့် ပစ်ကွေ့သည်။ ရှေ့မှသွားနေသောကားကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ
တက်ကာ ကျော်သည်။ ဆီဘောက်ဆာကားကြီးသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်သွားပြီး
တိုက်ခါနီးမှ ပွတ်ကာသိကာလေး ဖြတ်မောင်း၏။ ခရီးသည်အားလုံး ဘုရားတ
နေကြရပြီ။ ဤသို့ မအားမလပ် တရစပ်လုပ်နေရာကပင် တာဝန်ကျေအောင်
ခရီးသည်များ သိသင့်သော အထင်ကရနေရာများကိုလည်း ပါးစပ်က တောက်
လျှောက်ပြောလာသေးသည်။

“အဲဒီအဆောက်အဦးက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ ဟော ဟိုမှာတွေ့
ရတာက ဦးမြတ်ထွန်းကင်ဆာဖောင်ဒေးရှင်း၊ ကင်ဆာဖြစ်တဲ့လူတွေကို အခမဲ့
ကုသပေးတဲ့ နေရာပေါ့၊ ဟော ဟိုမှာမြင်လား၊ အဲဒါက စိတ်ရောဂါကုသဆေးရုံ၊
မနက်ကတင် ကျွန်တော် ခိုးပြီးထွက်ပြေးလာခဲ့ရတဲ့ ဆေးရုံလေ၊ ဟီးဟီး”

သူများအတွက်

အမြင့်ပေတစ်သောင်းကျော်မှ လေယာဉ်ပျံသန်းလာစဉ် လေယာဉ်စက်ဖောက်လာသဖြင့် လေယာဉ်မယ်က ခရီးသည်များအား ဤသို့သတင်းပေးသည်။

“လေယာဉ်က အင်ဂျင်စက်နည်းနည်းချို့ယွင်းသွားတယ်။ ဒီဝိတ်အတိုင်းဆို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဘဲ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး ပျက်ကျပြီး အားလုံးအသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ အများအတွက် အနစ်နာခံပြီး လေယာဉ်ပေါ်က လူသုံးယောက်လောက် ခုန်ဆင်းပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး အသက်ချမ်းသာရာရနိုင်တယ်။ အနီးဆုံးလေဆိပ်အထိ ထိန်းပြီးမောင်းလိုရတယ်”

အချိန်မဆိုင်းဘဲ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦး ထလာပြီး

“အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးနှင့် မြင့်မြတ်သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက်” ဟု အော်ကာ ခုန်ချသွား၏။

ဂျပန်နိုင်ငံသားကလည်း မရှေးမနှောင်းမှာပင်ထ၍ “မြင့်မြတ်သော ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက်” ဟုအော်၍ ခုန်ချသွားပြန်သည်။

ရုရှားအီဘန်ကြီးက မူးပြီး ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နှင့် လေယာဉ်အပေါက်ဖက်သို့ ထွက်လာ၏။ ပြီးမှ အာလေးလျှာလေးသံကြီးနှင့် အော်၏။

“မြင့်မြတ်သော အာဖရိကနှင့် နယ်ဆန်မန်ဒဲလားအတွက်”

အော်ပြီးသည်နှင့် လေယာဉ်အပေါက်နားထိုင်နေကြသော အာဖရိကန် လူမည်းနှစ်ဦးကို ကုတ်မှဆွဲကာ ကန်ချလိုက်လေ၏။

သူတော်ကောင်းမလေး

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အတင်း
ပြောနေကြသည်။

“အဲဒီအိမ်ရှေ့က အမျိုးသမီး
ဟာလေ၊ သူ့ယောက်ျားဆို ဘယ်တော့
မှ အကောင်းမပြောဘူး သိလား၊ တစ်
ချိန်လုံး ရှုံ့ချနေတာပဲ၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ

လည်း ယောက်ျားကောင်းရခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ အရှုံး
အခြောက်၊ ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့သောက်ပျင်း၊ ဘာလုပ်လုပ် သောက်ချိုးကို
တစ်စုံမှမပြေတဲ့လူ၊ ကဲ ကျွန်မဘယ်တုန်းက သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောတာ
ကြားဘူးလဲ”

လူလည်

အလုပ်လာလျှောက်သူတစ်ဦး
က ဖောင်ထဲမှ ဇယားကွက်များအတွင်း
လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်နေသည်။

တစ်နေရာတွင် “အဖမ်းခံရဖူး
လား”ဟုပါသည်။ သူက “မခံရဖူးပါ” ဟု
ဖြေလိုက်သည်။ အောက်မှဇယားကွက်
တွင်တော့ အဖမ်းခံရဘူးသူများ အတွက်သာ မေး
ထားသော မေးခွန်းပါသည်။ “ဘာကြောင့်လဲ”ဟု မေးထားသည်။

ဖောင်ဖြည့်သူက တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်လို့သူဖြစ်
သည့်အလျှောက် ၎င်းမေးခွန်းကိုလည်း အလွတ်မပေး။ ဤသို့ဖြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်က လူလည်ပဲ၊ ဘယ်မိပါမလဲ”

သက်စားချေ

သေအံ့မှူးမှူး လင်
ယောက်ျားက ခုတင်ဘေးတွင်
ပူဆွေးနေသော သူမိန်းမကို မှာ
တမ်းခြွေနေသည်။

“မိန်းမ ငါသေသွားရင် ဘေးအိမ်က ကိုဘတုတ်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်
လိုက်ပါနော်”

“ဟင် ဘာပြောတယ်၊ ကိုဘတုတ်က ရှင်နဲ့ တစောင်းစေးနဲ့မျက်ခွေး
တစ်သက်လုံး ကမ္ဘာ့ရန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းနဲ့ပေါင်းလို့ ငါခံစားခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခ
တွေ ဒီကောင်ကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်ပေးချင်တာပေါ့ကွ”

ဆိုးပုံများ

“ခင်ဗျားယောက်ျားရော”

“ဆုံးသွားပါပြီရှင်”

“သူ ဝေဒနာတော်တော်ခံစားခဲ့ရသေးလား”

“ခံစားရမှာပေါ့ ဖျတ်ဖျတ်ကို လူးနေတာပဲဟာ”

“ဘယ်မှာဆုံးသွားတာလဲ”

“ကျွန်မလက်ပေါ်မှာပဲလေ”

“သူဆုံးတုန်းက အစိမကြီးလက်က ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့လည်စေ့ပေါ်မှာလေ”

၉၆ ကမ္ဘာလူတော်

လိမ္မာသူ

ရိုမေးနီးယားသမ္မတ ချောင်
ရှက်စကူ အာဏာရှိနေစဉ်က ဖြစ်
သည်။

သမ္မတကြီးက သူ၏ပြည်
ထဲရေးဝန်ကြီးကို မေးသည်။

“ဟေ့ ရဲဘော်၊ တို့နိုင်ငံမှာ အချမ်းသာဆုံးက ဘယ်ကောင်လဲကွ”
ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက ပြန်ဖြေ၏။

“သမ္မတကြီးရဲ့သားဟာ အချမ်းသာဆုံး လူပါပဲ”

သမ္မတကြီး တစ်ချက်ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ ချမ်းသာမှာပေါ့၊ ငါပေးတဲ့မုန့်ဖိုးတွေ
ကို မသုံးဘဲ စုစုထားတာကိုး”

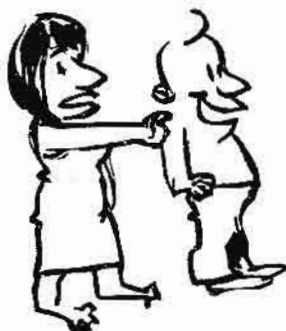

မခင်သေးဘူးကွ

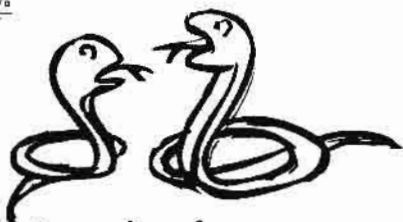
ဇနီးဖြစ်သူက မျက်နှာချင်း
ဆိုင်အိမ်မှ စုံတွဲကိုပြကာ ဤသို့ဆိုသည်။

“မောင်ရေ ရှေ့ခန်းကစုံတွဲကို
ကြည့်စမ်း၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံကြ
တိုင်း နမ်းနမ်းနေကြတာ၊ သံလိုက်တုံး
လေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ ရှင်ရော အဲလို
ဘာလို့မနမ်းတာလဲဟင်”

“နမ်းချင်သမှ ရွှစ်ကို ထနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ အဲဒီအမျိုး
သမီးနဲ့က မခင်သေးဘူးကွ”

အဆိပ်ပြင်းဆုံး

မြွေသားငယ်က မြွေမေမေကို မေး၏။

“မေမေ သားတို့ဟာကမ္ဘာ့အဆိပ်အပြင်းဆုံး မြွေတွေဆိုတာ အဟုတ်ပဲလားဟင်”

“အစစ်ပေါ့သားရဲ့”

“သားတို့ကိုက်ရင် ဘယ်သူမဆို သေမှာပဲပေါ့”

“သေမှာပေါ့သားရဲ့”

“ဒါဆို သားမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးမေမေ..”

“ဘာလို့လဲ သားရဲ့”

“သားလျှာ သားကိုက်လိုက်မိတယ်လေ”

ဘယ်သူပိုဖြူလဲ

အမေကြီးက သမီးဖြစ်သူကို အပြစ်တင်ကာ ပြောသည်။

“နင့်လို သမီးဆိုးမျိုးမွေးမိတဲ့ငါတော့ မြန်မြန်ခေါင်းဖြူမှာပဲ”

သမီးက ပြန်ပြောသည်။

“ဪ ငါကြောင့်လဲ ဘွားဘွားခေါင်းက တစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေတာ

ကိုး”

လိလက်ညှို့

“အင်္ဂုလိမာလတဲ့ဟေ့”

ဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပြီးသားဖြစ်မှာ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ဆရာက တပည့်အူကြောင်ကြား တုံးကြောင်ကြောင် ကောင်လေးတစ်ကောင်ကိုတင်းပြီး၊ ဘယ်လောက်အထိတင်းလဲဆို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို တင်းတာဆိုပဲ။ ဒီတော့ သူ့ခမျာ ဆရာဖြစ်လျက်နဲ့ ကိုယ့်တပည့်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သတ်ရင် လူကြားလို့လည်းမကောင်း၊ အပြစ်လည်းမကင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ အများက ဝိုင်းသတ်ပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ တစ်ဝတစ်ပုံကြီးထားပြီး အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ‘အရိုးအဆစ်ပါတဲ့ လက်ညှို့’ (ရှင်းအောင်ရေးပြထားတာနော်၊ အဆစ်ပဲပါပြီး အရိုးမပါတဲ့ မုန့်လက်ညှို့နဲ့ ရောနေမှာဗျီးလို့ ရှင်းအောင်ရေးထားတာ၊ မရှုပ်သည့်နဲ့၊ ဟင်း)တစ်ထောင်ဖြတ်ခဲ့ရမယ်ဆိုပြီး အမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့သတဲ့။

အဲဒီတပည့်လေးရဲ့ အပြစ်ဆိုတာကလည်း သူ့မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ဆိုလား ဘာလားပဲဗျ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ အဲဒီဆရာက ‘မယားလိ ခါကြည့်’ဆိုပြီး

‘ဘူးတင်း’တင်းပြီး အစောကပြောသလို အများက ရက်ရက်စက်စက် ဝိုင်းသတ်ပါစေ၊ အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေဆိုတဲ့ စေတနာဆိုးကြီးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုးကြီးနဲ့ကို ခိုင်းခဲ့တာတဲ့ဗျာ။

အံ့ပါရဲ့။ အဲဒီခေတ်တုန်းကဆိုရင်တော့ အဲလို ‘အင်္ဂုလိမာလတဲ့ဟေ့’ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီး ကြားတဲ့သူတွေတိုင်းက ရှိသမျှသော လတ်လျားလတ်လျား လက်ချောင်းကလေးတွေကိုဆုတ်၊ အမြီးကုတ်ပြီး အူယားဖားယားကို အသက် ဖက်ထုပ်ထဲထည့်ပြီး အသည်းအသန်ကို ပြေးကြလွှားကြဆိုပဲ။

ထားတော့ဗျာ။ ဒီဇာတ်ကြီးက ဇာတ်ဟောင်းဇာတ်အိုကြီးမို့ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိနေကြမှာ အသေအချာဆိုတာယုံပြီးသား။ ဒီဇာတ်ကိုထားလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်ဆက်ပြောနေလည်း ခင်ဗျားတို့သိထားသလောက်တောင်မှ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်တာဘဲ နေ့၊ ဝါပေမယ့် အဲဒီရဲ့အချိန်အငွေ့က ခုထိကိုပါလာသေးတာလား။ ရှိနေတုန်းလား ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်သေးတာကိုပဲ။

x x x

“အဘိုးရေ ဟောဟိုမှာကြည့် ဘူးသီးလေးတွေ သီးနေပြီဗျ၊ ဟော မှာတစ်လုံး၊ ဟောဒီမှာတစ်လုံး၊ အဟား အများကြီး အများကြီးဗျ၊ ကြည့်ပါဦး”

မှတ်မိသေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် ဟိုးငယ်စဉ်က ‘လက်နှစ်သစ်အရွယ်’(ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ်ကို အတိုချုပ်ပြောတာနော်)ပုစိညပ်တောက်အရွယ်လောက်တုန်းက အိမ်နောက်ဖေးမြေကွက်လပ်ကလေးရဲ့ အဘိုးစိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘူးစင်သေးသေးလေးမှာ အဲလိုဘူးသီးလေးတွေ သီးတုန်း မနက်ခင်းလေးတစ်ခုကပေါ့။ ကျွန်တော်က မျက်နှာသစ်ရင်း ရှူပေါက် ရင်းနဲ့ အဲလို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတဲ့စိတ်၊ အံ့သြဝမ်းသာတဲ့စိတ်၊ အားရကျေနပ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ လက်ညှိုးလေးတထိုးထိုးလုပ်ရင်း အဘိုးကို အသံကုန်အော်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ပြောပြောနေမိတာကိုး။ အဘိုးက ဒေါသတကြီးနဲ့

“ဟိတ်ကောင် တော် တော်စမ်း၊ အော်နေတာကို ရပ်လိုက်စမ်း”

ဆိုပြီး အံ့အားသင့်စရာ နားမလည်နိုင်စရာ အသံမာမာထန်ထန်

ကြီးနဲ့ ဖတ်ဆို အနားရောက်ချလာပြီး ခုန်ဆွဆွဖြစ်နေတဲ့ ဖင်ပြောင်လေးကို 'ပလပ်' ဆိုရိုက်၊ ထိပ်ကို 'ကလောက်' ခနဲ ခေါက်ထည့်တယ်။ ပြီးမှ တောင်ထိုး မြှောက်ထိုးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ထိုးနေတဲ့ 'သူငယ်တော်လက်ညှိုး' လေးကို အံ့အားသင့်ပြီး ၁၀ မိနစ်နေတဲ့ ပါးစပ်ထဲ 'ကလွပ်' ဆို ထိုးထည့်ပေးလိုက်ရင်း

“ကိုက်၊ အဲဒီလက်ညှိုးကို နာနာလေးကိုက်လိုက်စမ်း၊ သီးကင်းလေးတွေကို လက်ညှိုးမထိုးရဘူးကွ၊ မှတ်ထား၊ အဲလိုလိုက်ထိုးနေရင် အဲဒီသီးကင်းလေးတွေက မတင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ပုပ်သွားတတ်တယ်၊ အဲလိုမှမဟုတ်လည်း မင်းလက်ညှိုးက ပုပ်သွားတတ်တယ် သိလား”

ဆိုပြီး သူလက်ညှိုး မာတောင့်တောင့်ကြီးနဲ့ ရင်ဘတ်ကို ထောက်ကာထောက်ကာ ပြော ပြောပြခဲ့တာကို မှတ်မိပါသေးတော့ဗျာ။ သတိထားမိတာက အဲဒီကတည်းကစပြီး ကိုယ့်လက်ညှိုးကိုယ် မကြာခဏ ကိုက်ကိုက်မိနေတာ၊ အကျင့်လိုကို ဖြစ်သွားတော့တယ်ဆိုတာ။

အိမ်ကကြောင်မကြီး သားကျတော့လည်း ကိုက်ရတာပဲ။ အိမ်ဘေးက သရက်ပင်မှာ သရက်သီးလေးတွေ သီးတော့လည်း ကိုက်ရပြန်ရော။ မာလကာသီးလေးတွေ သီးတော့လည်း ကိုက်၊ ဇီးသီးလေးတွေ သီးနေတာတွေ တော့လည်း ကိုက်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်က ဒေါ်ကုလားမကြီး အမွှာပူးလေးမွေးတော့လည်း ကိုက်နဲ့၊ တစ်ကိုက်တည်းကို ကိုက်နေရတော့တာလေ၊ ကိုယ်ကလည်း မထိုးရမှ မနေနိုင်တာကိုး။ ဆိုတော့ ထိုးလိုက် ကိုက်လိုက်ပေါ့။

ဟုတ်တယ်လေ။

ကိုယ့်လက်ညှိုးကြောင့် ကြောင်လေးတွေလည်း မသေစေချင်ဘူး။ သရက်ကင်းလည်း မကြွေစေချင်ဘူး။ ဇီးသီးတွေ မာလကာသီးတွေလည်း မပုပ်စေချင်၊ ဒေါ်ကုလားမကြီးရဲ့ ကလေးအမွှာပူးလေးတွေကိုလည်း ဘေးမဖြစ်စေချင်တာကိုးလေ။

အဲ ပြီးတော့ အဓိကကတော့ ကိုယ့်လက်ညှိုးလည်းကိုယ် အပုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဆိုတော့ကာ ထည့်လေ ထည့်ထားပေါ့၊ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲကိုယ် ထည့်သားထားပေါ့။

သတိထားမိသလောက်တော့ ငယ်စဉ်ကာလ အဖော်ကြာကြာထိ

ကို လက်ညှိုးက ပါးစပ်ထဲက ထွက်ရတယ်ကို သိပ်မရှိဘူးလားပဲ၊ ဒီကောင်က လည်း ပါးစပ်အပြင်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ထိုးထားပြီးသားလေ၊ ထိုးပြီးတာနဲ့ ကိုက်ရ ပဲဆိုတော့။

x x x

အဲလိုနဲ့ပေါ့ဗျာ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေတွေ့နေကျ လူအတော်များများတွေရဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း အခြေမရှိ၊ အမြစ်မရှိ၊ နေရာအတည်တကျ အလုပ်အတည်တကျ မရှိဘဲ ကြုံရာနဲ့ကျပန်းကို တစ်လှည့်စီလုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ အသက်သုံးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပေါ့။

BURMESE
CLASSIC

ကဲ အဲဒီအရွယ်ရောက်တော့လည်း ခုနက ပြောပြောနေတဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုတာလိုပဲ 'တစ်ရွာမကောင်း သူကောင်းမဖြစ်'ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖော့ခဲ့တာလား၊ ဖိခဲ့တာလား မသိတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လိုလို ဘာလိုလိုကြီးကို နာ နာကြီးဆုပ်ကိုင် ယုံယုံကြီးပုံအပ်ပြီး ဟိုပြောင်း ဒီကူး တောင်လုပ်မြောက်လုပ် နဲ့။ အချိန်တွေက တတိတိ။

ခပ်လွယ်လွယ်တွေထဲက ခပ်လွယ်လွယ်အလုပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တက္ကစီ သမားဘဝဆိုတာကြီးကို အမှတ်မထင် ရောက်ခဲ့မိတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ မလုပ် သေးခင်အချိန်ရယ်၊ လုပ်ပြီးကာစအချိန်တွေရယ်မှာတော့ ဒီအလုပ်က လူ ရယ်၊ အချိန်ရယ်ပဲရင်းရပြီး အရှုံးမရှိနိုင်တဲ့ သေချာတဲ့ အလုပ်ပေါ့။ သက် သောင့်သက်သာ အရိပ်ကလေးထဲ ထိုင်နေရုံနဲ့ အလွယ်တကူ ပိုက်ဆံချောင် ချောင်လေး ရနိုင်တဲ့၊ သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာ ပိုက်ဆံကောက်ကောက်တွေ နေတဲ့ အလုပ်ဆိုပြီး အထင်တကြီး တွက်ကိန်းကြီးတစ်မန့်ပေါ့ဗျာ။ (နောက် တော့မှ တက္ကစီသမားစစ်စစ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ ဆင်းရဲ ခြင်းတွေ ခံစားရတာတွေကို သီးခြားရေးတော့မယ်ဗျာ၊ ကြုံခဲ့ရင်ပေါ့)

ခုဟာက တက္ကစီသမား သက်တန်းရဲ့ ပထမအပတ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်သေးသေးလေး တစ်ခုကို ရေးပြချင်လို့ပါ။

ဒီလိုဗျာ။ တစ်နေ့မနက်ခင်းလေး တစ်ခုမှာပေါ့။

အိမ်ကထွက်လာကတည်းက လမ်းဘေးဝဲယာတစ်လျှောက် ကျီး

“ဘာမကြံရမှာလဲ၊
 ဘာမကြံရမှာလဲ၊
 ရှင့်ဘာရှင်
 အနားကပ်လာကယ်၊
 အနံ့လာခံတယ်၊
 ပြီးတော့ သေးပန်းပြီး
 ပြေးပို့ကြံတယ်လေ
 မဟုတ်လား၊
 ခွေးကျင့်ခွေးကြံပေါ့၊ ဒါ
 ခွေးကျင့်ခွေးကြံပေါ့၊
 ကဲ ပြော အခု
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
 သွားမလား၊
 မသွားဘူးလား”

ကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ တွေ့
 သမျှ အရွယ်မျိုးစုံ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ ဆူကြံနိမ့်မြင့်
 မရွေးဟာ ငါ့ပိုက်ဆံပေးမယ့် ကားငှားစီးမယ့်
 ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲဟဲ့၊ ခရီးသည်တွေကြီးပဲဟဲ့ ဆို
 တဲ့အသိနဲ့ မြင်မြင်သမျှကို ပြုံးပြရယ်ပြ ခေါင်း
 လေးဆတ်ပြ၊ လက်ညှိုးလေးထောင်ပြနဲ့ သွား
 မလားအစ်ကို၊ လိုက်မလား အစ်မ၊ တက္ကစီလား
 ဦးလေး၊ ဘယ်သွားမလဲအဒေါ် စသည်ဖြင့်ပေါ့
 ဗျာ။ ကားကိုလည်း ဘီးလို့မိုရုံလေး မောင်းလို
 ထွက်လာလိုက်တာ မှတ်တိုင်သုံးလေးခုလောက်
 ကို အမှတ်တမဲ့ ကျော်လာတဲ့အထိ လူကမရ
 ဘူး။ အငှားက မတွေ့သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အဲလိုနဲ့ပဲ လက်ညှိုးလေးတထောင်
 ထောင်နဲ့ ကားကို ဘီးလေးလို့မိုရုံ မောင်းလာ
 လိုက်တာ ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းဆုံမီးပျံ့ကြီးတစ်ခု
 နားက မှတ်တိုင်တစ်ခုကို ရောက်လာခဲ့ရော ဆို
 ပါတော့။ မှတ်တိုင်နဲ့ ခပ်လွတ်လွတ်နေရာကို
 ရွေးပြီးရပ်နေတဲ့ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးအမြင်
 အာရုံထဲ ‘ဖုန်း’ခနဲ သတိထားမိလိုက်တယ်။

မှတ်တိုင်ထဲ အများနဲ့ ရောကောသော
 ကော မနေဘဲ သီးခြားကြီး ခွဲပြီးရပ်နေမှုရယ်၊
 ထူးထူးခြားခြားနဲ့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတဲ့ အပြင်
 အဆင်ရယ်ကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်က
 ‘ဖုန်း’ဆို တောက်ပလင်းလက်ထွက်သွားတယ်။ ဒါ
 တက္ကစီစောင့်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘီးလို့မိုရုံ
 မောင်းနေတဲ့ ကားလေးကို အဲဒီအမျိုးသမီးရှေ့

အရောက်မှာ မရပ်တရပ်ကလေးမှေးလိုက်ပြီး

“သွားမလားဟင်”

အစောကတည်းက တောက်လျှောက်ထောင်လာတဲ့ လက်ညှိုးကလေးကို မသိမသာလေး အပေါ်အောက် နှစ်ချက်လောက်ဆတ်ပြီး အချို့သာဆုံးအပြုံး၊ အချို့သာဆုံးအသံတို့နဲ့ မျက်လုံးကိုလည်း ညှို့ဓာတ်တွေအပြည့်ထည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးငယ်လေးက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ရပ်နေရာပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ ‘ဖြန်း’ဆို ဆင်းချလာပြီး ကားရဲ့ရှေ့ တံခါးကို ‘ဗျတ်’ဆိုဆွဲဖွင့်၊ ‘စွပ်’ဆိုဝင်ထိုင်၊ ကားလေးရဲ့တံခါးကို ‘ဗျန်း’ဆိုပိတ် တံခါးရဲ့လော့ကို ‘ကတောက်’ဆိုချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီတော့မှ ဒီမနက်ခင်းဈေးဦးပေါက်ကလေးကတော့ ‘ဆိမ့်’ပတဲ့ဆိုတဲ့ ပေါ့ပါးလှပတဲ့ စိတ်ကူးလေးနဲ့ ကားကို လျှောခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်မှ ဘေးနားက မွေးတေးတေးလှတတကြွတပတလေးကို ‘ဖတ်’ဆိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

လို့ လိုရင်းကို တိုတိုရှင်းရှင်းလေး ခွဲခွဲနဲ့နဲ့မေးလိုက်တော့ အမျိုးသမီးငယ်က ပြုံးစစ်မျက်နှာပေး ပျစ်ခွဲခွဲအသံလေးနဲ့ မြူသလို မူသလိုလုပ်ပြီး

“ရတယ်၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်ရတယ်”

ဆိုပြီး ချက်ချင်းအဖြေပြန်ပေးတယ်။ သူ့အဖြေကို ကျွန်တော်က လုံးဝနားမလည် မရှင်းလင်းတာနဲ့ ထပ်ပြီးတော့

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲလို့”

“ရတယ်၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်ဆို”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဘယ်သွားမယ်၊ ညာသွားမယ်၊ ဘယ်ပို့ပေးပါ၊ ဘာညာ အဲလိုပြောလေ၊ အဲတော့မှ ဈေးညှိပြီး ပို့ပေးလို့ရမှာပေါ့”

အမျိုးသမီးငယ်က ပျော့ပျော့လေးထိုင်နေရာကနေ ‘ဆတ်’ ဆိုထောင်တက်သွားပြီး ‘ဖတ်’ ဆိုလှည့်ကြည့်တယ်။

“ဈေးညှိမယ်၊ ဘာဈေးမှညှိစရာမလိုဘူး၊ ဒီအဆင်နဲ့ဒီအဆင်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်ဈေးရှိတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ဘယ်သွားမယ်၊ ညာသွား

မယ်ဆိုတာကလဲ ရှင့်သဘော၊ ရှင့်ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အချိန်တန်
ရင် ကိစ္စပြီးရင် ခုနကနေရာကို ပြန်ပို့၊ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ဖို့တစ်ခုခု စီစဉ်ပေး၊
ဒါပဲပေါ့၊ ရှင်းရှင်းလေး”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးရေးတေးတေး ရိပ်မိလာတယ်။
ဒီကလေးမနဲ့ငါ တစ်ခုခုတော့ နားလည်မှု အကြီးအကျယ်လွဲနေပြီပဲ။

အဲတော့မှ အဲလိုရိပ်မိလိုက်တော့မှ လူက ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ ကတုန်
ကယင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ပလောက်ပလောက်နဲ့ ချက်ချင်းကို ထွက်ကျ
လာတယ်။ ကတုန်ကယင်အသံကြီးနဲ့ပဲ

“ဒီ ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျွန်တော်က တက္ကစီသမားလေ၊ ဒီတော့ တက္ကစီ
ငှားစီးမယ့်ခရီးသည်က ဘယ်ကိုသွားမယ်၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးပါ၊ ဘယ်လောက်ပေး
ရမလဲ၊ အဲ အဲဒီလိုလေး အဲလိုမျိုးလေးပြောတာလေ၊ အဲလိုပြောမှ ကျွန်တော်
က အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီလောက်ပေးပါ၊ ဒီလောက်တော့ မရလို့ပါ၊ ဘာညာ
ဘာညာပေါ့၊ အဲလိုဈေးညှိတာ ပြောတာလေ အဟီး.. . ဟီး”

ဆိုပြီး ကြောက်တာလား၊ ရှက်တာလား၊ အားနာတာလား၊ အားငယ်
တာလား၊ ဘာလားညာလားဆိုတဲ့ လားတွေအားလုံးပေါင်းနဲ့ ရောရက်ပြီး ရှင်း
ပြနေမိတယ်။

ဒီတော့မှ ခုနက လှတပတ ပျစ်တစ်ချွတ်နဲ့ ကောင်မလေးက ထုန်း
ဆို မျက်နှာကြီးကို ရှစ်ခေါက်၊ ဆယ်ခေါက်လောက်ချိုးချပြီး ထိုင်ခုံရဲ့နောက်
မှီပေါ် ‘ဇွပ်’ဆို လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပစ်တင်ပလိုက်ပြီး

“နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဟောသလို ဟောသလို”
လက်ညှိုးကလေးထောင်လို့ အပေါ်အောက်နှစ်ချက်လောက်ဆင့်
ပြီး ဆပ်ပြရင်း

“လုပ်ပြပြီးတော့ သွားမလားလို့ မေးတာလေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်တယ်လေ”
“အေး ဒါပဲလေ၊ ဟုတ်တယ်ဆို ပြီးရောပေါ့၊ သွားလေ၊ သွားပေါ့၊
ဒါပဲပေါ့”

“မဟုတ် မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာ ဘာရှင့်၊ ခုနက ဟုတ်တယ်ဆို၊ ခုမဟုတ်ဘူးဆိုတာက ဘာလဲ ဘာသဘောလဲ”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အာ ဒီလိုဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ဒီလိုပါ။ လက်ညှိုးလေး ဒီလို ဒီလိုလုပ်ပြပြီး သွားမလားဆိုတာက(တောက်လျှောက် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သလို ပြီးတော့ ခုနက သူလုပ်ပြသလို လက်ညှိုးလေးကို အပေါ်အောက် ဆပ် ဆပ်ပြရင်း)ဘယ်သွားမလဲ၊ ကားငှားမလား၊ ဘယ်ပို့ပေးရလဲ၊ အဲ အဲဒီလို သဘောရိုးနဲ့ မေးတာလေဗျာ၊ ဟိုလိုဒီလိုတွေ မပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ဘုရားစူးပါစေ့”

ဆိုပြီး အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်တဲ့ အသံရယ်ဟန်ရယ်နဲ့ တကယ်ကို အရိုးခံပုံစံကြီးနဲ့ ရှင်းပြနေမိတယ်။ အမျိုးသမီးငယ်လေးကလည်း ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့တဲ့ပုံနဲ့ ဒေါသတကြီးဆိုတာရယ်၊ စိတ်ဓာတ်တကျဆိုတာရယ်ကို ဝေခွဲမရစွာ ပေါင်းစပ်ပြီး

“ရှင်က ဘာလဲ တစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲပြီး ရပ်နေလို့ ‘သင်းကွဲ’ ‘ကလေးကဝ’ထင်နေတာလား၊ မှားသွားမယ် ဟင်း၊ ဒီမှာလည်း အုပ်နဲ့စုနဲ့ အသိုင်းနဲ့အဝိုင်းနဲ့ရှင့်၊ သိလား၊ ခု ‘ဘေ’ခိုင်းလိုက်လို့ ‘အဘား’တောင်မအော်နိုင်ဘဲ ကြွသွားမယ် ဘာမှတ်နေလဲ၊ ကဲ ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲပြော၊ ဒီမှာဈေးဦးမပေါက်တာ နှစ်ရက်ရှိလို့ စိတ်တိုနေတယ်၊ ရှင်က ခွေးကျင့် ခွေးကြံနဲ့ ကဲ ဘာလုပ်မှာလဲ ပြော ပြော ကြာတယ်”

“ဘာမှ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ မကြံမိပါဘူးကွယ်၊ အာ. . ဝု”

“ဘာမကြံရမှာလဲ၊ ဘာမကြံရမှာလဲ၊ ရှင့်ဘာရှင် အနားကပ်လာတယ်၊ အနံ့လာခံတယ်၊ ပြီးတော့ သေးပန်းပြီး ပြေးဖို့ကြံတယ်လေ မဟုတ်လား၊ ခွေးကျင့်ခွေးကြံပေါ့၊ ဒါ ခွေးကျင့်ခွေးကြံပေါ့၊ ကဲ ပြော အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

“ဟို ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခုမနက်တစ်မနက်လုံးကို ဈေးဦးက မပေါက်သေး သေး”

ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောရပါသေးတယ်ဗျာ။

“တော် တော် ရှင်ဈေးဦး ကျိုးတာ မကျိုးတာ၊ ပေါက်တာမပေါက်တာ. . ကျွန်မနားမလည်ဘူး၊ မသိဘူး၊ ခု ကျွန်မ ဈေးဦးမလန်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်နှယ်တော် အားမနာလျှာမကျိုးနဲ့”

ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲ စက်သေနတ်ငုံထားသလို ဗျတ်စီဗျတ်စီနဲ့ကို ဆွဲတော့တာ။ ဒါနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အသိမဲ့စွာ ဦးတည်ရာမရှိ၊ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မောင်းမိနေတဲ့ ကားလေး လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံခေါက်လေးကို တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ထုတ်ပြီး တောင်းပန်လေလျော့သံလေးနဲ့

“ရော့ ရော့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ဈေးဦးမလန်ရအောင် နှစ်ထောင်လောက်တော့ ယူသွားလိုက်နော်၊ ကျန်တဲ့ဟာလေးကတော့ ကျွန်တော့်ဆီဖိုးဆေးဖိုးလေး ထားခဲ့ပေးပါနော်၊ ဘယ်လိုမှလည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်လို့ပဲ သဘောထားပေးပါနော်”

“ရမလား၊ နှစ်ထောင်နဲ့ရမလား၊ ပေး အကုန်ပေး၊ ဒီကနေ ခုနနေရာ ပြန်ရင်ကို ရှင်ပေးတဲ့နှစ်ထောင်က တက္ကစီမံပြန်ပေးရလို့ ကုန်နေပြီ၊ ဟင်းစိတ်ညစ်တယ်”

ကျွန်တော်ကမ်းပေးနေတဲ့ ငွေနှစ်ထောင်ကော လက်ထဲကျစ်ထားတဲ့အကြွေလေး ဘာလေးတွေရောက်ကို ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နဲ့ ဆွဲဆက်ယူပြီး ကားတံခါးကို ‘ဗျန်း’ခနဲဖွင့်၊ ‘ဖုတ်’ဆိုဆင်း၊ ကားအောက်လည်းရောက်ရော လူကို ‘ဖတ်’ဆို လှမ်းကြည့်ပြီး

“နောက်ကို မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ရှင့်ရဲ့ အဲဒီလက်ညှိုးကို ဟော့လိုထောင်ပြီး ဘယ်တော့မှ ဟော့လို ဟော့လိုမလုပ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ရှင့်ရဲ့ပိုးမသေတဲ့မျက်နှာပြင်ကြီးနဲ့ “သွားမလား”လို့ ဘယ်တော့မှ မမေးလေနဲ့၊ သိပြီလား”

ဆိုပြီး လက်ညှိုးလေးကို အပေါ်အောက် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲလုပ်ပြပြီး ခါခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့တယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လောကရဲ့ အထာတစ်ခုကို သတိပြုမိသွားပြီး သင်ခန်းစာအသစ်တစ်ခုလည်း ရသွားတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘိုးကြောင့်ရခဲ့တဲ့ အကျင့်အတိုင်း ကိုယ့်လက်ညှိုးလေးကို ကိုယ့်ဘာကိုယ်နာနာကိုက်ရင်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ပြီး ဝေ့ကြည့်အကဲ

ခတ်မိတော့တယ်။

အဲလိုဝေအကြည့်မှာ လမ်းရဲ့ဟိုဘက်အခြမ်းမှာရပ်နေတဲ့ လူငယ်
ချာတိတ်လေး သုံးလေးယောက်ကို ကားငှားမယ့်ပုံစံနဲ့ တွေ့ လိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ
ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာစိတ်ကလေးတွေ 'ဝုန်း'ဆို ဆောင့်တက်လာပြီး
လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ်က သတိမထားလိုက်မိခင် ကိုယ်မသိလိုက်
ခင်မှာ ရောက်လာပြီး 'ဆတ်'ဆို အမှတ်မဲ့စွာ လှမ်းထောင်ပြလိုက်ပြီးသား ပြစ်
သွားတယ်။

ခုနက ကောင်မလေးက ပေးသွားတဲ့ သင်ခန်းစာကြောင့် လက်ညှိုး
ကိုတော့ မထောင်မိအောင် သတိကြီးကြီးထားပြီး လက်ညှိုးအစား လက်
ခလယ်လေးကိုပဲ ထောင်ပြလိုက်မိတယ်ပေါ့။

အဲလိုလည်း ပြလိုက်ရောဗျာ။ ဘာ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ တစ်
အုပ်လုံးက ကျွန်တော့်ဆီ အူယားဖားယား ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပြေးချလာပြီး
တံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့် လူကိုလည်း အတင်းဆွဲချပြီး တက်ညီလက်ညီနဲ့
ဝိုင်းသမလိုက်ကြတာ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကို ကျေကရောပဲ။ တားလို့ကို
မခင် ရှင်းပြခွင့်ကျမရနဲ့ဗျာ၊ တကတည်း။

နားမလည်ဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ တကယ်။

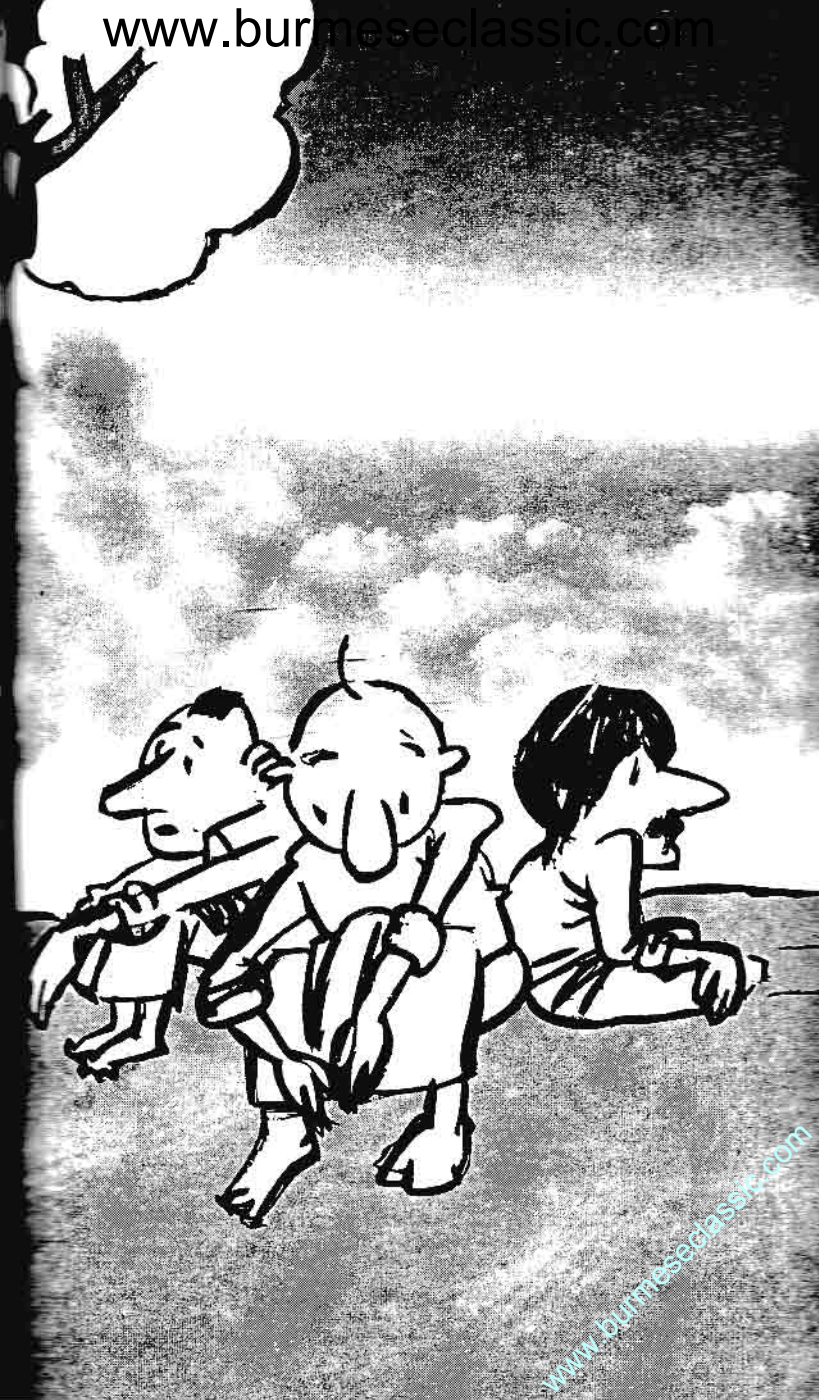
လက်ညှိုးထောင်ပြတော့ ကောင်မလေးက ဟိုဟာတဲ့။ ကဲ အဲတော့
ဟိုဟာနဲ့မရောရအောင် ခုလို လက်ခလယ်လေးထောင်ပြတော့ကျ ကောင်
လေးတွေက "ခင်ဗျား ဘာမိုက်ရိုင်းတာလဲ၊ ဘာစော်ကားတာလဲ၊ ဘာလို့ဆဲ
တာလဲ"တဲ့ဗျာ။ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်အချောင်းထောင်ပြရ
မှာလဲ ပြော၊ ကဲ အဲဒီအချောင်း ထောင်ပြတော့ရော၊ အခြေအနေက ခုထက်
ပိုမဆိုးလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ့အာမခံမှာလဲ ပြော၊ ပြောဗျာ၊ တော်ပြီ။

x x x

"အင်္ဂုလိမာလတဲ့ဟေ့" ဆိုတာနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တော့တယ်။

ကျွန်းလွင်ပေါ်မှ ကဗျာပွဲ
ဖူးသစ်မော်

ကျွန်းလွင်ပျံ့ ကဗျာပွဲ

တစ်နေ့သ၌ မကွေးဘက်ကမ်းမှ ကဗျာကဝေစာငတေတစ်အုပ် ကျွန်ုပ်ဆိုင်သို့ ရုတ်တရက်ရောက်ချလာသည်။ မော်ဒန်လွန်ကဗျာဆရာများ ဖြစ်ကြသော ထက်သစ်၊ သားဦး၊ ဇဝ်နှင့် အပေါင်းအပါများဖြစ်သည်။ အရင် တစ်ပတ်ကျော်လောက်ကလည်း တိုးနှောင်မိုးနှင့်သားစိုးတို့ အကြိုရောက်လာ ကြသေးသည်။ အနှိုင်းအနွှင်းကောင်သည် ရောက်လေရာ တာစူလို့မရ၊ ဆိုင် နောက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းသို့ ဇွတ်အတင်းဝင်ရောက်ကာ သေသောက်ကြူးတို့ထုံး နှလုံးမူ၍ တံတောင်ဆစ်ကွေး ယဉ်ကျေးမှုကို နွားငတ်ရေချ မျိုဆို့သွားကြချေ သည်။ ယခုတဖန် ရောက်လာကြပြန်သည်က အသို့နည်း။

“ကျွန်းမကြီးကဗျာရွတ်ပွဲ လာဖိတ်တာ၊ ခင်ဗျားကြီး မပျက်မကွက်၊ ပါဝင်ရမယ်၊ မူးကြောင်ကြောင်လုပ်ရင် အရူးထောင်ပို့ပစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်လွှဲရင် ထောင်ခွဲပစ်မယ်”

“အာခံရင် သေဒဏ်”

အိမ်၊ ကဗျာကဝေ စာငတေများပီပီ ကာရန်နဘေတင်းတင်းနှင့် နားပန်အသေကျင်းချင်လောက်အောင် အသံတွေပြင်းနေကြတိတကား။ ဒင်းတို့ စာဘဝင်တစ်သိုက်နှင့် ငြင်းဖို့ ငါအစဉ်မမိုက်နိုင်သမို့ လိုက်ဖို့ရန်အသင့် ဖြစ်ကြောင်း သတိတမန်ကလေးဖြင့် အသိအမြန်ပေးလိုက်ရချေသည်။

“ခက်သကွာ၊ ငါ့မှာ ရွတ်စရာကဗျာမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဈေးအနီးမှာ ကဖေးကဖီးဆိုင်ဖွင့်နေတဲ့ ဘင်လာဒင်အနွယ်တော် ရှုကူးဘိုင်က အထူးအကူအညီတောင်းလာလို့ Menu ကဗျာလေးရေးပေးလိုက်တာပဲရှိတယ်၊ ရှုကူးဘိုင်အတွက် မိနူးတိုင်ကဗျာဆိုပြီး ရွတ်ရင်ရမလား။”

“ပွေပွေလီလီက လုပ်လာပြီ၊ ကဲ နမူနာရွတ်ပြစမ်းဗျာ”

“အိမ်၊ ငွတ်လာတော့လည်း ရွတ်ရတာပဲ၊ ကဗျာက ဒီလို

ရှုကူး ရှုကူး မုန့်လဒူး

ခကျူးခါဗျာ ပလာတာ၊

သကြားပေါက်စီ ပဲပေါက်စီ

ချပါတီလည်း ထုတ်လုပ်တာ၊

အကြွေးမပေး အကြာကွေး

နှစ်ချောင်းပူးလေးဖဲ့ရမှာ၊ ဖဲ့ပါ ဖဲ့ပါ”

ကျွန်ုပ်၏ကဗျာအဆုံးတွင် ကဗျာကဝေစာငတိတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မိန်းမောသွားကြဟန်ရှိသည်။ တချို့က နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သပ်သည်။ Breakfast ဆွဲခဲ့ဟန်မတူသည့် ထက်သစ်ငိုက်ကြီးဆီမှ ‘ဝို’ခနဲမြည်သံထွက်လာသည်။ ထို့နောက်တွင် အနီကဗျာသည် ကွန်ဆက်ကျူရယ်လား၊ ပါဖောင့်မင့်လား၊ အယ်လ်ပီလား၊ ဖလှာဖ်လား၊ ဒေါ့ကူမင်ထရီလား၊ မော်ဒန်လွန်ကဗျာ အမျိုးမျိုးဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခဲမယ်ဖြစ်မယ် တရွယ်ရွယ်ဖြစ်လိုက်ကြသေးသည်။

“ဒီဘဲကြီးလုပ်လိုက်ရင် ပွဲဆူမယ့်အပေါက်ချည်းပဲ၊ ရှုကူးဘိုင်က မိနူးတိုင်ထဲကမုန့်တွေကို တကယ်ထုတ်လုပ်သလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထုတ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှု ပါလောမင့်ကိုကြည့်

ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာဗျာ၊ မော်ဒန်လွန်လား၊ ဂျော်ဒန်လွန်လား အရင်ခွဲခြားရဦးမယ်”

“တော်ကြတော့၊ ကျွန်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီကဗျာကို ရွတ်ခွင့်ပြုလိုက်ရင် တက်ရောက်လာကြတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ မွတ်သိပ်မှုဝေဒနာခံစားသွားရနိုင်တယ်၊ ငါတို့စုထားတဲ့ ရန်ပုံငွေက ခရီးစရိတ်နဲ့ ယမကာစရိတ်တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ပြောရင်းနဲ့ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ”

“ဒါ ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ မှော်သားဓာတ်ပေါ့၊ မှော်ဝင်ကဗျာလေ”

“ခင်ဗျားကြီးဟာက မှော်ဝင်ကဗျာမဟုတ်ဘူး၊ ညှော်ဝင်ကဗျာ၊ ရှာရှာဖွေဖွေ ရှုကူးတိုင်အတွက် မိနူးတိုင်က ထွက်လာသေးတယ်၊ မော်ဒန်လွန်မဖြစ်ဘဲ သေဒဏ်လွန် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဒီမယ် ရွတ်စရာကဗျာမရှိလည်း မပူနဲ့၊ တွတ်စရာ ယမကာအပြည့်ပါလာမှာ၊ အနီးအဝေးက အကြီးအသေး ကဗျာဆရာတွေအားလုံးကို ဖိတ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားကြီးဆိုင်ကပဲ စောင့်နေ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ အကုန်ပတ်ခေါ်မှာ၊ သွေလွန်ရင် သေဒဏ်ပဲ မှတ်ထား”

ကဗျာဥသျှောင်ခေါင်ချုပ်ကြီး ဆရာထက်သစ်က တစ်ချက်ဟစ်အမိန့်ထုတ်သည်။ ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် လက်ဝှေ့ချန်ပီယံကြီးများနှင့် နင်လားငါလား လွန်ကြီးထွားသူမို့ အားမတန် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်နေလိုက်ရသည်။ ကဗျာကဝေစာငတေတို့ ပြန်သွားကြတော့ တစ်ချိန်ခါဆီက ကျွန်းမကြီးကဗျာရွတ်ပွဲများကို ပြန်ပြောင်းလွှမ်းဆွတ်မိချေသည်။

ဟိုတုန်းက မကွေး-မင်းဘူးမြစ်ကူးတံတားကြီး မရှိသေးသဖြင့် မြစ်မင်းဧရာကို ပဲ့ထောင်များဖြင့် ကူးဖြတ်ကြရသည်။ မကွေးကျွန်းမကြီးက ဆိပ်ကမ်းနှင့် အတော်နီးသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ကိုင်းလုပ်သားမိသားစုများ နေထိုင်ကြသည့်တဲတွေရှိသည်။ အကြီးဆုံးမြေစိုက်တဲတစ်လုံးကို ဌားရမ်းကာ ကဗျာရွတ်ပွဲအတွက် တစ်ရက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား ယမကာစီးထွေ ရီဝေဝေကလေးများ မပါလျှင် ပျော်ရွှင်နိုင်စွမ်း မရှိသေးသောကြောင့် ကဗျာရွတ်တဲကြီးနောက်ဘက်ရှိ ပြောင်းခင်းထဲတွင် ယမကာပုလင်းများကို ကြိုတင်သွတ်သွင်းထားကြသည်။ ကဗျာရွတ်ပွဲစကော့ ဆရာကြီးတွေ

မသိအောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခိုးထွက်ကာ ဂေါ်ရင်ဂျီသောက်သောက်ကြသည်။ လောဘတကြီးမော့မိပြီး အရက်သီးကာ အလှည့်ကျကဗျာဝင်မရွတ်နိုင်သူတချို့ပင် ရှိခဲ့ချေသည်။

ယခုခေတ် မျိုးဆက်သစ်ကဗျာကဝိ စာငတီတို့သည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်ကထက် တိုးတက်ကြသည်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းကြသည်။ အမြော်အမြင်လည်း ကြီးမားကြပါသည်။ စည်းကမ်းကလနားမထားသည့်အပြင် တွတ်စရာယမကာတစ်ပါးကို ရွတ်စရာကဗျာတစ်ပုဒ်အလား အတွဲလိုက်ပင် သယ်ဆောင်ခဲ့ကြမည်ဆိုပါတကား။ မကြီးမငယ်ဖြင့် ပြောင်းခင်းထဲဝင်၍ ပုလင်းဝှက်နေစရာမလိုတော့ပါလေ။ စိတ်ချမ်းသာပေစွ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကဗျာကဝေစာငတေတို့အဖွဲ့ လာရောက်ခေါ်ဆောင်ချိန်အထိ မစောင့်တော့ဘဲ မကွေးဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့က ဟိုဝင်ဒီထွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြဦးမည်။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် (အပိုကွန့်ချင်သည့် ဝါသနာအတိုင်း) ကျွန်းမကြီးပေါ် ကြိုရောက်နှင့်နေတာ ပိုမကောင်းပေဘူးလား။ အနီကဗျာကဝိ စာငတီတွေ ကျွန်ုပ်ကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိလေသောအခါ ပျာယာခတ်သွားကြမည်။ ပြီးတော့ ယမကာနှင့် ကဗျာဇောအရှိန်ဟပ်ကာ တက်နီကိန်မြည်အောင် ကျိန်ဆဲကြမည်။ အနီသတ္တဝါများကို ဒုက္ခဘယ်လိုပေးရပေးရ အဟောဝတ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။

ကျွန်ုပ်မကွေးဘက်ဆီရောက်ပြီး ကမ်းနားလမ်းသို့ ဆက်လက်ချီဘက်ခဲ့ရာ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် ကဗျာဇာနည်စာမထိတစ်ကောင်နှင့် ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်မိသည်။ အနီသကောင့်သားသည် ပွေလီပေါက်စများ သလောက် ဦးနှောက် Half Fried ပါရှိလေသောကြောင့် စာငတေအဖွဲ့က ချောင်လေဝေးဝေး ဘေးမဲ့ပေးခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်နောက်မှ ဖဝါးမခွာ ကပ်ပါလာသောကြောင့် လိုတိုရှင်းလင်းပြလိုက်ရသည်။

“ကဗျာသမားချင်း ပုလင်းဝှက်တဲ့သဘောပဲ၊ တိမ်ပလီကို ဂိန်ပြီမတင်နဲ့ LP ကဗျာတွေ အတွဲလိုက်ဖောက်ပြလိုက်မယ်”

“ကဲ ဆရာတိမ်ပလီ၊ အချိန်မီရောက်ထားမှ၊ ဗျာမများနဲ့ လာထား”
အဖော်တစ်ယောက်ရပြီး ပျော်သလောက်ဖြစ်သွားကာ လက်တွဲညီ

ညီ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဈေးကြီးဆိပ် လမ်းထိပ်အရောက်တွင် မြစ်လယ်ကျွန်းမကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိရာ ဟိုက်ရှားဘား ဆရာကွေးဟု မြည်ကြွေးရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ဟိုယခင်ကလို ကမ်းနှင့်မနီး၊ အဝေးကြီးဝေးသွားပါပကောလား။

“ဟိုငတိတွေ ကျွန်းပေါ်ကူးဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်က သူတို့အခေါ်မစောင့်ဘဲ ကြိုထွက်လာခဲ့တာဆိုတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် ကူးကြတာပေါ့၊ ကဗျာတဲလည်း ကြိုတင်ငှားရမ်းပြင်ဆင်ထားပြီးပြီပြောတယ်၊ ကျွန်းပေါ်ရောက်မှ ကဗျာတဲမှာ နှပ်ရင်း စောင့်ကြမယ်”

“ငွတ်ရှယ်ညီးညီး ကျွန်းမခရီးပေါ့ဗျာ၊ ဆက်လက်တီးခတ်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်နှင့် တိမ်ပလီတို့ အတိုင်အဖောက်ညီစွာ လှေတစ်စင်းငှားပြီးသကာလ ကျွန်းမကြီးဆီ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်က သုံးမိနစ်လှေစီးလျှင် ရောက်နိုင်သောခရီးသည် ယခုအခါ နာရီဝက်သာသာကြာအောင် ခရီးတာကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ လှေဆရာကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်းမကြီးပေါ်တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုင်းလုပ်သားမိသားစုများ နေထိုင်သည့် တဲစုနှင့် ဆင်ခြေလျှောအနိမ့်ပိုင်းတွင် တံငါတဲစုလေးတွေ ရှိနေသည်။

“ကျုပ်တော့

နားလည်ဘူးဗျာ၊

ကျုပ်သိတာ

ပရိတ်ရွတ်တာတို့၊

ပဌာန်းရွတ်တာတို့ပဲ

ရှိတာ၊ ခင်ဗျားတို့ကျမှ

ရှာရှာပွေ့ပွေ့

ကျွန်းပေါ်တက်ပြီး

ကဗျာရွတ်ရတယ်လို့”

သီးနှံစိုက်ပျိုးခင်းတွေက မြစိမ်းရောင်ကမ္ဘာကြီး ခင်းထားသည့်နှယ် လန်း
ဆတ်လှပနေပါသည်။ သို့သော် ကဗျာကဝေ စာငတေတို့ ဝဲ့ချီးကျင်းပမည့်
ကဗျာတဲကိုမူကား အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့မမြင်ရချေတကား။

“လာ ကိုယ့်လူ၊ ဒီနားကတဲ အကြီးဆုံးပဲ၊ စနည်းနာကြစို့”

ဆရာတိမ်ပလိက ပြောပြောဆိုဆို အနီးဆုံးမြေစိုက်တဲကြီးအတွင်း
သို့ စွတ်ရွတ်ဝင်ရောက်သွားပါသည်။ တဲကြီးအတွင်း သဲပြင်ပေါ်ခင်းထား
သည့် ဝါးကဒ်ပြားပေါ်တွင် အကျအနထိုင်၍ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ် ခံစားနေ
သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဧည့်သည်တွေပါလား၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

ကျွန်ုပ်သည် လာရင်းကိစ္စအဝဝကို ရှင်းပြရင်း စာငတေတို့၏ ကဗျာ
တဲတည်ရာဌာနကိုပါ စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လာ ထိုင်ကြပါဦး၊ ဒီတဲက ကျုပ်အစ်မမိသားစုနေတဲ့တဲပါ။ သူတို့
အရေးပေါ်ခရီးသွားစရာပေါ်လာလို့ စိုက်ခင်းနဲ့တဲစောင့်အဖြစ် ကျုပ်ကိုခေါ်
ထားခဲ့တာ၊ ကျုပ်နေတာက ဟိုအောက်နားက မြင်ကွန်းရွာလေ၊ ဒီမှာ ကျုပ်
ရောက်လာတဲ့ နှစ်ရက်အတွင်းတော့ ဘယ်ဧည့်သည်မှလာတာ မတွေ့မိပါ
ဘူး၊ အခု ကိုယ့်ဆရာဟို့ ရောက်လာတာပဲရှိတယ်၊ ကဗျာတဲဆိုတာလည်း
ခုမှကြားဖူးသဗျ၊ အဲ ဟိုဘက်အဆင်းမှာတော့ တံငါတဲတွေရှိတယ်လေ၊ အဟက်
ဟက်”

“ပြဿနာပဲဗျာ၊ ဟိုကောင်တွေ လာဖိတ်တုန်းက သေချာမမေးလိုက်
ရဘူး၊ ဟိုတုန်းကလို ဒီဘက်ကျွန်းပဲမှတ်လို့ ကူးလာခဲ့ကြတာ”

“ဟိုးအထက်က ကျွန်းမကြီးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မင်းဘူးဘက်
နဲ့ပိုနီးတဲ့ကျွန်း၊ သူက တဖြည်းဖြည်း ဒီကျွန်းထက်ပိုကြီးလာတာ”

သူက မြစ်ကူးတံတားကြီးအောက်မှ ဖြတ်မြင်နေရသော ကျွန်းမကြီး
ဘစ်ခုဆီ လှမ်းညွှန်ပြသည်။ ဟုတ်ပေ၏။ အကျွန်ုပ် စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ်လုပ်မှု
ကြောင့် အလွဲကြီးလွဲနေကြောင်း သိမှတ်လိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့် စာငတေ
အုပ်စုက ဝင်ခေါ်မည်ချိန်းခဲ့တာကိုး။ ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်ရောက်
ဖြစ်ရချေပြီ။

“ဆရာတိမ်ပလီရေ ကျုပ်တို့တော့ သေပြီ၊ တဆိတ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို မကွေးဆိပ်ကမ်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်မလား၊ ခုနေ မင်းဘူးဘက်ပြန်လိုက်ရင် အချိန် မိသေးတယ်၊ လှေခကြိုက်သလောက်ယူပါဗျာ၊ ကူညီပါဦး”

“အဟက် ဟက်၊ တစ်ပြားမှမယူဘဲ ပို့နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှေ မှမရှိတာ၊ ဟောဟိုမြစ်လယ်က ပိုက်လှေအုပ်စု တွေလား၊ သူတို့ပိုက်ချထွက် ရင် ဒီကလှေအားလုံးကို ယူသွားကြတာ၊ ကဲ ရောက်လာကြမှတော့ အေးဆေး ပေါ့ဗျာ၊ လှေကြုံပေါ်လာမှပဲ ထည့်ပေးလို့ရမှာ၊ ရွှေအိရေ ရွှေအိ”

“ရှုန် ဦးလေး”

အပျိုပေါက်မလေးတစ်ယောက် တဲအပြင်မှ ပြေးဝင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တိမ်ပလီတို့ကို မျက်ကလူးဆန်ပြာ ကြည့်လေသည်။

“ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံဖို့ ရှိတာယူခဲ့၊ ညည်း ဘယ်ကိုထွက်ထွက်နေ တာလဲ၊ ကမ်းခြေဖက်မျှော်မျှော်မနေနဲ့၊ ငါသိတယ်နော်၊ ညည်းအမေက သေ ချာမှာထားခဲ့တာ၊ လူကဖြင့် နံနံပင်မဖြစ်သေးဘူး၊ လင်လိုချင်နေပြီ၊ သတိ ထား”

ဟိုက်ရှားဘား။ ဆရာတိမ်ပလီက ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ

“လန်းဆတ်တဲ့ symbol အသစ်ပဲ၊ LP တစ်ပုဒ်ရေးထုတ်လိုက်ဦး မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးသည်။ ချာတိတ်မက ရေနွေးကြမ်းအိုးနှင့် ပြောင်းဖူး ကြော်လေ့ကြီးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချပေးပြီး လှစ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ကိုယ့်လူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေနွေးကြမ်းတည်ခင်းပေးထားသော်လည်း သူကိုယ် တိုင်ကမူ ပုလင်းဖြူကြီးတစ်လုံးကို ငွှေကာငွှေကာ ကွပ်ခနဲကွပ်ခနဲ မပြတ်ခဲနေ သည်။ အာသာပြေရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည့် ဆရာတိမ် ပလီထံမှ ‘ဂေ’ခနဲ လေပြိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မြစိမ်းရောင်စိုက်ခင်းတွေက ပုလင်းတွေကို မျိုမျိုချ၊ ရေပြင် ခုန်းန သဲလွှာ၊ ကျွန်းသာယာဟာ ငါတို့ရဲ့ ဒုတိယ Utopia (သုခတိုင်းကြည်)ဖြစ်နိုင် မလား၊ မျှော်လင့်ခြင်းအိပ်မက်တွေ ကျွန်းပေါ်မှာ တဝေဝေကခုန်လို့”

ကိုယ့်လူက ဆရာတိမ်ပလီကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ကိုကပ်မေး

သည်။

“သူ ဘာတွေပြောနေတာတုန်းဗျ”

“ကဗျာရွတ်နေတာ၊ အဓိပ္ပာယ်က နှလုံးသည်းပြတ် အရက်ငတ်ခြင်းပေါ့”

“အဟက် ဟက်၊ ထူးဆန်းပါဗျာ၊ တည့်တည့်ပြောလိုက် ပြီးရော၊ ဒါက ကောက်ညှင်းမီးတောက် လေးဘက်ထောက်ဗျ၊ ကျုပ်ရွာကနေ ငါးလုံးဝင်ဘူးနဲ့အပြည့် သယ်လာတာ၊ အခု သုံးလုံးကျန်သေးတယ်၊ လုပ်တတ်ရင် လုပ်ကြဗျာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာတိမ်ပလီတို့မှာ မျိုချင်လက်တို့ အဖတ်ဆိုဖြစ်သွားကြသည်။ အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်ကြရင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သောက်ဖော်မှောက်ဖက်တွေလို ပေါင်းစည်းမိသွားချေသည်။ သူ့နာမည်က ကိုသံလုံးတဲ့။

“စောစောက ခင်ဗျားတို့ပြောတာ ကဗျာရွတ်ပွဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ အားလုံးလွဲချော်ကုန်ပါပြီဗျာ”

“ကျုပ်တော့ နားလည်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သိတာ ပရိတ်ရွတ်တာတို့၊ ပဌာန်းရွတ်တာတို့ပဲ ရှိတာ၊ ခင်ဗျားတို့ကျမှ ရှာရှာဖွေဖွေ ကျွန်းပေါ်တက်ပြီး ကဗျာရွတ်ရတယ်လို့”

“အမ်”

ကဗျာမရှိ စာမသိဖြစ်ဟန်ရှိသော ကိုသံလုံးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုပင် သနားစရာသတ္တဝါတွေအလား ပြန်ကြည့်နေချေသည်။ ရှင်းပြနေပြန်လည်း နားလည်နိုင်မည့် ဥပမိမဟုတ်လေရကား ကျွန်းချင်းမှားတက်မိလေသော အကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လုပ်စရာတစ်ခုသာ ရှိချေတော့သည်။ ကိုသံလုံးကမ်းလင့်လာသမျှခွက်တွေကို တွက်ရေမချိုးကမ်း ဖမ်းကပ်ရင်း ဆရာတိမ်ပလီက လက်တို့ရသည်။

“ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့လွဲမှားခဲ့တာ ပြန်အဖတ်ဆယ်ရအောင်၊ ကဗျာဝေစာဝေသေကိုသံလုံးကို အမှူးထားပြီး ရွတ်တာလည်း ကဗျာလွှပ်ရှားမှုအတွက် အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့် ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကဲ ခင်ဗျားအရင်ဗျာ၊ ကိုသံလုံး

နားလည်မယ့် ကဗျာရွတ်နော်၊ သိပ်အမြင့်ကြီးမလုပ်နဲ့”

ဘုန်းကြီးရှူးနှင့် လောလူးပဲပြောပြော ကိုသံလုံး၏ ကောက်ညှင်းမီး
တောက် လေးဘက်ထောက်အရှိန်နှင့် မြောက်ကြွရီဝေခပ်ထွေထွေဖြစ်လာ
သည့် ဆရာတိမ်ပလီကို ဦးစွာပင့်ပေးလိုက်ရာ ကဗျာဇာနည်စာမထိပီပီ ခပ်
တည်တည်ထရပ်လိုက်သည်။

“အဟမ်း ဟမ်း၊ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာမှော်သားတွေကို ကြော်စား
လာတဲ့ တိမ်ပလီပါ။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် Crazy ဖြစ်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့
စဖွင့်ပါမယ်၊ ဆရာ မင်းချမ်းမွန်ရဲ့ ပခုံးပေါ်ကလရောင် ကဗျာပါ”

“အမှောင်တွေထဲက အလင်းကိုပေါင်းခံမယ်

ငါ့အနုပညာနဲ့

ဥခွံဟောင်းထဲက ဖောက်ထွက်ပျံသန်းချင်တယ်

အကြောင်းတရားက

နေရောင်နဲ့လရောင်ကို အချိုးကျကျဖော်စပ်

ကင်းပတ်စပေါ် လေညှင်းကိုတောင် အရောင်ဆိုးခဲ့ပါရဲ့၊

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးလိပ်လည်းတို နေလည်းညို

ပုလင်းထဲ သောက်စရာရေက လက်ကျန်နည်းနည်းလာ”

“အဟက် ဟက်၊ အဟက် ဟက်”

ကိုသံလုံးရယ်သံကြောင့် ဆရာတိမ်ပလီ တွန့်လိမ်သွားရှာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ဟိုဆရာ ဘာတွေထရွတ်နေတာလဲဗျ၊ ပုလင်းထဲမှာ လက်ကျန်
နည်းနည်းလာပေမယ့် မပူနဲ့၊ နောက်ထပ်နှစ်လုံးတောင် ရှိသေးတယ်၊ အဟက်
ဟက်”

ဟိုက်ရှားဘား ကိုသံလုံးပါကလား၊ ကဗျာစာသားထဲမှ လက်ကျန်
နည်းနည်းလာ.. ကိုကြားပြီး ပုလင်းတွေကိုမြင်အောင်ပြနေချေသည်။ စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ဖီလင်အက်သွားသော ဆရာတိမ်ပလီကို အသာနှစ်သိမ့်လိုက်
ရသည်။

“ခေတ်ကို နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ပေးမှ ဖြစ်မှာဗျ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်

ရွတ်မယ်”

ကိုသံလုံးငဲ့ပေးထားသောခွက်ကို ကွပ်ခနဲဆွဲမော့ကာ ကျွန်ုပ်ထရပ် လိုက်သည်။

“အကျွန်ုပ်အလှည့်ဆိုတော့ကာ ဆရာသွယ်အောင်ရဲ့ ဝမ်းစာအမည် လာ ကဗျာတိုကလေးကို ရွတ်ဆိုအံ့၊ ဝမ်းစာ(အသံ decible ကိုတင်၊ mood အပြည့်သွင်းလျက်)

ကျား

လွှားခနဲခုန်အုပ်

သမင်၊ ယုန်သူငယ်တွေ

ဇီဝိန်ချုပ်

အသည်းအူတွေပြုတ်. . ဒါဟာ”

“အဟားဟား၊ အဟက်ဟက်၊ ကိုယ့်ဆရာ မုဆိုးစိတ်ဝင်လာပြီထင် တယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျားတွေ သမင်တွေ ယုန်တွေ ဘာမှမရှိဘူး၊ တော် တော်နောက်တဲ့လူတွေဗျာ၊ ပျော်စရာတော့ ကောင်းသဗျို့၊ အဟက်ဟက်”

ဆရာတိမ်ပလီက ဂိန်ပြီဟူသောအကြည့်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြလာသည်၊ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ကြောင်းထဲကျန်သည့်ကဗျာကို ဆက်မရွတ်နိုင်တော့ချေ၊ ကိုသံလုံးလိုလူသည်ကား ကဗျာကဝေစာငတေအုပ်စုနှင့်သာဆိုလျှင် ကမ္ဘာ မကြေသံလုံးရေဘဝ ရောက်ကာ ဆင်နင်းသည်ခြင်းကြားပမာသို့ ကောင်း ကောင်းကြီး ပြားသွားနိုင်ချေသည်တကား။

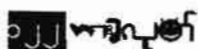
“ကျုပ်တို့မြန်မာကဗျာလောကကြီး ကိုသံလုံးနဲ့ကျမှ အဆုံးရှုံးမခံ နိုင်ဘူး၊ ခေတ်တွေအများကြီး ပြန်ဆုတ်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဘုန်း ရောင်မညှိုးတဲ့ ကုန်းဘောင်ရိုးလောက်ကိုချဉ်းကပ်မှ တန်ရာကျလိမ့်မယ် ထင် တယ်”

“ကျုပ်မစွမ်းဘူး ဆရာတိမ်ပလီ၊ ခင်ဗျားဉာဏ်မီရင် လုပ်ပေတော့”

“သိပ်ရပေါ့၊ တိမ်ပလီကို ဂိန်ပြီထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်၊ စိန်ပြီဆိုစ

မယ်”

ဆရာတိမ်ပလီသည် ခယိုးခယိုင်နှင့် ထရပ်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ဆရာ ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်ဦးဖို့လား၊ ကျုပ် အူတက် တော့မယ်နော်”

“အဟမ်း ဟမ်း၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မဟုတ်တောင် အဓိပ္ပာယ်ပေါ် အောင်တော့ ရွတ်ရမှာပဲ၊ ဒကာသံလုံး နာဘိဦးလော့၊ ရှေးသရောအခါ ကဗျာ ပုံပြင်နားဆင်စရာ၊ ဟေမဝါမှာ၊ သာယာစွာဘိ၊ . . . ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိလေသတဲ့ သံလုံးငဲ့၊ ထိုရေကန်သို့၊ လူတန်ယောက်ျား၊ တစ်ယောက်သား သည်၊ နေကပူပြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းကြောင့်၊ ဆင်းလို့သောက်ရော၊ ခေါင်းဇောက် ထိုးထား၊ တင်ပါးမိုးမျှော်၊ သိကြားကိုသရော်သလို၊ ဇာတ်လုံးပေါ်ခင်းရာ၊ တော တွင်းက ယောင်တောင်တောင်၊ လူဝံကြီးတစ်ကောင်၊ များအောင်မကြာ၊ ရေ ကန်တွင်းသို့၊ ဆင်း၍လာပြီး၊ မောင်ဘဇာကပ္ပာယ်အိတ်၊ နီချိပ်ချိပ်စုတ်ဖတ် ဖတ်၊ ပင့်ကူမွေးရပ်ကာနှင့်၊ ကျီးအာသီးမှတ်လေတော့၊ ဆတ်ခနဲဆုပ်၊ ဆွတ်တော့ မည်လုပ်ရာတွင်၊ ရုတ်တရက်မကြွေတဲ့လို့၊ မမှည့်သေးပါတကား၊ နက်ဖြန်ခါမှ ငါလာ၍စားမည်ဟု၊ ငမိုက်သားလူဝံမွဲ၊ အကြံလွဲလို့ မဆွတ်ဘဲသွား၊ ထို ယောက်ျားလည်း၊ ကံအားလျော်စွာ၊ ဘေးလွတ်ရှာရော၊ အဟမ်း ဟက်ဆေးဦး မှ၊ ခွက်ကလေး လာထား”

လက်ကမ်းလာသော တိမ်ပလီဆီ ကိုသံလုံးက ခွက်လှမ်းပေးရင်း

“ကောင်းလိုက်တဲ့ကဗျာပုံပြင်ဗျာ၊ အဟက် ဟက်၊ နောက်တစ်နေ့ ကျ လူဝံကြီးလာသေးလား၊ လုပ်ပါဦးဗျ”

“လာမယ်လေ၊ လာမယ်၊ နောက်တစ်ရက်တွင်၊ ဟင်းရွက်ခူးဆီးသီး ကောက်၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက်သည်၊ ရေသောက်မည်အကြံနှင့်၊ ရေကန်သို့ အဆင်း၊ လူရှင်းသည့်အရပ်မှို့၊ မကပ်ဗလာ၊ ထဘီကိုခွာပြီးလျှင်၊ ငွေကာကုန်း ၍၊ အုန်းပင်စိုက်ကျွမ်းလွန်၊ ရေစည်းစိမ်ခံတုန်း၊ ယမန်က လူဝံကြီး၊ ကျီးအာ သီးစားမည်လို့၊ ဘွားခနဲအဆင်း၊ ရေကန်တွင်းက သကောင့်သမီး၊ အပျိုကြီး တင်ပသီးအောက်၊ မောင်လူဝံရောက်ချည်ရော၊ တောင်မြောက်မလှည့်၊ ခုန်း ၍ကြည့်ရာတွင်၊ ရိုင်းဘိစ္စတကား၊ မနေ့က ကျီးအာသီး၊ ကျီးဖောက်လွှဲစားခဲ့ ပြီ၊ အသားကလေးနည်းနည်း၊ နီမည်းမည်း၊ တစ်စေ့တည်း ကျန်တော့တယ်လို့ တိရစ္ဆာန်လူဝံ၊ မြည်တွန်တောက်တီး၊ မြိုင်ရပ်သို့မှီးသောကြောင့်၊ အပျိုကြီးမမ

ချမ်းသာခွင့်ရပေတော့၊ တဲ့ဗျာ”

ကိုသံလုံးတစ်ယောက် ယခုမှပင် အနာနှင့်ဆေးတွေ့ကာ တဝါးဝါး တဟားဟား လက်ခုပ်များပင် တီးလိုက်ချေသေးသည်။

“ကောင်းချက်ဗျာ၊ ဘယ်သူရေးတာလဲဗျ”

“ကုန်းဘောင်ခေတ်စာဆိုတော်ကြီး ဦးပုည”

“ဪ ဆရာတော်ဦးပုညကိုး၊ ဆရာတော်ကလည်း စာပြောင်သလောက် ပွေပွေလီလီ ရေးတတ်ပါဗျာ၊ အဟက် ဟက်”

ဆရာတိမ်ပလီခမျာ ဒုတိယအကြိမ် ဂိန်ရပြန်ချေသည်။ ကိုသံလုံးသည် ပြောင်ရှင်းသွားသော ပုလင်းကိုပစ်ကာ အသစ်တစ်လုံး ထပ်ထောင်လေသည်။ သူ၏ ကောက်ညှင်းမီးတောက်သည် ချိုပူမွှေးမြသလောက် မကြာမတင်မီ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လေးဘက်ထောက်ရမှာ သေချာသလောက် ရှိချေသည်။ သို့သော် ဆရာတိမ်ပလီသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်းကောင်း ယမကာနှင့်နှစ်ပါးသွားရမည်ဆိုလျှင် ဒူးမထောင်လက်မထောင် ရာဇဝင်ပြောင်ခဲ့သူချည်း ဖြစ်ဘိသည်တကား။

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ဆရာတော်ဦးပုည စာချိုးလေး”

ဆရာတိမ်ပလီသည် မြေသို့အောင်းလုလု ဥက္ကောင်းကို ကောင်းကောင်းမော့နိုင်ဟန်မတူတော့။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်းလေပြည်အေးအေးတွင် ကွေးကွေးလေး အိပ်လိုက်ရသော် ကောင်းလေစွဟု တွေးစပြုမိချေသည်။ ထိုအခြေအနေအထိ ကဗျာဇာနည် တိမ်ပလီသည်ကား အားမတန်မာန်မလျှော့သေး။ လေးဘက်ပြေးတော့မည့် ကလေးငယ်လို ကုန်းကုန်းကြီးလက်ထောက်ကာ ကြုံးဝါးနေချေသေး၏။

“ရတယ်၊ သိပ်ရတယ်၊ လာထား တစ်ခွက်၊ ကွပ် အား ရေ ချေလေဆရာဦးပုည အထူးအာရုံကျပြီး ရေးစပ်သီကုံးထားတဲ့ ခွေးတပ်ချီပုံ ဆက်ရွတ်မယ်၊ ကြားချင်ရင်နားဆင်လော့ ဒကာသံလုံး”

“ယားရင်တောင် လှမ်းမကုတ်ဘဲ အဟုတ်ကြားချင်သဗျ တိမ်ပလီ”

“အေ့ ကဗျာငသုဦး စာတုံးဘဝကနေ ကျွတ်စပြုချေပကော မောင်သံလုံးဇဲ့၊ စေတမုဆိုး လေးကိုဒေါင်တင်၊ ခွေးစစ်သဘင် ကျင်းပုံက၊

အဟမ်း ရှေ့တပ်ဦးက မင်းရဲလှနှင့်၊ ဂုတ်မသမက်၊ မင်းအောင်နက်တို့ မလင်း ကွက်စစ်ဆင်၍၊ တပ်လုလင်ခွေးမိုးမှောင်၊ နံဘေးချင်းမြှောင်၊ အယ်အောင် ကြီး မပူးစေနှင့်၊ တပ်ဦးယခုချီတက်စေ”

“တက်စေ၊ အဟက် ဟက်”

“တောခွေးနှင့်သားကျသည့်၊ မိကြောင်မတူ၊ ခွေးလက်ဖြူကို၊ အရည် တူရွေး၍၊ ဗိုလ်တပ်ရေးခန့်”

“ခန့်စေ အဟက် ဟက်”

“နန့်တန့်တန့် ရှုပ်တတ်တတ်၊ တစ်ခုလပ်ခွေးမများကို၊ ဂုတ်ကျား ရဲကျော်တို့က၊ ကတော်သူအရေးပိုင်၊ ကျပ်တည်းစွာချုပ်ကိုင်၍၊ ဝမ်းလှိုက်ကာ လိုက်ကြစေ”

“လိုက်စေ အဟက် ဟက်”

“လင်သေ လင်ကွာ၊ နေရာမကျန်၊ မုဆိုးမခွေးအို၊ မုဆိုးဖိုသက်ကြား၊ စွယ်သွားမချွန်၊ အရွယ်လွန်နှင့်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တချို့၊ နို့စို့နှင့်တကွ၊ ခွေးမ ကြီးငယ်၊ မီးယပ်သည်များကို၊ တစ်နယ်တစ်ရွာ၊ တပ်ချီရာသို့၊ မပါမလိုက်ကြ စေနှင့်. . အင့်”

“မလိုက်ကြစေနှင့်၊ အဟက်. . ဟဲ့. . ဟဲ့ အဲ့”

ဆရာတိမ်ပလိနှင့် အချီအချည်မျှနေသည့် ကိုသံလုံးတို့ လေးဘက် ကုန်းနေကြရာမှ ခွေးတပ်ချီပုံမဆုံးမီ အတုံးအရုံး ကျဆုံးသွားကြချေပြီ။ အကျွန်ုပ်သည်ကား အနှီငမိုက်သားတို့ကို စတိုင်လ်ထွားထွား သံဝေဂတရား ဖြင့်ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်ချင်လာမိရာမှ လောကတစ်ခွင်လုံး အမိုက် မှောင်ဖုံးလာသလို အုန်းခနဲပြုတ်ကျ. . အ. . အ။

x x x

“ဟဲ့ သံလုံး၊ အံ့ဖတ်ဆိုသေမယ့်အကောင်၊ ထစမ်း”

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံဗလံတွေနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေတွေ ဝေါခနဲ ကျရောက်လာသည်။ သုံးယောက်လုံး ရေတွေ အရွဲသားနှင့် မှုန်ရီဝိုးတဝါး နိုးထလာကြကာ လောကတစ်ခွင်ကို ဆင်ခြင်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဟိုက်ရှားဘားဆရာကွေး၊ ကြယ်ရောင်ရေးရေး လဖွေးဖွေးပင်

ထွက်ပေါ်နေချေပြီတကား။ ကိုသံလုံးက မျက်နှာကို ပွတ်သပ်သုတ်သင်ပြီး သကာလ

“ဟာ အစ်မ၊ အစ်မတို့ ပြန်လာပြီလား”

“သေနာကောင်၊ ငါသမီးကို စိတ်မချလို့ သေချာမှာထားခဲ့တဲ့ကြားက အရေသောက်ပြီး တုံးလုံးပက်လက်သေနေတယ်၊ အခု ရွှေအိဘယ်မှာလဲဟင်၊ နင်သိရဲ့လား”

“ဟင် ရွှေအိ၊ မနက်ကတောင် ဒီဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ နင်တို့မျိုးဆိုပြီး သေလိုက်ကြတာ ဘယ်အချိန်ကတည်းကလဲ၊ အခု နင့်တူမ မရှိတော့ဘူး၊ လင်နောက်လိုက်ပြေးပြီ၊ သိရဲ့လား”

“အာ တကယ်လားဟာ”

“ဟင် ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ သေပြီလားမေးနေသေးတယ်၊ အခု နင့်ယောက္ခနဲ့ ဟိုဘက်တဲက ကိုစိန်ကျော်တို့ လိုက်သွားကြပြီ၊ သမန်းဆိပ်တံငါ လှေပေါ်က ကောင်လေးနဲ့ပဲဖြစ်မှာ၊ နင် ဘာအသုံးကျတုန်း အရက်သမားရဲ့”

“အေးလေ၊ နင့်သမီးနဲ့ ဖြစ်စရာဆိုလို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်သူရှိသေးလို့တုန်း၊ နင်ပြောတဲ့ တံငါလှေကကောင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရှိပူရသေး၊ ပြေးမှ အေးတာ၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ မကြာခင် ကန်တော့ပွဲနဲ့ ရောက်လာကြမှာပဲ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ နင့်ကိုခေါ်ပြီး စောင့်ခိုင်းထားခဲ့မှ ငါးပါး မှောက်တော့တာ၊ နင့်သောက်ခွက်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ အခုထွက်သွား”

“ညကြီးမိုးချုပ်ဟာ၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ဒီမှာဧည့်သည်တွေနဲ့”

“ဘာဧည့်သည်လဲ၊ ပုလင်းတူဘူးဆိုတွေ၊ သွား အကုန်ထွက်သွား”

ဆရာတိမ်ပလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ကုတ်ကာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ ချွတ်နင်းပြီး အသာထွက်ခဲ့ကြသည်။ စိုက်ခင်းတွေကို ကွေ့ရှောင်ကာ ကျွန်းမကြီးအရှေ့ဘက် ကမ်းပါးထိပ်တွင် ခြေပင်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြပြီး မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညီးနေသည့် မကွေးမြို့ကြီး ဆီ နှမ်းလှေစာမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ကိုသံလုံးပါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိုင်း ဒကာသံလုံး၊ ဘယ့်နှယ်တုန်း”

“အစ်မတော် ဘဝင်မကျလို့ နှင်ချလိုက်ပြီလေ”

“အိမ်း ကိုသံလုံးတောင် ကဗျာပြောင်စာပေယောင်ဘဝကို ကူးပြောင်းစပြုလာပြီကိုး၊ ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့တာတောင် တစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး၊ ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်ရင် ကဗျာကဝေ စာပေတဘဝကို တက်လှမ်းနိုင်တယ်”

“ဟုတ်သဗျာ၊ တစ်ရက်မို့ သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ ဟင်္သာဖြစ်ရတာ၊ သုံးလေးငါးရက်သာဆို ထော်လာချီနင်းတဲ့ ဖရဲခင်းလို စင်းစင်းကြီးပြားတော့မှာ၊ လေးငါးရက်ပေါင်းလိုက်ရင် မြစ်ထဲက ဒိုက်သရောလို မျောချင်ရာမျောဖို့ သေချာတယ်”

“အိမ်း၊ Symbol တွေတောင် တော်တော်သုံးနိုင်လာသကိုး၊ မကြာမီ ဆရာတိမ်ပလီရဲ့ LP လိုင်းထဲတောင် ဝင်သွားနိုင်တော့မယ်”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ကိုသံလုံးက ဆရာတိမ်ပလီဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း တွန့်လိမ်သွားရှာသည်။ ဆရာတိမ်ပလီကမူ အချိန်မတိုင်မီတိမ်းပါးရှာတော့မည့် ဘိန်းစားငနာမျက်နှာဖြင့် မီးရောင်ဖွေးဖွေး မြို့မကွေးဆီ မျှော်ငေးတမ်းတကာ နှလုံးသည်းလွှာထဲမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဆောင့်ကြိုးအောင့်ကြိုးဖန်တီးထုတ်လုပ်လိုက်ပေသတည်း။

“သောမတ်အက်ဒီဆင်ကို ပေါင်းခံပြီး

မီးချောင်းတွေချည်း မျိုမျိုချနေတဲ့မြို့၊

မြစ်တစ်စင်းအပေါ် ချစ်ခြင်းမထားဘဲ

ငါး ပုစွန်တွေ အကုန်ဖမ်းစားနေတဲ့မြို့က၊

ဟောဒီလရောင်နဲ့ သဲသောင်ဖွေးဖွေးပေါ်

မင်းထွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကဗျာဇာနည်တိမ်ပလီ

ဒီတစ်ချို့တော့

ကျွန်းပေါ်မှာ ဂိန်နေပြီကွ၊ ဂိန်နေပြီ”

စိုးဝင်းအောင်အောင်

သို့တို့

သို့တီးကပ်ကပ်

၀ နံနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မျက်စိဖွင့်နားစွင့်နေလဲ ငကန်းကြီး အတွက် မထူးခြားပါဘူး၊ ပြိုလ်တုက တက်လို့လွင့်လွင့် ခုံးပျံကြီးလွတ် လို့လွင့်လွင့် ငကန်းကြီးအတွက် ဘလိုင်းအနက်ပါပဲ၊

၀ နည်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်လာပစေ၊ ကမ္ဘာကြီး ဟာ မဲမဲ ကြီး ဟေ့.. ရေ ဘလိုင်းအနက် ဘလိုင်းအနက်.. **Black** ငကန်းကြီးအတွက် ဘလိုင်းအနက်ပါကွယ်..

၀ နိုင်ငံတဝှမ်းက လူတွေကို အကျိုးပြုနေတဲ့ ကုလားတက် တောက်တက် တောက်တောက်တက်.. ကြက်ဖတွန်ရင် သေချာပြီ၊ ပဲပြုတ်အော်တော့ မိုးလင်းပြီ၊ ဘာမှမမြင်လဲ သိတတ်ခဲ့ပြီ၊ ငကန်းကြီး အတွက် ဘလိုင်းအနက်၊

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ဆွီးတီးအက်ဖ်အမ်ရဲ့ ကြော်ငြာကဏ္ဍကို ဘလိုင်း အနက်ရုပ်သံလိုင်းမှ ဝင်ရောက်ကြော်ငြာတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယခါ ထုတ်လွှင့် မြဲဖြစ်သော ကောင်းနိုးရာရာ အစီအစဉ်သစ်များနှင့် စတင်ဖြေဖျော်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

အသက်ချစ်ဆယ်မှ လသားအရွယ်အထိ အရွယ်စုံ ဆိုဒ်စုံ အမျိုးသား ဆတ်ဆလူးကြီးများ တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်စုတဝေးလဲ တွေ့ချင်ရင်တော့ ဟားခလုတ်ပြည်ထောင်စုအဆင့် ဆတ်ဆလူးလုပ်ငန်း နှင့် ဆက်သွယ်ပါ။

အပိုင်ဝယ်ယူမသုံးစွဲနိုင်သူတွေအတွက် နေ့စားလုပ်ငန်းစနစ်နှင့်

သောဌားချပေးမယ်။

-ပလပ်မှာ ပူးမယ်..

-စမတ်မှာ ထူးမယ်..

-ဆတ်မှာ ဆလူးမယ်..

ဟားခလုတ် ပြည်ထောင်စုအဆင့် ဆတ်ဆလူးလုပ်ငန်း။

ပင်ရင်း စာမျက်နှာငါးမှာကြည့်။

ဟုတ်ကဲ့။ ဒါကလည်း ကြော်ငြာပဲရှင့်။

မြန်မာတွေ အကျိုးနည်းဖို့ အမိုးဝွဲကြီး ရောက်လာပြီ။ အမိုးဝွဲ
ကြီး ရောက်လာပါပြီ။

မိုးထဲရေထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေအတွက် အမိုးအကွဲကြီး
များကို လက်လီလက်ကား ဖြန့်ချိရောင်းချပေးနေပါပြီ။

အခြေမမှန် အနေမမှန်လို့ ရေမလျှံဖူးလို့ ကတီးကတီး
တညည်းထဲ ညည်းနေသူများ သင့်ဆိုင်ထဲ အိမ်ထဲမှာ အခြေအနေမှန်
မှာတောင် ရေအသေလျှံသွားစေရမယ်။

မြန်မာတွေ အကျိုးနည်းဖို့ အမိုးဝွဲကြီး ရောက်လာပြီ။

အမိုးဝွဲကြီး ရောက်လာပါပြီ။

ပင်ရင်း

ကျွဲငတ်ရေချ ချေးကျရာပျော်၊ မသူတော်အုပ်စု။

လူစုစုရှိသည့်နေရာတိုင်းမှာ မေးလိုက်ပါ။

ဪ ခါကလဲ ကြော်ငြာပြန်ပဲရှင့်။

ခုတဖန်ထပ်မံတင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ ပုလင်းဝေဖြာ
ထမင်းတွေဆာတဲ့ သီချင်းပုလွေဆရာကဏ္ဍပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ ထူးခြားပါရဲ့ရှင်။ ဒီဆရာက သီဆိုတာရော ပုလွေမူတံတာ
ပါ တစ်ခါတည်းလုပ်မှာတဲ့ရှင်၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ပြမှာပါလိမ့်။ သူဆိုမယ့်
သီချင်းနာမည်က နိုင်တန်း နိုင်တန်း အတူတူနဲ့အနုပညာပါတဲ့ရှင်။

၁၃၀ ကာရုဏာ

အတုတုနဲ့အနုနု

မူလဘူတ-အောင်သူ၏
မမလိုမမရှိဘူးတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊
ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊
ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊
ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမ ရှိဘူးတယ်။

မမလိုပဲ ဂရင်ဂျီနာနဲ့ မမလိုပဲ သမင်ဖြူတွေနဲ့
မမလိုပဲ ရေဆိုးအထွန်ကြောက်
မမလိုပဲ ဂေါက်ကတောက်သေးတယ်၊
မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲ အနုပါသေးတယ်။

(ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိတယ်)၃
ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမရှိဘူးတယ်။

မမလိုပဲ တော်ကီကြောင်တွေနဲ့
မမလိုပဲ ဂေါ်သီယောင်ဆောင်တယ်၊
မမလိုပဲ အိစီကလီခိုက်၊
မမလိုပဲ ဗိုက်ခေါက်ထူသေးတယ်။

(ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမတစ်ယောက်ရှိတယ်)၃
ကျွန်တော့်မှာ မမလို မမရှိဘူးတယ်။

မမလိုပဲ အသေအသေနံတယ်၊
မမလိုပဲ သူငယ်ပြန်နေတယ်။

မမထိုပဲ သွားချည်တွေယိုထို့
 မမထိုပဲ နှပ်နှိုက်ပြန်ဝါးတယ်၊
 မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲ အနုပါသေးတယ်၊
 မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲ ခနုပါသေးတယ်၊
 မမနဲ့အတူတူ အမျိုးထဲ ခနုပါသေးတယ်၊

အင်း တော်တော်ကို ထွားမားတဲ့မေတ္တာပါပဲရှင်။ နောက် အရင်တစ်
 ယောက်နဲ့ မမှတ်သေးဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ကို ပုံတူရှာပြီးချစ်တယ်ဆို
 တော့လေ။ အေးလေ သူ့အကြိုက်နဲ့သူပေါ့ရှင်။ ခု ညကြီးပိုင်းကုန်ဆုံးလို့ နေ
 တလုံးတုံးကြီး မထွက်ပေါ်ခင် အာရုံမိုးသောက် ရောင်နီမရောက်ခင် ဝမ်းတစ်
 လုံးကောင်းမှ ခေါင်းမခဲမှာမို့ အတီးသီချင်း အချာသီချင်းတွေ တိတိရပ်လို့
 အီးဘင်းပါဘင်းပါရစေတော့ရှင်။

■ ဆိုးတီး

ကြိုက်ရာလွှဲ

သမ္မတကြီး ကားနှင့်ဖြတ်လာရာလမ်းတွင် လူတစ်ဦး ဖရဲသီးကြီး
 တစ်လုံးကို ထမ်းလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ဖရဲသီးစားချင်စိတ်ပေါက်သွား
 သည်။ သမ္မတကြီးက ကားကိုရပ်ခိုင်းကာ ဖရဲသီးထမ်းလာသူအား မေးလိုက်
 သည်။

“ဖရဲသီး တယ်ကြီးပါလား၊ အရည်တရွမ်းရွမ်းနဲ့ ကောင်းမယ့်ပုံ
 ပဲ၊ ရောင်းဖို့လားဗျာ”

“သမ္မတကြီးစားချင်ရင် ရောင်းပေးပါမယ်၊ ကြိုက်တဲ့အလုံးကို
 ရွေးပါ”

သမ္မတကြီး တစ်ချက်ကြောင်သွား၏။

“ခင်ဗျားဖရဲသီးက တစ်လုံးထဲဟာကို ဘယ်လိုရွေးရဦးလဲ”

“ဪ ကျွန်တော်တို့ သမ္မတကြီးကို ရွေးခဲ့တုန်းကလုပ် ရွေးပေါ့”

ပွင့်ချိန်တန်လျက်
ပွင့်လန်းခွင့်မရတဲပန်း

သက်ဦးမောင်

ပွင့်ချိုတင်လျက် ပွင့်လှသွယ်ကုတ်ပန်း

ကျွန်မရဲ့အဖြစ်သနစ်ကို ရင်ဖွင့်ခွင့်လေး ပေးကြပါလားရှင်။

ကျွန်မရဲ့နာမည်သညာခေါ်စရာကား အခြေလှမ်းတင့်တဲ့ ရွှေသန်းမြင့်ပါ။ ကျွန်မက စာလေးဘာလေးရေးတာ ဝါသနာပါတော့ စကားပြောရင် နဘေလေးတွေထပ်ပြီး ပြောတတ်တာကို အကြောင်းခံနဲ့ ကြိုတင်တောင်းပန်ထားပါရစေနော်။ တစ်နည်းအမှန်နဲ့ သည်းခံပေးကြပါလို့။

ကျွန်မရွှေသန်းမြင့်ရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာ၊ မွေးဖွားရာကတော့ ရန်ကြီးအောင်မုဆိုးဘို၊ ရတနသိင်္ခ၊ ကုန်းဘောင်၊ ရွှေဘိုရယ်လို့ ငါးမည်ရတဲ့ ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ ရွှေဘိုနယ်ထဲက အကြားမတော် တွေးလို့မဆုံးတဲ့ ဂွေးကုန်းဆိုတဲ့ ရွာသူစစ်စစ်ပါပဲရှင်။

ကျွန်မရဲ့ဘဝအကြောင်း မကောင်းခဲ့ပုံကို ကနဦးပထမအစကနေ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မရဲ့အဖေ ကိုဖိုးတေဟာ ဒီနယ်တလွှားမှာ နွားနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ရှာမှရှားပညာရှင်တစ်ဦးပေါ့။ နွားရှိသူမှန်သမျှ အဖေနဲ့ကင်းလို့မှ မရဘဲနဲ့။ နွားသားစပ်တဲ့လုပ်ငန်းမှာ အဖေကဘုရင်လေ။ ကျွန်မကတော့ ရှုမငြီးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။

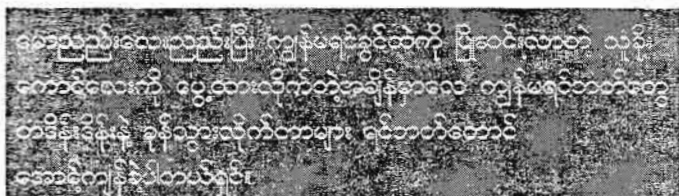
ကျွန်မဘဝရဲ့ မကောင်းပုံအစက တစ်ဦးတည်းသောသမီး ကျွန်မကို လူ့လောကကြီးထဲမှာ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီး အဖေရော အမေပါ အစော

ကြီးဂိမ်းသွားကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ကျွန်မ၊ ပရိဒေသနဝမ်းစာရေးအတွက် မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းအလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်ရတော့တာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးရှင်။ နွားထီးမျိုးကောင်း(၄)ကောင်နဲ့ သူတို့သမီး ကျွန်မကို စိတ်ချလက်ချ လူ့လောကကြီးထဲမှာထားသွားတဲ့မိဘတွေ ဘယ်လောက်ရက်စက်ကြသလဲဆိုတာ။ တကယ်ဆို တစ်ဦးတည်းသောသမီး ကျွန်မရဲ့ရှေ့ရေးကို တွက်ချက်ပြီး သေသင့်၊ မသေသင့် စဉ်းစားပါဦးတော့လားလို့။

ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲရှင်။ နွားထီး(၄)ကောင်နဲ့ ကျွန်မလေ နားကိုမနားရဘူး။ လုပ်ငန်းက ကျွန်မလက်ထဲမှာ ပိုပြီးအောင်မြင်တာကိုး။ လာလိုက်ကြတဲ့ နွားမပိုင်ရှင်တွေလေ။ ကျွန်မလည်း ဒီနွားထီးတွေနဲ့ ချောင်ချောင်လည်လည်ပါပဲ။ စီးပွားဖြစ်တာကိုး။

မိန်းကလေးနဲ့ ဒီအလုပ် မသင့်တော်ဘူး။ အားကိုးရှာပါလားလို့တော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ရှင်။ ယောက်ျားလိုချင်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့။ အရှက်နည်းတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတတ်တယ်။ ထမင်းရှာစားရတဲ့လုပ်ငန်းကိုက ရှက်နေလို့မဖြစ်တဲ့လုပ်ငန်းကိုး လို့။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ (၃၅)နှစ်ကျော်တဲ့အထိ ယောက်ျားမရတာလဲဆိုတော့ အကြောင်းရှိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ကုသိုလ်အကျိုးပေးက နည်းနည်းလေးညှံတော့ ရုပ်ရည်လေးက နည်းနည်းညှံနေတာကိုး။ ကျွန်မရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ စီးပွားရေးတွေကို သွားရည်ကျနေတဲ့ယောက်ျားတွေမှ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယူဖို့မပြောနဲ့၊ ကျွန်မကြည့်တာကိုတောင် မခံရဲကြဘူးလေ။ တစ်ရွာလုံးကို မယ်ဒလင်တီးပြီး မိန်းမလှည့်ပိုးတဲ့ ကာလသားအဖွဲ့ဆိုရင် ကျွန်မအိမ်က အသံသဲ့သဲ့ကြားရမယ့်နေရာလောက်တောင် လာပြီးမဆိုကြ၊ မတီးကြဘူး။ ကျွန်မကို လာပိုးတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်လွဲမှာကြောက်လို့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့အိမ်နီးချင်းအပျိုတွေတောင် ကျွန်မရဲ့အချိန်ဟပ်ပြီး စန်းတိတ်ကုန်ကြတဲ့အထိပဲ။

တစ်ရက်သားက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မီးအမှောင်ချပြီး အိပ်မပျော်လို့ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ မိန်းမလှည့်ပိုးတဲ့ မယ်

ဒလင်အဖွဲ့ရယ်လေ။ ကျွန်မအိမ်ရှေ့ရောက်လာပါလေရော။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဒိန်းခနဲ ရင်တွေဘာတွေခုန်ပြီး ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ရှင်။ အသာလေးငြိမ်ပြီး စောင့်နေမိတယ်။ သေသေချာချာကြည့်တော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ ကျွန်မရဲ့အိမ်ရှေ့ကနေ ခြေသံမကြားအောင် တိတ်တိတ်လေး (မဖြတ်လို့မဖြစ်လို့) ဖြတ်သွားကြတာကိုး။ ဓားပြစခန်းရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ တောတွင်းကုန်သည်တွေလို အမူအယာမျိုးနဲ့လေ။ ကိုယ်ကိုဖော့၊ ခြေကိုဖွဖွလေးနင်း။ လက်ညှိုးလေးတွေ နှုတ်ခမ်းစုစုရှေ့ထောင်ပြီးတောင် အပြန်အလှန်လုပ်ပြနေကြသေးရဲ့။ စိတ်တိုလိုက်တာလေ။ ကျွန်မကို အဲဒီလောက်အထိ ကြောက်နေကြသတဲ့လား။ ကျွန်မလည်း မိန်းမထဲကမိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲရှင်။ တခြားမိန်းမတွေလို ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားက ခေါင်းပေါက်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်၊ နောက်ပြီးတော့ အင်း... အတူတူချည်းပါပဲတော်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မကြုံးဝါးလိုက်တယ်။ နင်တို့ယူမှ ယောက်ျားရတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘာငါလည်း ယူမယ်ဆို ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ ရမှာပဲလို့။ လောကားရင်းက ခုံဖိနပ်မြီးတိုတောင် အချိန်တန်ရင် သူ့ဘက်နဲ့သူ ဖြစ်သေးတာ။ ကျွန်မက နှုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အိမ်နဲ့၊ ဝိုင်းနဲ့၊ စီးပွားရေးနဲ့ ယူတဲ့ယောက်ျားကို အဆင်သင့်ထားနိုင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ပါ။

အဲဒီလိုစိတ်နာတဲ့နေ့ကစပြီး အသွင်တူတူ၊ မတူတူ၊ လင်ယူဖို့အရေးကို အာရုံတစ်မျိုးလန်းပြီး ကြိုးပမ်းတော့တာပါပဲ။ ယတြာကြေသလိုဖြစ်နေတဲ့ မျိုးကောင်းအားကြီးနွားထီး(၄)ကောင်ကိုလည်း စိတ်နာပြီး အခြေအနေအဟုတ်ကောင်းအောင် ထုတ်ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ရွှေ၊ ငွေအပြည့်နဲ့ အပျိုကြီးတစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဆိုပေမယ့် (၂၄)နာရီ အိမ်တံခါးတွေကို လာသမျှအသင့်ဖြစ်အောင် ထာဝရဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ သူနဲ့၊ ဓားပြ၊ ကစော်

သမား၊ လူရမ်းကား၊ အရူး ဘယ်လိုပုရိသမျိုးမဆို ကျွန်မအိမ်ခြံစက်ကွင်းထဲ သက်ဆင်းလာလို့ကတော့ အလွတ်မခံဘဲ ဇွတ်ကြပ်စပ်လိုက်မယ်ဟေ့။

ဒါပေမယ့်ရှင်။ အရင်ဘဝက မိန်းမစိုးများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ဝဋ်လည် ဘာလား၊ မိန်းကလေးအဆောင်မှူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲလားတော့ မသိဘူး။ ပုရိသ ဆိုလို့ ကျွန်မအိမ်ကိုဆိုရင် (၁၀)နှစ်သားကလေးကိုတောင် ကိစ္စနဲ့ခိုင်းလို့မရ ခင်ဘူးဆိုပဲ။ သူ့မိဘတွေက ပြန်ပြောပြတာပါ။

ဒီလို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ နေလာလိုက် ဘာ နှစ်ချို့ကြာရော။ လူဆိုတာ လောဘသားပဲရှင်။ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ ဘစ်ရက်ကျတော့ ပြတင်းပေါက်မှန်သမျှ အကုန်ဖွင့်ပြီး အမှောင်ချအိပ်တတ် ဘဲကျွန်မအိမ်ထဲကို အခြေတစ်မျိုးနဲ့ ကိုရွှေသူခိုး ဝင်ပါလေရော။ ပြတင်းပေါက် က ကျော်ဝင်လာတဲ့ ရွှေသူခိုးကို မြင်လိုက်ရတော့လေ။ ပျော်လိုက်တာရှင်။ ရင်တွေဘာတွေတောင် ခုန်လို့၊ ရင်ခုန်မှာပေါ့လို့။ ကျွန်မအခန်းထဲကို ခြေချ ပူးတဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ သူဟာ ပထမဦးဆုံးပဲကိုး။ ကိုရွှေသူခိုးက တစ်အိမ် လုံးကို တချွတ်ချွတ်နဲ့ မွေနှောက်နေတာကို အသာပဲငြိမ်ပြီး စောင့်နေလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့အိပ်ရာနားလေး ရောက်လာပါလေရော။ ဘာပြော ကောင်းမလဲ။ လက်ကောက်ဝတ်ကနေ အသာကလေးဖမ်းဆုပ်ထားလိုက် တာပေါ့။ ကိုရွှေသူခိုးခမျာ အလန်တကြားနဲ့ ရုန်းတော့တာပါပဲ။ ဘယ်ရမလဲ ချင်။ နွားသိုးနှစ်ကောင်ကို ဘယ်ညာဆွဲထိန်းလာတဲ့ မိန်းမပဲ။ သူ ဘယ်လှုပ် နိုင်လိမ့်မလဲလို့။

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ ကျွန်မပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ သူခိုး၊ ရုန်းမနေနဲ့၊ မင်း ငါ့လက်က မလွတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို သူကြီးဆီပို့ရမယ်” လို့။ အဲဒီတော့ သူခိုးက အသံလေးတွေတောင်တုန်ပြီး

“မ . . မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်” တဲ့။ အံ့မယ် ကျွန်မလေ နားထဲကိုစိမ့် သွားတာပဲရှင်။ ကျွန်မကို မမတဲ့။ တစ်ခါမှ အခေါ်မခံဘူးပဲကိုး။ နောက်ပြီး ကျွန်မဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ကလေးကလည်း နွေးလို့၊ မှောင်မည်းနေလို့ သူ့ရုပ်ရည်ကို မသိရ၊ မမြင်ရသေးပေမယ့် သူ့အသံလေးက သနားကမ်းလေး ချို့လို့ . . ရှင်။ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းကို သူကြီးဆီပို့လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား” ဆိုတော့

“သိပါတယ်မမရယ်၊ ကျွန်တော် ထောင်ကျမှာပေါ့၊ သိပေမယ့် မတတ်သာလို့ လုပ်ရတာပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော်လေ မကျန်းမာတဲ့ မိအိုဖအိုကြီးတွေကို လုပ်ကျွေးနေရတာပါ၊ မပြေလည်လွန်းလို့ ကြိမ်ကြံရာ ကြံတာပါဗျာ၊ သူကြီးအိမ်တော့ မပို့ပါနဲ့နော်” တဲ့။

အိုး. . ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလေ ကြက်သီးတွေဖြန်းခနဲ ထသွားလိုက်တာ။ ကရုဏာတွေ နေမှာပေါ့။ နောက်ပြီး လက်တစ်ကမ်းကိုတောင် မမြင်ရတဲ့ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို ကိုင်ထားပြီး စကားပြောနေမိတာပါလားဆိုတဲ့ အသိကလည်း ရင်ကို တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဖိုစေတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး တစ်ခါတည်း ပြောပစ်လိုက်တော့တယ်။ ပထမအနေနဲ့ သိချင်တာကိုမေးရတယ်။

“မင်း ဘယ်ရွာကလဲ”

“ရှားတောကပါ မမ”

အိုး. . ဟိုးအဝေးကြီးကပါလား။ ဒီရွာအထိ ကျူးကျူးကျော်ကျော် လာခိုးတာဆိုတော့ တော်တော်ကို ကျပ်တည်းလွန်းလို့ဖြစ်မှာ။

“မင်းကို ရွေးချယ်ဖို့လမ်းနှစ်လမ်းပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမမ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ပထမတစ်လမ်းကတော့ မင်းရဲ့မကောင်းမှုနဲ့တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံဖို့ သူကြီးဆီကို အသာတကြည်အပို့ခံတဲ့လမ်းပေါ့”

“ဟင့်အင်း မမ၊ ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလမ်းကိုတော့ မရွေးချင်ဘူးမမရယ်၊ နောက်တစ်လမ်းက ဘယ်လိုလဲလို့ပြောပါဦး”

“နောက်တစ်လမ်းကတော့ မင်းငါ့ကိုယူလိုက်ရင် အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့”

“ဗျာ”

မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်မမြင်ရပေမယ့် ကိုရွေးသူခိုးရဲ့ ဗျာသံကို နားထောင်လိုက်တာနဲ့တင် သူ ဘယ်လောက်

ဒါ့သွားမယ်ဆိုတာ သိသာနေတဲ့အသံကြီးပါ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူခိုးခိုးတဲ့ ပြစ်မှုက လွတ်မယ့်အပြင် ကျွန်မလို ချမ်းချမ်းသာသာမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရဦးမယ်ဆိုတော့ သူ ဘယ်ယုံနိုင်ပါ့မလဲ။ သူယုံတာမယုံတာ အသာထား။ ကျွန်မကတော့ တကယ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောလိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီ ရွာက သေနာကာလသားတွေ ဟာခနဲဖြစ်သွားစေမယ့်နည်းက ဒီနည်းပဲရှိတာ ကိုး။ နောက်ပြီး ဒီသူခိုးမျိုးနဲ့မှ မရရင်လည်း ကျွန်မက ဒီတစ်သက်ယောက်ကူး ရစရာမှ မမြင်တော့တာ။ သူခိုးကောင်လေးရဲ့ အသံကို နားထောင်ရတာက လည်း ၂၀ကျော်အစိတ်ဝန်းကျင် လူငယ်လေးမှန်း သိတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ကောင်လေးက တအံ့တဩနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောရှာပါတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ အားနည်းချက်တွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မမရယ်၊ မမပြုသမျှ ကျိတ်ခံရမယ့်သူပါ။ အဲဒီလိုကြီးတော့ မကျီစားပါနဲ့ဗျာ၊ မမလို အိမ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ကို တက်ခိုးတဲ့သူခိုးကို အပြစ်မယူတဲ့ အပြင် ငါ့ကိုယူရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို သူခိုးမျိုးက ကပြီးတော့တောင် ယူသေးရဲ့၊ မနောက်ပါနဲ့မမရယ်”

ဟုတ်တယ်လေ။ သူခိုးကောင်လေးဘက်က ကျွန်မခင်းပေးတဲ့ အခွင့် အရေးတွေကို ဘယ်ယုံနိုင်ပါ့မလဲ။ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာကိုး။ ကျွန်မဘက်က ကျတော့လည်း ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ကိုယ်။

“ကဲပါ မင်းယုံတာမယုံတာ အပထား၊ တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုမှ ယုံ လိုက်ပေါ့၊ ပြော၊ မင်း ငါ့ကိုယူမှာလား၊ သူကြီးအိမ်သွားမှာလား”

“အာ မမကလည်း၊ သူကြီးအိမ်သွားပါဘူးဆို၊ မမက တကယ်ကြီး ကို ပြောနေတာဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာငြင်းနေရမှာလဲ မမရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ မနက်ခင်းနေထွက်တာနဲ့ ဘစ်ရွာလုံးကိုဖိတ်ပြီး သူကြီးရှေ့မှောက်မှာ လက်ထပ်ပစ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“မောင်လေးတော့ အိပ်မက်မက်နေသလိုပါပဲ မမရယ်၊ ကိုယ့်ကံ ကြမ္မာကိုတောင် ကိုယ်မယုံတော့ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်ပြီလို့ ထင်ထားတဲ့ကြားထဲ က မဖြစ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးတွေပေးတဲ့မမကို မောင်လေး ဘယ်လိုကျေးဇူး ဆပ်ရမှာလဲ မမရယ်”

မောညည်းလေးညည်းပြီး ကျွန်မရင်ခွင်ထဲကို ပြိုဆင်းလာတဲ့ သူခိုးကောင်လေးကို ပွေ့ထားလိုက်တဲ့အချိန်မှာလေ ကျွန်မရင်ဘတ်တွေ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ခုန်သွားလိုက်တာများ ရင်ဘတ်တောင်အောင့်ကျန်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီအရသာမျိုး တစ်ခါမှမှ မခံစားဖူးတာကိုး။ အသီးသရက်၊ အသားမှာဝက် ဘာညာလျှောက်ပြောနေတာ။ ဒီအရသာနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ စတုမဓူနဲ့ ခွေးချေးလောက်တောင်ကွဲရဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်လေးက တောင်းဆိုလာပါလေရော။

“ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်မမကို မြင်ဖူးချင်တယ်၊ မီးထွန်းလိုက်ပါလား” တဲ့။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်လင်ဖြစ်မယ့်ယောက်ျားကို မြင်ဖူးချင်တာနဲ့ အလွယ်တကူပဲ “အင်း” လို့ပြောပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က မီးခြစ်ကို ယူလိုက်တယ်လေ။ ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားတဲ့ မီးခွက်ကိုလည်း ထွန်းလိုက်ရော။ အံ့မယ်လေး ဘုရား ဘုရား၊ ကျွန်မတို့တစ်ရွာလုံးကို ဘီးစိတ်နဲ့တိုက်ရှာရင်တောင် ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးတဲ့မျက်နှာမျိုး ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဦးနှောက်ကလည်း ဒီတစ်ယောက်ကိုမှ မယူရင် ဒီတစ်သက် ယောက်ျားရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ တဖွဖွ ပြောနေတယ်လေ။

သူကလည်း ကျွန်မလိုပါပဲ။ ကျွန်မမျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာများ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်မက ပခုံးကိုအသာပုတ်ပြီး “မောင်လေး” လို့လည်း ခေါ်လိုက်ရော ဘာပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ထင်သလဲ။ ငိုသံပါကြီးနဲ့ “ကျုပ်ကို သူကြီးအိမ်သာပို့ပါတော့ဗျာ” တဲ့လေ။ ပြီးတော့ ချုံးပွဲချပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မဘက်က ခံစားကြည့်ကြပါရှင်။ ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာ စိတ်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့။ ဟင်း သေနာ၊ သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့များ။

(လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆရာကာတွန်းငွေကြည်၏ ဇာတ်လမ်းတိုလေးကို ဆင့်ပွား၊ ဖန်တီးချယ်လှယ်ခိုးချ၊ မှီငြမ်း၊ ပုံတူလုပ်၊ လုပ်စားပါသည်)

သံတူကလေး ဉာဏ်ရွှင်အောင်

ဣန္ဒာဓိပတိတစ်စောင်တွင် ကြော်ငြာပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူ နှစ်ဦး ယနေ့မင်္ဂလာဆောင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဟာသဉာဏ်ရွှင်သော ကလေး မျိုးမွေးလိုပါသည်။ မည်သို့ပြုရမည်ကို အကြံဉာဏ်ပေးစေလိုပါသည်။

ဟာသသမားအများစုရှိသော ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာက ဤသို့ အကြံပြုသည်။

“ဘုရားတွင် ဆုတောင်းပါ”

ပြုံးစရာ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာကလည်း အကြံပြုပါသည်။

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလတွင် အငြိမ့်ခွေများများကြည့်ပေးပါ”

ဂျပ်ယူနိုက်တက် အယ်ဒီတာကလည်း အကြံပေးသည်။

“မစ္စတာဘင်း ချာလီချက်ပလင်နှင့် အနောက်တိုင်းဟာသကားများ ကြည့်ပါ”

သောကြာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာကလည်း အကြံပြု၏။

“တရားထိုင်၍ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပွားများပါက စိတ်ကောင်းစိတ်လှ ဟာသရွှင်သည့်ကလေး ရနိုင်ပါသည်”

ကျွန်ုပ်တို့ဟားစာတိကလည်း ဤသို့အကြောင်းကြား၏။

“အေး ငါ့ခုပဲ လာခဲ့မယ် ငါ့ကောင်”

မြတ်ဗုဒ္ဓ
တော်ဦး

တော်ငါး

အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒါ၊ သမ္ဘူလ တော်လေးဝယ်မှာ ဒေါ်အေးမြကိုပါ ထည့်ပေါင်းပြီး တော်ငါးဝဆိုပြီး လုပ်ထားဖို့တောင်ကောင်းတယ်။ တကယ် ပြောတာ။ လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာ ချစ်ကြောက်ရုံသေလွန်းပြီး အန္တအနာ ခံပေါင်းတဲ့နေရာမှာတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်မှ မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့သမျှတွေထဲမှာ ဒေါ်အေးမြလို လူမျိုးကတော့ မရှိဘူးလို့တောင် ပြော လို့ရတယ်။

ဒေါ်အေးမြက လင်သားအပေါ် သဘောကောင်းသလောက် သူ ယောက်ျားဦးလှမောင်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတယ် ပြောရမယ်။ ဘာမှ အ လုပ်အကိုင်မရှိတဲ့အပြင် လူက အရက်သမား။ အဲ. . ဒါပေမယ့် ဦးလှမောင် ဆိုးပုံဆိုးလက်ကလည်း တစ်မျိုးရယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဦးလှမောင်နဲ့မတည့်တဲ့ သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ မူးမူး မမူးမူး အကုန်လုံးနဲ့တည့်တယ်။ ဦးလှ မောင်နဲ့ အချိန်ပြည့်မတည့်တာဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဘွဲ့မိန်းမ ဒေါ်အေးမြ။

ဒေါ်အေးမြမော့ မနက်မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ပဲပြုတ်တောင်း

ခေါင်းရွက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ လည်ရောင်းရ
တာ။ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီးလို့ ပြန်လာရင် ဒီကြားထဲ ထောင်ဝင်စာ
လည်း နားရတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ရပ်ကွက် သွားတွေ့တိုင်းလည်း သူက
ထဲက နီးစပ်ရာအိမ်တွေမှာ တောက်တို ပြောရှာပါတယ်။ ဒီအရက်ကို
မယ်ရလေးတွေ လိုက်လုပ်ပြီး အပိုင်ငွေ ထောင်က မလွတ်မချင်း
ရှာလိုက်သေးတယ်။ ဒါမှလည်း သူတို့ လုံးဝ မသောက်တော့ပါဘူးတဲ့
လင်မယား နှစ်ယောက်စားဖို့သောက် လုံးဝ မသောက်တော့ပါဘူးတဲ့
ဖို့အပြင် သူ့ယောက်ျားအတွက် အရက်ဖိုး ဒေါ်ဒေါ် မှာလေ
ပါ ရမှာကိုး။ အဲဒီလောက်အထိ ဒေါ် ဒီစကားကြားရတိုင်း
အေးမြက သူ့ယောက်ျားအပေါ် ကောင်း စိတ်ချမ်းသာလိုက်ရတာ၊
တာ။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်
တွေချည်းပဲ။ သားသမီးကလည်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နားကို ပြောင်းလာ
တာမှ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဦးလှမောင်က အရက်သောက်
တတ်ပြီး သူ့မိန်းမအပေါ် ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်တာကလွဲလို့ သူတို့လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံးက ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အနေအေးပြီး ပြဿနာကင်းတယ်
ပြောရမယ်။

မနက်ပိုင်း ဒေါ်အေးမြ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး ပြန်လာတာနဲ့ ဦးလှမောင်
ရဲ့လက်ထဲကို ဘတ်ခနဲ အရက်ဖိုးထည့်ပေးရတာ။ ပိုက်ဆံရတာနဲ့ ဦးလှမောင်
က အရက်သွားဝယ်ပြီး အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်သောက်တော့တာ။ ဦးလှ
မောင်က အရက်သောက်ရင် ဘယ်တော့မှ ဆိုင်မှာမသောက်ဘူး။ သူ အရက်
သောက်နေတဲ့အချိန် ဒေါ်အေးမြမရှိရင်တော့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ဒေါ်
အေးမြရှိလို့ကတော့ အရက်လေးသောက်လိုက်၊ ဒေါ်အေးမြကို ဗျစ်တောက်
ဗျစ်တောက်လုပ်လိုက်နဲ့ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီးတော့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ
တော့တာ။

သူကသာထိုင်ပြီး အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ပြောနေတာနော်။ ဒေါ်အေး
မြကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အပြုံးမပျက်ဘဲ။ တစ်ခါကလေ “ဟုတ်ကဲ့

ရှင် “ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ရှင်” “လုပ်လိုက်ပါ့မယ်ရှင်” ဆိုတဲ့အသံက ကြိကြားကြိကြား ကြားနေရသေးတာ။ ဒါက နေ့လယ်ပိုင်း။

ညပိုင်းလိုမျိုး အမူးဒီဂရီတက်နေတဲ့အချိန်လိုမျိုးကျတော့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရုံတင် မဟုတ်တော့ဘူး။ မထင်ရင်မထင်သလို လက်ပါအဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိပြီးသားဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံလောက်နဲ့ကတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မဆွဲတော့ဘူးရယ်။

ဦးလှမောင်ကလည်း တော်တော်ဆိုးတယ်။ မိန်းမကိုလည်း ဘာမှ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးတာမျိုးမရှိ။ မိန်းမက ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတာကို အိမ်ဦးခန်းမှာ အဆင်သင့်ထိုင်စားနေတဲ့အပြင် သူ့အရက်ဖိုးပါတောင်းလိုက်သေးတယ်။ ဒီကြားထဲ မိန်းမပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အရက်သောက်လို့ မူးလာရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတဲ့ မိန်းမကိုပါ ပြန်ပြီး ပြဿနာရှာလိုက်သေးတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ ဒေါ်အေးမြမို့လို့ အဲဒီလောက်သည်းခံနေတာ။

တော်ရုံတန်ရုံလူမပြောနဲ့၊ မဟော်သမာတောင် အဲဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား။ တော်လေးဝ ဝင်တာမဝင်တာ အသာထား။ သူ့မိန်းမ အမရာက နှင်ချလို့ မဟော်သမာခမျာ အိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့တောင်ဆင်းသွားရဦးမယ်။

ဒေါ်အေးမြကတော့ အေးဆေးပဲ။ သူ့ယောက်ျားက မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဘယ်လောက်အနိုင်ကျင့်ကျင့် တစ်ခွန်းပြန်မပြောဘူး။ ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း စိတ်ဆိုးစိတ်ကွက်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး တစ်စက်ကလေးမှတောင် မပြဖူးဘူး။

ဇနီးကောင်း ဇနီးမြတ်တို့ရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ တော်တော်များများရှိပါတယ်။ မိခင်နှင့်တူသောဇနီးမျိုး၊ နှမနှင့်တူသော ဇနီးမျိုး၊ ကျွန်နှင့်တူသောဇနီးမျိုး စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ အဲဒီအထဲမှာ ဒေါ်အေးမြကတော့ တစ်မယ်ကောင်းတစ်မျိုးကောင်း ဇနီးမယားမျိုးတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ဟာတွေ အကုန်စု အမှုန်ကြိတ်ပြီးတော့မှ ဆေးပြားပြန်ရိုက်ထားသလို ဘက်စုံအသံစုံအောင်ကောင်းတဲ့ ဇနီးမယားမျိုး။

တစ်ခါတော့ ဒေါ်အေးမြနှင့် အေးအေးဆေးဆေးဆေးလွှေတုန်း ကျွန်

ဘက်စကားပြောကြည့်မိသည်။

“ဒေါ်အေးမြ ဦးလှမောင်က အရက်သောက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ငါတူရေ၊ ကိုလှမောင်က အရက်ကို တော်တော်ကြိုက်တာ”

“ဒေါ်အေးမြက အရက်မသောက်ဖို့ မပြောဘူးလား”

“ပြောတော့ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကဖြတ်မှမဖြတ်နိုင်တာ”

ဒေါ်အေးမြလေသံကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“အရက်ဆိုတာ လူကိုကောင်းကျိုးမှ မပေးတာဗျာ၊ မသောက်ဘဲ နေနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ကိုလှမောင်က အရက်ကဆိုရင် အရက်သောက်ဖို့ နေနေသာသာ အရက်နဲ့ကိုတောင် ခံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်လူရိုးလူကောင်းလေး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဦးလှမောင် အရက်သောက်တတ်တာ မကြာသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်နဲ့ မယူခင်ကလေးကမှ သောက်တာလေ၊ အခုပဲ အိမ်ထောင်သက်က သုံးဆယ်ဆိုတော့ သူ အရက်သောက်တာလည်း နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

ဒေါ်အေးမြပြောနေတဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ပိန်သွား၏။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်လောက် သောက်လာတာကိုပင် သူပြောနေတဲ့ပုံစံက မနေ့တစ်နေ့ကမှ သောက်တတ်တဲ့ပုံစံ။

“ဟင် ဒါဆို ဦးလှမောင်က အဒေါ်နဲ့အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက အရက်သောက်တတ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို အဒေါ်နဲ့မယူခင်က ဦးလှမောင် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလို့ သိတာလဲ”

“ကိုလှမောင်အမေက ပြောတာလေ၊ သူ့သားက အရက်ကဆို အရက်နဲ့တောင် ခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တကယ့်လူရိုးလူအေးလေးတဲ့၊ အခု ညည်းနဲ့

ယူခါနီးကျမှသာ အရက်သောက်တတ်တာဆိုပြီးတော့ကို အဒေါ်နဲ့ပေးစားလိုက်တာလေ”

“ သူ့ယောက်ျား ငယ်စဉ်က အရက်မသောက်တတ်တာကိုပင် ဂုဏ်ယူပြီးပြောနေတဲ့ ဒေါ်အေးမြကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်လေသွား၏။

“ဒါပေမယ့်အဒေါ်ရယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်လို့ကိုယ်သောက်တယ်ဆိုရင်လည်း သောက်ပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေးနေပေါ့။ အခုတော့ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ အဒေါ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ဒေါ်အေးမြကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“ဒါကတော့ ငါတူတို့အမြင်ကိုး၊ သူ့ဘာသာသူ အရက်သောက်ပြီး အဒေါ်ကိုဆူပူနေပေမယ့်လည်း မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါများ လာကြည့်စမ်းပါ ငါတူရယ်၊ တကယ့်လူသူတော်ကောင်းကြီးပါပဲ၊ အဒေါ်ကို ဆူပူဖို့ နေနေသာသာ တုပ်တုပ်တောင် မလုပ်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောမိတော့ပေ။ ကိုယ့်အပေါ်တစ်စက်ကလေးမှ ကောင်းကွက်မရှိတဲ့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အပြင်တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်သည့်အပြင် အိပ်မောကျနေတုန်း ဘာမှမဆူမပြောနိုင်တာကိုပင် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နိုင်သည့် ဒေါ်အေးမြကိုကြည့်၍ အံ့သြနေမိသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒေါ်အေးမြတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ဟုသာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်ကိုပြောင်းလို့ ပြောင်းသွားကြမှန်းမသိ။ ကြာလာတော့လည်း ဒေါ်အေးမြတို့လင်မယားအကြောင်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ မေ့တော့တော့ပင်။

တစ်ရက် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အင်းစိန်ဘက်ကိုအရောက် ဒေါ်အေးမြနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိ၏။

“ဒေါ်အေးမြ”

“ဟယ် ငါ့တူ၊ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီပဲ၊ အခု ငါ့ဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာတာ၊ ဒေါ်အေးမြတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ”

“အင်းစိန်ထောင်ကြီးရှေ့က ရပ်ကွက်မှာနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဦးလှမောင်ကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား၊ အရင်လို အရက်သောက်တုန်းပဲလား”

“နေကောင်းပါတယ် ငါတူရယ်၊ အရက်လည်း မသောက်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရပင်

“ဟာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဦးလှမောင်ကြီးက အခု လူကောင်းဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဒေါ်အေးမြက အေးချမ်းစွာပြုံး၏။ ပြီးတော့မှ

“ကိုလှမောင်က အရင်ကတည်းက လူသူတော်ကောင်းကြီးပါကွယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ကလွဲလို့ အဒေါ်အပေါ်မှာ ဒုက္ခမပေးခဲ့ပါဘူး၊ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ ငါတူတို့ရပ်ကွက်မှာသာ အဒေါ်တို့နေတုန်းဆိုရင် ဒီကိုသွားရလာရတာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲ၊ အခုတော့ အင်းစိန်ကိုပြောင်းလာပြီး ထောင်နဲ့နီးနီးနားနားနေရာ ရောက်တော့မှ သူက အရက်မူးပြီး လူရိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျတာဆိုတော့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရတာကအစ ဒေါ်ဒေါ်မှာအိမ်နဲ့နီးတဲ့အတွက် တော်တော်လေးကို အဆင်ပြေသွားတာ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်၊ ဒီကြားထဲ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့တိုင်းလည်း သူက ပြောရှာပါတယ်၊ ဒီအရက်ကို ထောင်က မလွှတ်မချင်း လုံးဝမသောက်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာလေ ဒီစကားကြားရတိုင်း စိတ်ချမ်းသာလိုက်ရတာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ပြောတာ၊ ကိုလှမောင်က လူသူတော်ကောင်းကြီးပါလို့၊ ကဲ ဒေါ်ဒေါ်သွားလိုက်ဦးမယ် ငါတူရယ်၊ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရမှာ အချိန်မမီဘဲ နေဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်အေးမြကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

ကဲ . . ကျွန်တော်မပြောလား။ ဒေါ်အေးမြကို တော်ငါးဝစာရင်းထဲ ထည့်ထားသင့်ပါတယ်လို့ဆို။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လရိပ်ကြည်(ကြံ့ခင်း) ကံမဆုံရေခဲချောင်း

ကံယဉ် လှဲလျှင်

“အရိပ် ဈေးထဲသွားရအောင်ကွာ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်ရတော့မယ်ဟာ”

“ဪ ကဲ မပြန်ခင် တို့လေးယောက် အတူသွားရအောင်လို့ပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆို တွေ့ရဖို့က မသေချာဘူး”

အသက် အသံက ပြောရင်းနဲ့ ငိုသံပါလာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ စာမေးပွဲက ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြရတော့မှာ။ မပြန်ခင် သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ကြမယ်ဆိုတော့ ဒီအစီအစဉ်က မဆိုးဘူး။

“လင်းမြွေတို့ရော လိုက်မှာမို့လို့လား”

“ရှင်ပဲ အရင်ခေါင်းညိတ်ပါဦး၊ ကျန်တာ ကျွန်မတာဝန်ထား”

“ပြီးရောလေ”

မီးပူတိုက်လက်စ အဝတ်တွေကို ခြင်းထဲပြန်ထိုးထည့်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတယ်။ လှချင်တော့လည်း ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရေထချိုးကြတာပါပဲ။ နောက် အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးဖြစ်သွားအောင် လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်ဆိုတော့

“ရှင်တို့ကလည်း ခါတိုင်းလို ဘီးနဲ့ပဲ သွားတာမဟုတ်ဘူး”

ရေမြွေက နည်းနည်း အထွန့်တက်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူလည်း ငြိမ်သွားတယ်။ သုံးမဲတစ်မဲဆို ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေပေးရတယ်လေ။

နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားရင်တော့ ဗိုလ်ကျားဆွဲပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ရဲ့ ထုံးစံလေးပေါ့။

ကျွန်မတို့မှာ နာမည်ပြောင်လေးတွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒီနာမည်ပြောင်လေးတွေ ရလာပုံက ဒီလို။ အမှန်တော့ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားကြတာပါ။

အသုတ်မြို့က သူငယ်ချင်း (လင်းမိုးမိုးသူ)ကို လင်းမိုးရေလို့ အမြန်
ခေါ်ကြရင်း လင်းမြေဆိုပြီး ဖြစ်သွားတော့ သူကလည်း ကျွန်မတို့ကို နာမည်
လိုက်ပြောင်းတယ်လေ။

နန်းလေးလို့ခေါ်တဲ့ (နန်းဝေပြီး)ကို ငန်းတော်ကျား၊ အသက် (သက်
မြတ်အောင်)က ရေမြေ၊ ကျွန်မနာမည်ကလည်း တော်တော်လှပါတယ်။ မြေ
စိမ်းတဲ့။ ဘာဖြစ်လဲနော်။ လူတကာအပီကြော့တဲ့ စူပါမြေဒီလေးတွေပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မြေလေးကောင် လိုင်းကားပေါ် ငုတ်တုတ်တက်ခွေပြီး လိုက်
လာကြတာ ဟင်္သာတဈေးကြီးထဲရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီ။ ဒီအချိန်ထိ
တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ အားလုံး သာသာယာယာပဲ။

အထည်ဆိုင်နဲ့ အရုပ်ဆိုင်တွေကို အဓိကပစ်မှတ်ထားပြီး လိုက်
မွှေကြတယ်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးကြတယ်။
နောက် ကိုယ်သုံးခဲ့ဖူးနဲ့ခဲ့တာတွေအတွက် အဆူမခံရအောင် အိမ်ရောက်ရင်
မိဘတွေကို မျက်နှာလုပ်ဖို့လည်း ဝယ်ကြရပါသေးတယ်။

အများကြီးတော့လည်း မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းသူတွေဆိုတော့
သိတဲ့အတိုင်း ပြန်ခါနီးရက်တွေဆို ဘုံဘိုင်ကရေပြတ်ချင်နေပြီ။ အိမ်ပြန်စရိတ်
မကျန်လို့လည်း မဖြစ်သေးတော့ ဘရိတ်လေးနဲ့ ဈေးဝယ်ရတာပေါ့။

ဒါတောင် နေ့လည်နှစ်နာရီခွဲမှ ကားဂိတ်ပြန်ရောက်တော့ စီးရမယ့်
ကားက လူပြည့်ချင်နေပြီ။ ဒါနဲ့ လင်းမိုးနဲ့နန်းလေးက ကားရှေ့ခေါင်းခန်းမှာ
ထိုင်ရပြီး ကျွန်မနဲ့ အသက်က နောက်ဘက်အစွန်ဆုံးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
နေရာရတယ်။ ဒီအချိန်ထိလည်း အေးဆေးပါပဲ။

ကားက သုံးနာရီမှထွက်မှာဆိုတော့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ထပ်
စောင့်နေရသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာက စတာ။

“အစ်မလေးတို့”

“ရှင်”

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ကျွန်မတို့လည်း ယောင်ပြီးထူးမိလိုက်ကြ
တယ်။ ပြီးမှ ကြည့်လိုက်ကြတော့ ကားနားမှာ လူတစ်ယောက်။ ကျွန်မတို့နဲ့
အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ရှေ့ခင်းနီကြီးကို

ရေခဲချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းအဟောင်းကြီး လာရိုက်နေတာပဲ၊

ရမလား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေလေ။

လက်တံတောင်မှာ ကွေးချိတ်ထားတဲ့ ဈေးသည်တစ်ယောက်ပါ။

ဈေးသည်က ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခေါ်နေတော့ နည်းနည်းကြောင်သွားတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မတို့က ရေခဲချောင်းစားချင်မှ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဝယ်ရမှာလေ။ အခု သူကပြန်ခေါ်နေတော့ ထူးဆန်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေကြတုန်း သူက

“ရော့ ဒီမှာ အစ်မလေးတို့အတွက်”

ဆိုပြီး စတော်ဘယ်ရီ ရေခဲချောင်းနှစ်ချောင်းကို လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ရင်း ထိုးပေးနေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပြီး ဘာကြောင်တာလဲဆိုတဲ့အထာနဲ့ သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ အမယ် ငတ်က မျက်နှာမချိုမချင်နဲ့

“ယူပါအစ်မလေးတို့ရဲ့၊ ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး”တဲ့။

ဒီလောက်ဆို အထာပေါက်သွားပါပြီ။ ရေခဲချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းအဟောင်းကြီး လာရိုက်နေတာပဲ၊ ရမလား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေလေ။ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ။ မျက်နှာကို လိုအပ်တာထက် ပိုတင်းထားလိုက်ကြတယ်။ တကယ်ပြောတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေမြင်ရင်တောင် ဒီမျက်နှာမာကြီးက ငါတို့သမီးဖြစ်စရာလားလို့ မြေကြီးကိုင်ငြင်းကြမှာ။ အဲလောက်ထိ။ ဒါပေမယ့် ငတ်က ဖြုံပုံမပေါ်ဘူး။

“ဪ ဒီအစ်မလေးတို့နွယ်၊ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါဘူးဆိုတာတောင် အိုက်တင်ခံနေကြသေးတယ်၊ ကားက ထွက်တော့မှာဗျ၊ ယူတော့လေဗျ၊ ရော့ ယူကြပါ”

ရေခဲချောင်းက မျက်နှာနားမှာ တဝဲဝဲနဲ့ဆိုတော့ ဒေါသက ပြူထွက်လာပြီ။ ကားထဲကလူတွေကလည်း မသိမသာတစ်မျိုး သိသိသာသာတစ်မျိုး အားလုံးဝိုင်းရိုးနေကြတော့ ရှက်လည်းရှက်နေမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လေးယောက်က လူစုံရင်သာ ဗီဇနဲ့စွာတေးလုပ်ရဲကြတာ။ အခုလို နှစ်ယောက်တည်းဆို တကယ့်လူငြိမ်လူအေး စတိုင်

လေးတွေ။ ဘာသံမှကို မထွက်ရဲတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့က တေမိလုပ်ပြီး ငြိမ်နေကြတော့ ငတ်က မျောက် ရေခဲချောင်းကိုင်ထားရတဲ့ မျက်နှာနဲ့

“ဟာ ကားကထွက်တော့မှာနော်၊ ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း လူတစ်မျိုး ခိုးမယ်ဆိုရင် အဲ ဟုတ်ဘူး၊ ပေးမယ်ဆိုရင် ပေးရမှကိုဖြစ်မှာ၊ အစ်မလေးတို့ကလည်း မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကဲ ဒီလိုလုပ်”

ဆိုပြီး ဘယ်ကြားက ထုတ်လိုက်မှန်းမသိတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးထဲကို ရေခဲချောင်းနှစ်ချောင်း ပေါင်းထည့်ပြီး ကျွန်မဘေးက ကားဘော်ဒီလက်တန်းမှာ ချည်ထားခဲ့တယ်။ သူ့ဘာသာ ပုံးလိုက်ပဲချည်ချည်လေ။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ မျက်နှာတွေကတော့ မာမာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကားထွက်သွားတော့ ငတ်က အပိုးမကျိုးတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ လှမ်းတောင် လက်ပြနေလိုက်သေးတယ်။ အဲလို ဗရတ်တွေဆို နရင်းအုပ်ပြီး ဝရင်းတုတ်နဲ့ လည်မျိုနင်းရိုက်ချင်တာ။ ဒါပေမယ့် သိကြတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ လူကမစုံသေးတော့။ တစ်ကားလုံးရဲ့ ဘာလိုလိုအကြည့်ဒဏ်တွေကို မခံနိုင်လို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်လမ်းလုံး အိပ်ငိုက်ချင်ယောင် ဆောင်လာကြတယ်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုငတ်ကို မေတ္တာပို့နေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒင်းကြောင့်။ လမ်းကြမ်းလို့ ကားခုန်တဲ့နေရာတွေမှာဆို ဟိုအထုပ်က ပခုံးကို လာလာထိတာ အေးခနဲပဲ။

“တက္ကသိုလ်လမ်း တက္ကသိုလ်လမ်း လေးယောက်ဆင်းမယ်ဆရာ”

စပယ်ယာလူကြီးရဲ့အော်သံနဲ့ ကားက ထိုးရပ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ နာဇီတွေလက်ကလွတ်လာတဲ့ ဂျူးတွေလို အသက်နဲ့ကျွန်မ ကားပေါ်က လုဆင်းကြတယ်။ ရှေ့ခန်းက နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့အထုပ်တွေသူတို့ဆွဲပြီး ဆင်းလာကြပြီ။

“လှိုမ့်မယ်ဆရာရေ”

ကားက ထွက်သွားတယ်။

“ဟယ် ဟိုမှာ ရေခဲချောင်းထုပ် ပါသွားပြီ”

ငန်းတော်ကျားရဲ့အသံ။ ဒါကို လင်းမြွေက

“ရှင်တို့မစားကြဘူးပေါ့”ဆိုတော့

“စားစရာလား၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့မှန်း မသိတာကို”
အသက်က ဝင်ပြောတယ်။ ဟိုမြွေနှစ်ကောင် ဘာပြန်ပြောကြ
တယ်မှတ်လဲ။

“မစားချင်လည်း နေလေ၊ တို့ကို ပြန်ပေးပေါ့၊ အခုတော့ ပါသွားပြီ”

“အေးလေ၊ နှမြောစရာ”

တဲ့။ တွေ့လား။ အဲဒီလို ငတ်ကြီးကျနေကြတာ။ ဟွန်း သူတို့ကမှ
ကျွန်မတို့လို လူကြားထဲ အရှက်မကွဲခဲ့ဘဲ။

“တော်တော် နှမြောနေကြတယ်ပေါ့လေ”

“နှမြောတာပေါ့တော့၊ နှစ်ရာလည်း နှစ်ရာအလျောက်ပဲ၊ စားစေချင်
လို့သာ ဝယ်ပေးရတာ နော် နန်းလေး”

“ဟုတ်ပေါ့”

“ဘာ”

“အမေ ပွတ်ကျွတ် ပွတ်ကျွတ်”

ဒါက လင်းမြွေရဲ့ ယောင်နည်းတစ်ရာထဲက တစ်မျိုးပါ။

“လန့်လိုက်တာအရိပ်ရာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုရေခဲချောင်းက ရှင်တို့ဝယ်ကျွေးတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ လေးရာတောင် ထွက်
သွားတယ်၊ တို့က ရှေ့ရောက်နေတော့ ဈေးသည်ကိုပဲ ပေးခိုင်းလိုက်တာလေ၊
ပြောပါဦး ရှင်တို့က ဘာလို့မစားကြတာလဲ”

ကျွန်မတို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိဘူး။ ခဏကြာမှ အသက်က

“ဟိုလေ အဲဒါက အရိပ် ရှင်ပြောလိုက်”

“ပြောမိရင်သတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း သိန်းတစ်ရာပုံပေးတောင် လုံးဝမပြောဘူး”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တော်တော်ပဲ ညီညွတ်နေကြတယ်။ ဟုတ်
တယ်လေ။ ဒါ ပြောစရာလား။

“အဲလို မလုပ်ကြနဲ့နော်၊ ရှင်တို့သစ္စာမဖောက်နဲ့ သိလား၊ ကျွန်မတို့
ဆို ဝမ်းချုပ်တာကအစ ပြောပြရတာ ခုပြော”

“ဟုတ်တယ် ပြောနော်”

နောက်ဆုံးတော့ မပြောချင်ပြောချင်နဲ့ပဲ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်ရပါတယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ မြွေမတွေများ ရယ်လိုက်ကြတာ လူမဟုတ်တဲ့အတိုင်း။ ငန်းတော်ကျားဆို ရှုးတောင်ထွက်ကျသွားတယ်ဆိုလား။ အဆောင်ရောက်မှ သိရတာပါ။

“မရယ်နဲ့နော်၊ အဲဒါ ဟိုလူ မရှင်းမရှင်းလုပ်လို့ ပြီးတော့ ရှင်တို့နဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်”

“နည်းနည်းပဲ ဆိုင်တာပါကွာ၊ တကယ်တော့ ရှင်တို့က ကိုယ့်ကို ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတာ”

“အေးလေ၊ ရေခဲချောင်းသည်အစ်ကိုကြီး သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ ရိုးရိုးသားသားကို”

“ရှင်တို့နော်”

စိတ်ကောက်ပစ်ဖို့ နှုတ်ခမ်းတွေ လေးလက်မလောက် ရွှေကျွံထွက်လာတာမြင်မှ သူတို့အသံတိတ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ရယ်ချင်နေသေးတဲ့ စိတ်ကို အတင်းမျိုသိပ်ထားရတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေနဲ့လေ။

သူငယ်ချင်းတွေရွှေ့မို့ ရှက်ရမ်းရမ်းနေကြပေမယ့် တကယ်တမ်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ဒီစာမျက်နှာတွေပေါ်ကပဲ အရှက်မရှိ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

လှတာမက်မှ ညစာခက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဈေးသည်ငတ်က မလှပေမယ့် ကျွန်မတို့ ရေခဲချောင်း ငတ်ခဲ့ဖူးပြီလေ။ ဒါတောင် အသက်က ပြောနေသေးတယ်။ အားမလျှော့နိုင်သေးတဲ့ လေသံလေးနဲ့ ငါးပုဏ္ဏားပြုံးလေးပြုံးပြီး

“ဘာဖြစ်လဲအရိပ်ရယ်၊ ဥစ္စာမှန်ရင် တစ်နေ့ပြန်ရမှာပေါ့”တဲ့။

ဘယ်တော့လဲဟင်လို့ စိတ်ထဲကပဲ မေးလိုက်မိပါတယ်။ ခုလောက်ဆို ဟိုကံမဆုံ ရေခဲချောင်းလေးတွေက အရည်တောင် ပျော်ချင်ပျော်နေလောက်ပြီနော် ဟင်။

နေသဝိဒ္ဓိ အမည်

လူပျို

(၁)

သူနာမည်အရင်းက သောင်းထွေး။ ဒါပေမယ့် ဦးသူရိယလို့သာ လူတွေကခေါ်ကြတယ်။ သူက ဦးဇင်းဘဝမှာ (၁၀)ဝါကျော်လောက်ရမှ လူထွက်လာခဲ့တဲ့သူလေ။ တခြားသူတွေ လူထွက်တယ်ဆိုတာက များသောအားဖြင့် ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စကြောင့်။ ဦးသူရိယကတော့ ဘာကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ လူထွက်လာခဲ့တဲ့သူ။ သူ လူထွက်ကာစက မိဘတွေက ရင်ထူမနာဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း သားယောက်ျားလေးဆိုတာ မိဘတွေအတွက် တစ်တပ်တစ်အားတော့ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဖြေတွေး တွေးရတာပါပဲလေ။

သာသနာ့ဘောင်ထဲမှာ (၇)နှစ်သားလောက်ကတည်းက စပြီးဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ ဦးသူရိယအဖို့တော့ လူ့ဘောင်လူ့လောကမှာ တော်တော်လေးအခက်ကြုံရပါတယ်။ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်း ဘောင်သူအလုပ်ဆိုပေမယ့် သာသနာ့ဘောင်မှာ အနေကြာခဲ့သူမို့ လုပ်သမျှက တလွဲတချော်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့အဖေဦးလှက

“ငါ့သား လှည်းမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မောင်းတတ်ပါတယ် ဒကာကြီးရ”

“ဒါဆို ချောင်းစုက သန်းဌေးအိမ်ကိုသွား၊ အဲဒီကနေ ဆန်တစ်အိတ် တင်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒကာကြီး”

ဦးသူရိယ နွားပြာတစ်ရှဉ်း လှည်းမှာကပြီး ချောင်းစုရွာဘက်ကို မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ချောင်းစုကိုရောက်တော့ ဦးသန်းဌေးအိမ်ကနေ ဆန် တစ်အိတ်တင်ပြီး သူတို့ရွာကန်ကုန်းကို ပြန်မောင်းလာခဲ့တယ်။ လမ်းတစ်ဝက် ရောက်တော့ လူထွက်ဦးသူရိယ ဘုန်းကြီးအတွေး ဝင်လာတာပေါ့။

“ဪ နွားတွေ သနားစရာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝန်တွေသယ်ရ၊ ယာ ထဲဆင်းပြီး တောင်သူတွေနဲ့အတူ ရုန်းရကန်ရနဲ့ စားရတော့လည်း ဘာမှအရ သာမရှိတဲ့ မြက်နဲ့ ကောက်ရိုးကြမ်းကြမ်းဖက်ဖက်ကြီးတွေ၊ အင်း အခုလည်း ကြည့်လေ၊ လှည်းကိုဆွဲရ၊ ဆန်တစ်အိတ်ကိုလည်း သယ်ရနဲ့၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းရှာမလဲ၊ နွားတွေ တတ်နိုင်သမျှ မပင်ပန်းအောင် ငါကြံမှ”

ဦးသူရိယက စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ နွားလှည်းမောင်းရင်း တင်လာတဲ့ ဆန်အိတ်ကို ကောက်ထမ်းလိုက်တယ်။ ရွာထဲကို လှည်းမောင်းဝင်လာတော့ ရွာလူတွေက လှည်းပေါ်မှာ ဆန်အိတ်ကြီးထမ်းရင်း ချွေးတွေ တဒီးဒီးကျနေ တဲ့ ဦးသူရိယကို အထူးတဆန်း ဝိုင်းကြည့်ရတာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့ အဖေဦးလှက

“ငါ့သား လှည်းက ကြမ်းပေါက်နေလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး ဒကာကြီးရာ”

“ဒါဖြင့် ဆန်အိတ်ကြီးကို ဘာလို့ ထမ်းထားရတာလဲ”

“နွားတွေပင်ပန်းတာ သက်သာအောင်လေ”

“အောင်မလေး အလိုက်တဲ့ ငါ့သားရယ်၊ ဆန်အိတ်ထမ်းထားတဲ့ မင်းက လှည်းပေါ်မှာရှိနေမှတော့ ဘာထူးမှာလဲကွ”

“အဲ ဟုတ် ဟုတ်ပါရဲ့”

ဦးသူရိယက အဲလိုလူပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက ဦးသူရိယကို

ချစ်ကြတယ်။ ဦးသူရိယကြီးက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားကောင်းကြီးဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေကလည်း သူ့ဆို နေရာပေးချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးသူရိယကြီးက ဘုန်းကြီးဘဝမှာ အသာတမန္တဇာတ်၊ မုဒုလက္ခဏဇာတ်၊ မဟာပဒုမဇာတ် စတဲ့စတဲ့ မိန်းမမကောင်းကြောင်း ဇာတ်တွေကို နောကျအောင်သင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မာတုဂါမဆိုရင် 'ဟင်'ပဲလေ။ အရင်ကဆို ဦးသူရိယ ဗေဒင်လေးဘာလေး ဟောတုန်းက ကောင်မလေးတွေတော်တော်များများက လာလာမေးတာဆိုတော့ နောက်ပိုင်း ဦးသူရိယ ဗေဒင်ဟောတာကို ဖြတ်လိုက်ရတဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေနဲ့အမေက ဦးသူရိယကို မိန်းမပေးစားချင်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ဟိုကမ်းလွမ်းဒီကမ်းလွမ်းနဲ့ပေါ့။ ကမ်းလွမ်းသမျှ အဆင်ပြေရှာပါတယ်။ ခက်တာက သူတို့သား ဦးသူရိယပဲ။ ပြောပြီးသားလေ သူက မိန်းမဆိုရင်..

(၂)

ဦးသူရိယ အကြောက်ဆုံးမိန်းမ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူမကတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေး ခင်ဖြူဝင်းပဲ။ သူမက သူ ဦးဇင်းဘဝတုန်းကတည်းက သူ့ကိုတွေ့ရင် မထိခလုတ်ထိခလုတ် စနေကျဆိုတော့ သူမကို ရှောင်ရတာပေါ့။ အခုတော့ ခင်ဖြူဝင်းက ပိုတောင်ဆိုးလာတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင်

“ဘုန်းကြီးလူထွက် ငါးပိချက်၊ ယောင်းမကြီးနဲ့နှက်”

“ဘုန်းကြီးလူထွက် တင်င်ငိုင်း၊ မိန်းမလိုချင်လို့မို့င်”

အဲလိုတွေ စနေကျဆိုတော့ သူက ရှောင်ရတာပေါ့။ သူကသာ တစ်ဖက်သတ်ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် ဟိုကောင်မလေးက ကျွဲရှင်ကပြန်လာပြီဆိုရင် သူ့ကိုရှာပြီး ဟိုစဒီစ။ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတော့လည်း တစ်ခါတလေ အငိုက်မိပြီး ရှောင်မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ခင်ဖြူဝင်းနဲ့မဟုတ်သတင်းထွက်မှာကို ကြောက်လို့ ရှောင်ရတာလည်း ပါတာပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်ဖြူဝင်းက သူ့မျက်စိထဲမှာ ကလေးသာသာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ မြင်တာလေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဖြူဝင်းကမှ ကလေးမဟုတ်တော့တာ။

(၃)

မိုးနည်းတဲ့ရာသီမှာ ချောင်းတွေက ကောနေပေမယ့် အခုလို မိုးများ

ကောင်မလေး သူ့လက်ကို မမ်းကိုင်လိုက်တာကြောင့်
သူ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ မသိမသာလေး
ရုန်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးလက်က
တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကို ကိုင်ထားတာ

တဲ့ ရာသီမှာဆိုရင် ချောင်းတွေက အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေတွေလို အသက်ဝင်
လို့။ နာရေးလည်းပို့ပြီး ပြန်လာရော မိုးတွေက တအားရွာချတာ။ တစ်ရာသီ
လုံးရွာမယ့်မိုးရေတွေကို တစ်ခါတည်းစုပြီး ရွာလိုက်သလိုကို ရွာတာဆိုတော့
သူ ရွာအပြန်လမ်းမှာ မိုးတွေက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်မိလာခဲ့တာ။ မိုးတွေက
ရွာတော့ သူတို့ရွာနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိနေတဲ့ ချောင်းကောလေးက ရေတွေဒလ
ဟောနဲ့ စီးနေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ ရေနည်းချိန်ကိုစောင့်ရင်း ချောင်းထိပ်က
မိုးရေတွေစိုနေတဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးရေ
တွေစိုနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူရှိနေတဲ့ဆီကို တည့်တည့်လျှောက်
လာတယ်။ သူလည်း ဘယ်သူပါလိမ့်ဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မိုးတွေက
အရမ်းရွာနေတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ မသည်းကွဲဘူးပေါ့။ ကောင်မလေးက
သူနဲ့ တော်တော်လေး နီးလာတော့မှ

“ဟာ ခင်ဖြူဝင်း”

“အယ် ဦးသူရိယကြီးပါလား၊ ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

“ငါလား သရက်တောကနေ နာရေးပို့ပြီး ပြန်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီကနေ ကျူရှင်တက်ပြီး ပြန်လာတာလေ”

နှစ်ယောက်သား ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် တိတ်
ဆိတ်သွားတယ်။ သူ မသိမသာ ခင်ဖြူဝင်းကို ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မ
လေးက မိုးရေတွေစိုနေတဲ့ကြားက တော်တော်လေးလှပါလားလို့လည်း တွေး
လိုက်မိသေးတယ်။ ဘေးနားကချောင်းကတော့ တဝေါဝေါစီးဆင်းနေဆဲ။ မိုး
တွေကလည်း တပြင်းပြင်းရွာချနေဆဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကောင်မလေးကလည်း
သုပနေဆဲ။ အရင်က အနောက်အပြောင်သန်လှတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အခု
တော့ မိုးရေတွေကြားမှာ ဖျက်သွေးတွေဖြန်းလို့။

“ဦး ဦးသူရိယ အလောက်မကြည့် မကြည့်နဲ့လေ”
“ဟာ”

ကောင်မလေးပြောမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသွားတယ်။ ရှက်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ဒါကြောင့် ရောယောင်ပြီး နေရာကထလိုက်တော့သူမက

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်လေ”
“ဟို ချောင်း ချောင်းကိုကူး ကူးတော့မယ်လေ”
“ဒါဆိုလာလေ”

ချောင်းက ရေစီးက တော်တော်လေးသန်တယ်။ မိုးကတော့စဲသွားပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ရေထဲကို စဆင်းလိုက်တယ်။ ကောင်မလေး သူ့လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်တာကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ မသိမသာလေး ရုန်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးလက်က တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကို ကိုင်ထားတာ။ ရေက ပေါင်လည်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ရေစီးက အရမ်းသန်တာဆိုတော့ ရမ်းမသွားရဲဘူး။ ဒါကြောင့် စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ သွားရတာပေါ့။ ကောင်မလေးမှာ ထမင်းချိုင့်နဲ့ကျူရှင်လွယ်အိတ်က ပါလာတဲ့အပြင် သူ့ကိုပါဆွဲထားတာမို့ ခရီးက သိပ်မတွင်ချင်။ နှစ်ယောက်သား ရင်ခုန်နေရုံလား၊ ချမ်းတုန်နေရုံလားတော့မသိ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ရေလယ်ခေါင်ရောက်တော့ ရေကြောင်းတည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေတာမို့ ရေစီးက စောစောကထက် နှစ်ဆပိုသန်လာတယ်။

“ဦး ဦးသူရိယ ကျွန်မ မ ရ တော့”
“ဟာ”

ခြေတစ်ချက်အချော်မှာ နှစ်ယောက်သား ဝရန်းသုန်းကား ရေစီးနဲ့ အတူ ရောပါသွားတယ်။ သူက အပေါ်ကရောက်လိုက် ကောင်မလေးက အပေါ်ကရောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လို့လေ။ ကံကောင်းတာက တလိမ့်ခေါက်ကွေးပါသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်တုန်းကျောက်ခဲတွေက ရှိမနေလို့သာ နှစ်ယောက်သား သက်သာရာရတာ။ မဟုတ်ရင် မတွေးရဲစရာ၊ တစ်နေရာရောက်တော့ ရေစီး

က တော်တော်လေး ငြိမ်သွားပြီ။ သူက အရင်နေရာက ထတယ်။ ကောင်မလေးက မထသေးဘူး။

“ထလေ ခင်ဖြူဝင်း၊ တော်တော်လေးချမ်းနေပြီ သွားကြစို့”

သူ့စကားလည်း ကြားရော ကောင်မလေးက ‘ဟီး’ခနဲ ငိုပါရော။ အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ထမင်းချိုင့် ရေထဲပါသွားလို့လား၊ လူ ဘာမှဒဏ်ရာ မရတာဘဲ ကံကောင်း”

“မဟုတ်ဘူး”

ကောင်မလေးက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနဲ့ပြောတယ်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ သွားမယ်လေ၊ လာ လာ ထ”

“မလိုက်ဘူး”

“ဟင် ခြေထောက်နာနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေ”

“ဒါ ဒါဖြင့် ဘာလို့”

ကောင်မလေးက သည်းသည်းထန်ထန်ငိုနေတာကြောင့် သူလည်း တော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးကို ဒီအတိုင်းလည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောလေ၊ ဒီမှာချမ်းလှပြီ”

“အဟင့် အဟင့် ထဘီ ထဘီ”

“ထဘီဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မမှာ ထဘီမရှိတော့ ဘူး အဟီး ဟင့်”

“ဘာ”

“အဟင့် အဟင့်”

“နောက် နောက်နေတာလားကွာ”

“မရှိလို့ မရှိဘူးပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟာ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်”

“ရှာပေး ထဘီရှာပေး”

၁၆၆ အမည်မရှိ

“ဘာ”

“ရှာပေးပါဆိုနေ”

“ဪ အင်း”

သူ ကောင်မလေးကို တော်တော်သနားသွားတယ်။ ယောက်ျားတွေ
မှာ ဘုန်းရှိတယ်ဘာရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း သူမသိတော့ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ကောင်မလေးကို သနားတာပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရေထဲကို ပျောက်သွားတဲ့
ထဘီကို ပြန်ရှာပေးတယ်။ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးလေ။ ရေတွေက ဒီလောက်
နောက်ကျနေတာဆိုတော့။ ဒါပေမယ့် သူ ငုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ ဆက်ရှာတယ်။
တော်တော်လေးကြာတော့

“မ မတွေ့ဘူး”

“အဟင့် အဟင့်”

ကောင်မလေးငိုသံကို ကြားလိုက်တာကြောင့် သူ ရေထဲကိုပြန်ငုပ်
တယ်။ လက်နဲ့လည်း ဟိုစမ်းဒီစမ်းပေါ့။ တစ်နေရာကိုရောက်တော့ တစ်ခုခု
ကို စမ်းမိတယ်။ စမ်းမိလိုက်တဲ့အရာက ချက်ချင်းပဲ တခြားနေရာကိုရွှေ့သွား
တာကြောင့် သူလည်း ရေငုပ်နေရာကနေ လန့်ပြီးထလိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့တည့်
တည့်မှာ ခင်ဖြူဝင်း

“ဦး ရှင်နော် ဘာတွေလိုက်စမ်းနေတာလဲ၊ အဟင့် အဟင့် ထဘီ
မရှိဘူးဆိုပြီး”

“ဟာ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ် ဘယ်ကိုစမ်းမိသွားတာ
လဲ”

“အဟင့် အဟင့် ဟို ခြေ ခြေထောက်”

“ဪ ပြန်ငုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

သူ ပြန်ငုပ်လိုက်တယ်။ ရေထဲမှာ အတော်လေးကြာတော့ သူ စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ရေပေါ်ကို ပြန်ပေါ်လာတယ်။

“မတွေ့ဘူးဟ”

“ဟယ် ထဘီ ကျွန်မ ထဘီ”

သူမက သူ့ကို လက်ညှိုးကြီးတည့်တည့်ထိုးပြီး ဝမ်းသာအားရအော်

ဘယ်။ သူလည်း ဒီကောင်မလေး အအေးမိပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင် အော်
ဘယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။

“ပေးလေ၊ ကျွန်မထဘီ”

“ဘယ် ဘယ်မှာလဲ”

“အို တော့လည်ပင်းမှာလေ”

“ဟာ”

“ပေးပါဆိုနေ”

သူလည်း လည်ပင်းကို ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် လာစွပ်နေတဲ့ ထဘီကို သူမဆီ
ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထဘီက လည်ပင်းကို
စွပ်နေတာပါလိမ့်လို့ တွေးတာ တွေးလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေထဲမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေတဲ့ ကုက္ကိုလ်မြစ်
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပထမဆုံး ကောင်မလေးက ထဘီကျွတ်သွားမယ်။
ထဘီက အဲဒီကုက္ကိုလ်မြစ်ကို အရင်သွားငြိနေပြီးမှ ရေစီးဒဏ်ကြောင့် ပြန်
မျောလာရင်း သူ့လည်ပင်းကို လာစွပ်တာနေမှာ လို့လည်းတွေးလိုက်တယ်။
နောက်ပြီး သူတွေ့မိသွားတာက ခင်ဖြူဝင်း ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့
ဘူးဆိုတာပဲ။

(၄)

“ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ လူပြန်တော်မောင်သောင်းထွေးနဲ့
မခင်ဖြူဝင်းတို့ရဲ့ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ မင်္ဂလာပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“အာဝါဟ ဝိဝါဟ လုပ်စမ်းပါ”

“အေးပါ မေ့သွားလို့ပါ။ ကဲ ဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာ ကတို့သားနဲ့ကတို့
သမီး တို့ကို”

“ဟာ သတို့သားနဲ့သတို့သမီး လုပ်စမ်းပါ။ မသိရင်လည်း မပြောနဲ့
ကွာ၊ ငါပြောမယ်”

လူပျိုခေါင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ သာခင်နဲ့ကြောင်ချေးတို့နှစ်ယောက် မိုက်
ကရီဖုန်းလုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဆွမ်းဘုန်းပေးကြမယ့် နွဲ့ဦးကျောင်း
ဆရာတော်နဲ့တကွ ဆရာတော်(၅)ပါး ကြွလာတာမို့ မိုက်ကရီဖုန်းလုနေတာ

ကို ရပ်လိုက်ရတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သတို့သားနဲ့သတို့သမီးက သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကုန်ပြီး ညပိုင်းကိုရောက်လာခဲ့ပြီ။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ဦးသူရိယ ရင်တွေ တအားခုန်နေတယ်။ ရွာသားတွေက အရက်တိုက်တဲ့အခါ သူက အသက်ထက်ဆုံး အရက်မသောက်ပါဘူးလို့ ဘုရားကို ကတိပေးထားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေလည်း သတို့သားကို မနှိပ်စက်ချင်တော့တာနဲ့ သူတို့ဘာသာသူတို့ ပိုင်းဖွဲ့ကျန်နေရစ်တယ်။ သူလည်း အိပ်ခန်းလေးဆီကို 'တစ်နည်းပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အိပ်ခန်းလေးဆီကို ထသွားတယ်။ ခင်ဖြူဝင်းက သူ့ကိုကျောပေးပြီး တစောင်းလေးအိပ်နေတယ်။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား တကယ်အိပ်နေတာလားတော့ မသိ။ အသက်ရှူသံက ခပ်ပြင်းပြင်း။ သူလည်း ရင်တွေ ထိန်းမရသိမ်းမရ ခုန်နေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ ခုတင်ဘေးကို ကိုယ်တစ်စောင်းဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ခင်ဖြူဝင်းများ နိုးနေသလားလို့လည်း ခပ်စွေစွေလေး ကြည့်လိုက်တယ်။ ခင်ဖြူဝင်းကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သူ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆက်မထိုင်ရဲတော့တာနဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။ ခင်ဖြူဝင်းကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့ဘူး။ ရင်တွေက တအားခုန်နေတာကိုး။

သူ အရင်က ဒီလိုစိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ရင် ဘာလုပ်လေ့ရှိသလဲ။ ရုတ်တရက် ပြန်စဉ်းစားတော့ အဖြေက မပေါ်။ နောက်တော့ သူ အပြင်ဘက်ခန်းက ဘုရားစင်ဆီကို လှမ်းထွက်လာလိုက်တယ်။ သူ အခန်းထဲကိုဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ တစ်ခုခုပါလာတယ်။

ကြည့်မှန်ကိုထောင်ပြီး ဦးသူရိယကို တိတ် တိတ်လေး ပြန်ခိုးကြည့်နေတဲ့ ခင်ဖြူဝင်းက သူမယောက်ျားလက်ထဲမှာ ဘာကိုင်လာတာပါလိမ့်လို့ သတိထားကြည့်လိုက်တယ်။

သေသေချာချာကြည့်တော့ သေသေချာချာမြင်ရရော။ ပုတီး၊ ဇိပ် ပုတီးတစ်ခု။ ခင်ဖြူဝင်း သူမနဖူးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ရိုက်လိုက်မိတယ်။

နောင်နော်နော် အပုန်တရား တစ်ခုသိသို့

အမှတ်တံဆိပ်

ကျွန်မနာမည်က ဇူလိုင်မိုးပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် မှန်ရာကိုဝန်ခံရရင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ချစ်မိနေတယ်။ တစ်နေရာမှာ အမှတ်မထင်ဆုံမိတာပါ။ သူ့ကိုသိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောပြတာကတော့ ကောင်လေးက လူဆိုးလေးတဲ့။ ဒါတွေကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်မနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် သူ့အလိုလိုပြင်သွားမှာပေါ့။ မပြင်တော့လည်း ဘာအရေးလဲ၊ ကျွန်မချစ်စိတ်တွေနဲ့ နားလည်ပေးသွားမယ်။

ပြောလို့သာပြောနေရတာရယ်။ အခုအချိန်ထိ သူနဲ့ကျွန်မစကားမပြောဘူးသေးဘူး။ တွေ့တဲ့အရေအတွက်ကလည်း လက်ချိုးရေတွက်လို့ရအောင် နည်းနေသေးတာကို။ အဲဒါပေမယ့် ကျွန်မနောက်ကိုတော့ သူ့နားမထင်တဲ့နေ့မျိုးတွေမှာ တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေတယ်။ အနားတော့ကပ်မလာဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ။ ကြည့်ရတာ မိတ်ဆွေဆီလိုလူဆိုးလေးဖြစ်နေပေမယ့် ဒါမျိုးကိစ္စတွေမှာတော့ ရှက်နေပုံရတယ်။ သူ

အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူးဆိုတဲ့ပုံစံ တမင်ဖမ်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သိပ်အသည်းယားတာပဲ။ အခုလည်းကြည့်၊

ကျွန်မ ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်ဖို့ စတိုးဆိုင်ထဲဝင်တော့ သူ့နောက်က မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်ဝင်လာတယ်။ နောက် ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းတွေ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်နဲ့ လုပ်နေတာပေါ့။ ကျွန်မ ရယ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မျက်နှာပိုးအမြန်သတ်ပြီး စလင်းဘက်အိတ်ထဲက ဖုန်းနံပါတ်ပါတဲ့ ကျွန်မရဲ့လိပ်စာကဒ်တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက် သူ့မြင်နိုင်မယ့် သူ့အနားကကောင်တာလေးပေါ် အသာလှမ်းတင်ပြီး တစ်ဖက်လှည့် ရှုချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ မသိမသာပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လိပ်စာကဒ်လေးမရှိတော့ဘူး။ ခုန ဟိုပစ္စည်းကိုင်ကြည့်၊ ဒီပစ္စည်းကိုင်ကြည့်လုပ်နေတဲ့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဟာလည်း သူ့ရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ရောက်နေကြပြီ။ ဒါဆို..

ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ညကျ ကျွန်မဆီ သူ့ဖုန်းဆက်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်လာတယ်။ ကျွန်မဘက်ကတော့ သူ့ကို အရမ်းချစ်မိနေပေမယ့် မိန်းကလေးပီပီ စဉ်းစားပါရစေပေါ့။ ဒါကို လူဆိုးလေးပီပီ သူ စိတ်ဆိုးသွားပုံရတယ်။ ဖုန်းချလိုက်တာ ခွက်ခနဲပဲ။ ကျွန်မ နောက်ထပ်(၁၅)မိနစ်လောက် သူ့ဆီဖုန်းပြန်ခေါ်ပေမယ့် သူ့ပြန်မကိုင်တော့ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ လှည်းတန်းဘက်က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ သူ့ကို ကျွန်မတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူ့ရှေ့မြင်သာလောက်တဲ့နေရာကဖြတ်ပြီး သူ့နောက်ကပ်လျက်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့ကအဖြတ်မှာ ကျွန်မကို မျက်လုံးလေးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မစားပွဲကို သူ့ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ စိတ်ဆိုးမပြေသေးလို့ နေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျွန်မဘက်လှည့်အကြည့်မှာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိအောင် ကျွန်မ သူ့နောက်စိကြီးကို (၁၅)မိနစ်လောက် ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူကတော့ လထွက်သွားတာတောင် ကျွန်မကို တစ်ချက်ကလေး လှည့်ကြည့်မသွားဘူး။

ဒါပေမယ့် ညကျတော့ သူ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ ကျွန်မပျော်လိုက်

တာ မပြောပါနဲ့တော့။ သူ ဘာစကားမှ မပြောခင် ကျွန်မ အဖြေတန်းပေး လိုက်မိတဲ့အထိပဲ။ သူလည်း အတော်လေး အံ့အားသင့်သွားပုံရတယ်။ ချက် ချင်း ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ .

ကျွန်မတို့ဖုန်းထဲမှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုအချိန်ထိ အပြင် မှာ ကျွန်မတို့ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးကြသေးပေမယ့် ဖုန်းထဲမှာတော့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပေါ့။ တစ်နေ့တော့ .

ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကျွန်မ သူနဲ့သွားဆုံတယ်။ ကျွန်မဒေါက်န့် လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဖုန်းထဲမှာ ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ် နေတာတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ပြီး ကျွန်မကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံထား လို့လေ။ ဒီလောက်အထိ ရှက်တတ်နေရင်လည်း ဘာကိစ္စ ရည်းစားထားနေ သေးလဲ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောတဲ့ ဒီကောင်လူဆိုးလေးပါ ဆိုတာ တောင် မယုံချင်ချင်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်မိတယ်။ နောက်(၃)ရက်လောက် နေတော့၊

သူ ကျွန်မဆီဖုန်းဆက်ပြီး အပြင်မှာ အတိအလင်းတွေ့ဖို့ တောင်း ဆိုလာတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို ကျွန်မသိပ်အစာမကျေပေမယ့် ကိုယ်က အရမ်းချစ်ရသူမို့ သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို အေးအေးလူလူလေးပဲ လိုက်လျော လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မတို့တွေ့ကြမယ့်နေရာက ပလာဇာတစ်ခုမှာရှိတဲ့ အအေး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ။ အဲဒီနေ့ရောက်တော့၊

သူနဲ့ချိန်းထားတဲ့အချိန် နည်းနည်းစောသေးလို့ ကျွန်မ ပလာဇာ ပထမထပ်မှာတက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လျှောက်လုပ်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးပြီး အတော်လေးအံ့အားသင့်သွားရတယ်။ မသင့်လို့ လည်းမဖြစ်ဘူးလေ။ ကျွန်မတည့်တည့်ဆီကို သူ ကတုန်းကယင် သေပြေးရှင် ပြေးကြီးကို ပြေးလာနေတာ။ နောက်မှာကလည်း ရဲ သုံးလေးယောက်လောက် နဲ့ ပလာဇာဝန်ထမ်းတချို့။ သူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။

ကျွန်မအတွေးမဆုံးလိုက်။ သူ အနားရောက်ရောက်လည်း အူကြောင် ကြောင်ရပ်နေတဲ့ကျွန်မကို သိမ်းကျုံးဖက်ပြီး ခါးကြားမှာကသင့်ပါလာပုံရတဲ့

အားမြှောင်နဲ့ ကျွန်မလည်မျိုကို လာထောက်တယ်။ ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ နောက် သူက လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံဖို့ လှမ်းအော်နေတဲ့ ရဲအရာရှိတွေကို အနားကပ်မလာဖို့ ပြန်လှမ်းအော်ပြောရင်း ကျွန်မကို ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုနား အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ သေချင်းဆိုးက ရုတ်တရက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွား တယ်မသိဘူး။ ကျွန်မကို အတင်းဖက်ပြီး ပြတင်းပေါက်က သူ့ခုန်ချတဲ့နောက် မပါပါအောင် အတင်းဆွဲချသွားတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းလေးပေါ်မှာ ကျွန်မ ကအပေါ်၊ သူကအောက်။ ကျွန်မကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲထသွားတယ်။ နောက် ကြောက်စိတ်နဲ့အတူ ကျွန်မမျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်ပြီး

“အား”

x x x

တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတော့ အသက်(၄၀)ကျော်ပြီး အိမ်ထောင်မရှိ သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လူပျိုကြီးဦးပေါက်လှလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။ ထားပါတော့။ ကျွန်တော် အဓိကပြောချင်တာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူက ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက မဟုတ်ပေမယ့် မကြာခဏဆိုသလိုတော့ အပြင်မှာ ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ စကားတော့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးသေးဘူး။ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောရရင်တော့ မြင်ပါများလာတဲ့အတွက် လူပျိုကြီးအသည်း ဟတ်ထိ သွားတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အရင်က အမြဲဆိုးခဲ့ပေ

ညကျ ကျွန်တော်
သူမဆီပုန်းဆက်ပြီး
ခေတ်နဲ့အညီ ချက်ချင်းပဲ
ချစ်ရေးဆိုပစ်လိုက်တယ်၊
သူမကလည်း
မိန်းကလေးပီပီ
စဉ်းစားပါရစေဦးပေါ့၊

မယ့် အခုတော့ ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊

တစ်နေ့ သူမ စတိုးဆိုင်တစ်ခုထဲဝင်တော့ နောက်ကနေ ကျွန်တော် မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်ဝင်ခဲ့မိတယ်။ အနားသွားပြီး ကျွန်တော် စကားပြော ကြည့်ချင်ပေမယ့် အဆင်မပြေဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က အလယ်မှာ ခံနေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သူမက နပ်တယ်ခင်ဗျာ။ နောက် ကျွန်တော့်ကိုလည်း နည်းနည်းလက်ခံနိုင်တဲ့ အနေအထားရှိပုံရတယ်။ သူမလင်းဘက်အိတ်ထဲက လိပ်စာကဒ်တစ်ခုထုတ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဟိုကောင်လေး အနားက ကောင်တာပေါ်မှာ မသိမသာလှမ်းတင်ပေးလာတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ကောက်ထည့်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့။ နောက် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ရင်း တောင်ကြည့် မြှောက်ကြည့်လုပ်နေတဲ့ ဟိုကောင်လေးနဲ့ကွယ်ပြီး သူမကို ပြန်ချက်လိုက်တယ်။ သူမ ခုနလိပ်စာကဒ်တင်ထားခဲ့တဲ့ ကောင်တာပေါ် မသိမသာပြန်လှမ်းချက် နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အောင်မြင်ခြင်းလမ်း စတင်ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်၊

ညကျ ကျွန်တော် သူမဆီဖုန်းဆက်ပြီး ခေတ်နဲ့အညီ ချက်ချင်းပဲ ချစ်ရေးဆိုပစ်လိုက်တယ်။ သူမကလည်း မိန်းကလေးပီပီ စဉ်းစားပါရစေဦးပေါ့။ အခြေအနေက ကောင်းနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြန်ပြောမယ် အလုပ် အနားမှာဆော့နေတဲ့ တူတော်မောင်လေးရဲ့လက်ကမြင်းမှုကြောင့် ဖုန်းလိုင်းပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖုန်းကြိုးပြန်တက်ပြီး ဖုန်းပြန် ခေါ်ပေမယ့် သူမ မကိုင်တော့ဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်ကြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်အထင်နဲ့ စိတ်ဆိုးသွားပုံရတယ်။ နောက်ထပ် ကျွန်တော် (၁၅)မိနစ်လောက်အထိ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေပေမယ့် သူမအသံကို လုံးဝမကြား ရတော့ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ လှည်းတန်းဘက်က နာမည်ကြီးလက်ဘက်ချည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေတုန်း သူမဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူတွေ့ပုံရပေမယ့် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး။ သူ့ရှေ့စားပွဲမှာ မကျာပေးထိုင်နေ

ငဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်စိကြီးကိုပဲငေးနေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြေသေးပုံ မပေါ်သေးဘူး။ ဒီအချိန် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သွားတောင်းပန်ဖို့သင့်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေကများတော့ ရှိန်နေတယ်။ ဒါကြောင့်၊

ညဘက်ကျ သူမကိုတောင်းပန်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်လိုက် တယ်။ နောက် သူမဆီကအသံလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် အတော်လေးအံ့အားသင့်သွားတယ်။ မသင့်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သူမပြော လိုက်တဲ့စကားက 'ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်'တဲ့။ ကျွန်တော် ပျော်လွန်းလို့ တော် တော်နဲ့ဘာစကားမှကို ဆက်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့၊

ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းထဲမှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုအချိန်ထိ အပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးကြသေးပေမယ့် ဖုန်းထဲမှာ တော့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပေါ့။ တစ်နေ့တော့၊

ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် သူမနဲ့သွားဆုံတယ်။ သူမ ကျွန် တော့်ကိုပြုံးပြုံးလေး လှမ်းကြည့်နေပေမယ့်၊ ကျွန်တော် အနားသွားပြီး စကား မပြောရဲဘူး။ ဖုန်းထဲမှာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပေမယ့် အပြင်မှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းရှိန်နေတာပေါ့။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အလယ်မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်ပြီး ကားစောင့်နေတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်ကိုကွယ်ပြီး ကျွန်တော် သူမကို မသိမသာလှမ်းငေးနေမိ တယ်။ အဲဒီအပြုအမူကို သူမ ဒေါသဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်း ကြည့်နေတဲ့ သူမမျက်နှာပြုံးပြုံးလေးကို တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်လေ။ နောက် (၃)ရက်လောက်နေတော့၊

ကျွန်တော် သူမဆီဖုန်းဆက်ပြီး အပြင်မှာ အတိအလင်းတွေ့ဖို့အတွက် မရဲတရဲတောင်းဆိုလိုက်မိတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို တောင်းပန်ချင်တာ လည်းပါတာပေါ့။ ဒါကို သူမကလည်း ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့တောင်း ဆိုမှုကို အေးအေးလူလူပဲ လိုက်လျောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေကြုံ့မှာက ပလာဇာတစ်ခုမှာရှိတဲ့ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ။ အဲဒီနေ့ရောက်တော့၊

ချိန်းထားတဲ့အချိန်က နည်းနည်းစောသေးလို့ ကျွန်တော် ပလာဇာ

ပထမထပ်မှာတက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လျှောက်လုပ်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများပြူးပြီး အတော်လေးအံ့အားသင့်သွားရတယ်။ မသင့်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သူမတည့်တည့်ဆီကို လူတစ်ယောက် ကတုန်ကယင်နဲ့ သေပြေးရှင်ပြေးကြီးကို ပြေးလာနေတာကို။ သူ့နောက်မှာလည်း ရဲသုံးလေးယောက်လောက်နဲ့ ပလာဇာဝန်ထမ်းတချို့။ ဒီကောင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ။

ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးလိုက်။ အဲဒီကောင် အနားရောက်ရောက်ချင်း သူမကိုသိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး ခါးကြားမှာအသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ သူမလည်မျိုကို ထောက်လိုက်တယ်။ နောက် သူ့ကို လက်နက်ချအဖမ်းခံဖို့ အော်ပြောနေတဲ့ ရဲအရာရှိတွေကို အနားကပ်မလာဖို့ ပြန်လှမ်းအော်ပြောရင်း သူမကို ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနား အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အခုအချိန်ကျွန်တော်အတင်းဝင်လုံးရင်လည်း သူမလည်မျို ဓားစိုက်သွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန် ဟိုမအေပေး ရုတ်တရက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားတယ် မသိဘူး။ သူမကို အတင်းဖက်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချသွားတယ်။

“အား”

သူမရဲ့ကြောက်လန့်တကြားအော်သံ။ ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေရာက သွေးရှူးသွေးတန်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားမိတယ်။ နောက် သမံတလင်းပေါ်မှာ ဦးဆက်ပွင့်ပြီးသေဆုံးနေတဲ့ ဟိုကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့အပေါ်မှာကတော့ ပါးစပ်မှသွေးများ ယိုစီးကျနေတဲ့ သူမ။ ပြုတ်ကျလာတဲ့အရှိန်ကြောင့် တစ်နေရာရာ အတော်လေးထိခိုက်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူမကို အတင်းပြေးပွေ့ပြီး အနားကတက္ကစီတစ်စီးနဲ့ အနီးဆုံးဆေးရုံတစ်ခုကို ပို့လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးဟာ ကံစိမ့်ရာအတိုင်း အမှန်တရားတစ်ခုဆီသို့။

ငယ်လွန်းလို့

မကြာသေးခင်ကမှ သားဦးလေးမွေးထားသော သူငယ်ချင်းမောင်
မောင်တို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် အလည်ရောက်ခဲ့သည်။

သူတို့လင်မယား၏ နေပုံထိုင်ပုံကိုမြင်ပြီး ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟီး ကလေးက မဟားဒယားငယ်နေတော့ နို့ကို ဝါးခွံနေရတယ်

ဦး”

မပိမိချေ

ရပ်ကွက်ထဲက သေချည်းတစ်ရာ

“ဟူး ပူလိုက်တဲ့အမျိုး”

မနက်အိပ်ရာထလို့ မျက်လုံးပွင့်သည်နှင့် နေ့စဉ်ရေရွတ်နေကျ။

“နေကဖြင့် မထွက်သေးဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်ပူနေရတာလဲ မသိဘူး၊ အောင်သူရိန်ပြောသလို အိုဇုန်းတွေက ပေါက်ပြဲပြီး နေနဲ့ကမ္ဘာက တိုက်ရိုက်ထိတွေ့နေပြီလား၊ ဟူး..”

ဖွားချော သက်ပြင်းချလို့ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ မထချင်လို့ကလဲ မဖြစ်ချေ။ ဒီအချိန်ဈေးထသွား ချက်တာပြုတ်တာနဲ့ ရှစ်နာရီ ရှစ်နာရီခွဲလောက် ပြီးပါမှ၊ ဒီထက်နောက်ကျပြီး မီးဖိုထဲတွင် လုံးဝမနေနိုင်၊ ခြံထောင့်မှ ပုန်းညက်ပင်အောက်တွင် အပူခိုပါမှ တော်ကာကျတော့မည်။ အိပ်ရာထက်တွင် အောင်သူရိန်ကတော့ စွပ်ကျယ်စုတ်ကို ရင်ခေါင်းထိလှန်လို့ အိပ်မောကျနေသေး၏။ ကိုဖိုးထင်ကိုတော့ မတွေ့ရတော့။

“အင်း သူလည်း အသက်ကြီးလာတော့ ပိုပြီးပူရာမှာပေါ့။ ဒီအခန်းထဲ အဲယားကွန်းလေးဘာလေး တပ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းသားရယ်”

ဖွားချော အိပ်ခန်းပတ်လည်ကို ဝှေ့ကြည့်ပြီး

“အဲယားကွန်းတပ်ဖို့က ဒီအခန်းက ပေါက်ပြဲနေတဲ့သစ်တွေကို ပြန်ကာရမယ်၊ အခန်းထဲ လုံးဝလေမဝင်အောင်လုပ်မှ ရမှာဆိုတော့၊ အင်း.. ထူးပါဘူးလေ၊ သဘာဝလေကပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဖွားချော ကိုယ့်စိတ်ကူးကိုယ် အတည်ပြုရင်း ကိုယ့်ဘာသာ ပယ်ချလိုက်၏။

မနက်ခင်း၏ မှိန်ပျံ့အလင်းရောင်လေးနှင့် ငှက်ကလေးများ၏ ကျလိကျလိမြည်သံလေးများက အပူဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်၍ အေးမြချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ မကြာခင် ကျောကော့နေအောင် ပူတော့မည်။

“ဟယ်တော်၊ လက်မှာ ဘာအနီစက်လေးတွေပါလိမ့်”

ဖွားချော မျက်နှာသစ်ရန် ရေခွက်လွှမ်းယူခါမှ လက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် အနီစက်လေးများ ပေါက်နေသည်ကို မြင်တော့သည်။

“ဟယ် ခြေထောက်တွေမှာလဲ ပြည့်လို့”

ဖွားချော ဗိုက်ကိုလှန်ကြည့်၊ ကျောကိုစမ်းကြည့်ပြီး

“အတွင်းထဲတွေတော့ မပေါက်ဘူး၊ ဘာအနီစက်လေးတွေပါလိမ့်၊ ပုရွက်ဆိတ်တို့ ဂျပ်တို့ ကိုက်ထားသလို၊ ဒါလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့အိပ်ရာမှာ ဒီလိုအင်းဆက်တွေ မရှိတာ သေချာတယ်”

ဖွားချော ရေခွက်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ကိုဖိုးထင်ထံ အပြေးအလွှားသွားလိုက်ပြီး

“ကိုဖိုးထင်”

“အင်း”

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်မလက်နဲ့ခြေထောက်တွေမှာ အနီစက်တွေ ပြည့်လို့”

“အင်း”

ကိုဖိုးထင်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ မလှုပ်ဘဲ အင်းသံရှည်ဆွဲ၍

ဆက်နှပ်နေ၏။

“ဟယ်တော် ရှင်ကလဲ မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”
ကိုဖိုးထင် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ရင်း
“ဘယ်မလဲ”

ဖွားချောက လက်နှစ်ဖက် ရှေ့တိုးရင်း
“ဒီမှာလေ ကြည့်ပါဦး၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့”
ကိုဖိုးထင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး
“ရင်ဘတ်နားမထားနဲ့”

“ဘာ”

“ဪ ဝီလောက်ရာသီဥတုပူနေတာ မိတ်ပေါက်တာနေမှာပေါ့၊
တကတည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ရင်ဘတ်နားမထားနဲ့လို့”

ဖွားချောက မျက်နှာကို ရုပ်ဆိုးလောက်အောင် မဲ့လိုက်ပြီး

“အဲဒါကြောင့် ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားမပြောချင်တာ၊ မိတ်ပေါက်တာ
တော့ ကျွန်မသိတာပေါ့၊ ရှင်လာပြောပါမလား၊ မိတ်ပေါက်တာဆိုရင်တော့
ရင်ဘတ်တို့ကျောတို့ပါ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခုဟာက လက်နဲ့ခြေထောက်ပဲ ဖြစ်တာ
နောက်ပြီး အနီစက်တွေကလဲ ရဲတောက်နေလို့ ရှင်များသိမလားလို့ လာပြတာ
ထင်တော့ထင်သား၊ ရှင် ဒါမျိုး မသိနိုင်ဘူးဆိုတာ”

ကိုဖိုးထင်က မျက်လုံးမှိတ်လို့ ပြန်အိပ်ချလိုက်ပြီ၊ ဖွားချောသာ
မကျေမနပ်နှင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆက်ပြောနေသည်။

“ဟွန်း အလကားလူကြီး၊ သူသိတာ ဘာရှိလဲ၊ ငါ့ကိုက မှားနေတာ
ဒင်း လူရာသွင်းလို့ လာလာပြောနေတာ၊ ဒင်းမသိလဲနေပေါ့၊ သိတဲ့အထူးကု
ကို သွားပြမယ်”

“ဟေး အဘိုးကြီးနဲ့အဘွားကြီး မနက်စောစော ငှက်တွေလို ကျလီ
ကျလီနဲ့ ချစ်တင်းနှောနေကြတာလား”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်ရင်း မခင်သန်းဦး ခြံတွင်းယ့် လှမ်း
ဝင်လာသည်။

“ဪ မခင်သန်းဦး လာ၊ မနက်စောစော ဝက်စာကောက်ပြီးပလား”

မခင်သန်းဦးက ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ထဘီခါးပုံစနှင့် မျက်နှာထက်မှ စီးကျလာသည့် ချွေးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝက်စာတော့ မကောက်ရသေးဘူး၊ ဝက်စာတော့ ကျွေးပြီးပြီ၊ ပူချက်နော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ မခင်သန်းဦး လာတာနဲ့အတော်ပဲ၊ အရေပြားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သမားတော်ကောင်းလဲ”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ နှုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မခင်သန်းဦး ဒီမယ်ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မလက်နဲ့ခြေထောက်မှာ အနီစက်လေးတွေ မြင်နေလို့”

“မှန်း ဘယ်မလဲ”

မခင်သန်းဦးက လက်ကိုလှမ်းဆွဲကြည့်ပြီး

“ဝက်သက်တွေပေါက်တာများလား၊ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ် ဆိုတာလို သေချာတာက ဒါ မိန်းမရောဂါပဲ၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဗမာရောဂါပေါ့”

“မသိတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြချင်တာ”

မခင်သန်းဦးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“ဟင်း မိချောတို့လဲ ရှိတဲ့ငွေယားလေးတွေကို မှီတက်မှာစိုးလို့ ထုတ်သုံးချင်နေပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါလဲ နင့်လိုပဲလေ၊ ဟိုတလောက ဝက်ပေါက်ပြီး ငွေယားလေးတွေရှိနေတော့ ရပ်ကွက်ကလူတွေကို ဟန်လဲလုပ်ချင်တာတာပေါ့၊ ကိုယ်လေးနည်းနည်းနွေးပြီး နှာစေးတာကို လမ်းထိပ်က ဒေါက်တာလှဦးနဲ့မပြဘဲ မြို့ထဲက သမားတော်ဆီ သွားပြတာ”

“အဲဒီတော့”

“ငါ့ကို မျက်လုံးပြုလုပ်ပါဦး၊ လျှာထုတ်လိုက်ပါဦး လုပ်ခိုင်းပြီး

“ရေနံချေးလိမ်းတာ တစ်ကိုယ်လုံး
နားရွက်ကြားကစလို့ ဖင်ကြားမကျန်
လိမ်းရတာလေ၊ ပေါ်ကုန်တော့ရော
နင့်ပစ္စည်း ဘယ်သူက
အင်တာနက်တင်မှာမို့လဲ၊
ကဲ ကြာတယ်ချွတ်”

ကြောင်ချေးကုတ်ထားတဲ့ လက်ရေးနဲ့ စာရွက်စုတ်လေးမှာခြစ်ပြီး အောက်ကောင်
တာမှာ ဆေးဝယ်ရင်း ငွေရှင်းလိုက်ပါတဲ့”

ဖွားချောက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်း

“အင်း ပြီးတော့ရော”

“ဆေးလေးငါးခွက်စာပေးပြီး နှစ်သောင်းတဲ့”

“အဲလောက်တောင်လား”

“အေး ဆေးရုံကြီးကတော့ ကောင်းချက်အေး၊ အေးတဲ့ဓာတ်တစ်မျိုး
ဘာဆိုလား လွှတ်ထားတာ၊ ငါဆို ချမ်းလွန်းလို့ စကားတောင်ပြောမရဘဲ
အာစေနေတာ၊ သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေနှစ်သောင်းကို မေးဂတ်ဂတ်ရိုက်နေလို့
ဘာမှမငြင်းနိုင်ဘဲ ပေးလိုက်ရတယ်”

ဖွားချောက ရင်ဘတ်ဖိပြီး

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ဈေးကြီးလား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ လမ်းထဲက ဒေါက်တာလှဦးကမှ သွားပြရင်
လက်မှာအဝတ်ကြီးပတ်ပြီး ဘောလုံးလိုဟာလေးနဲ့ ညှစ်ပြီးသွေးချိန်တယ်ဆို
လား လုပ်ပေးသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဟိုအဝိုင်းလိုဟာလေးနဲ့ သူနားမှာတပ်
ပြီး ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို စမ်းပေးသေးတယ်၊ ဒေါက်တာလှဦးဆို အလွန်ဆုံးပေး
ရမှ တစ်ထောင်၊ ထောင်နှစ်ရာပေါ့၊ ဟိုအထူးကုဆိုတာကအေး ဒီလောက်တောင်
ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မျက်လုံးပြူးပြွဲပြီး လျှာထုတ်ဦးနဲ့ လုပ်ပြီး နှစ်ပုလင်း ၂ ခန့်ဆို
မြို့ချလိုက်တာ နှမြောတာမှအေး”

ဖွားချောလဲ သူ့စကားနားထောင်ပြီး ငိုသွားတော့သည်။ စိတ်တွင်းမှလဲ နှစ်ပုလင်းဆို ငါတို့အိမ်မှာ တစ်ပတ်စာရတယ်၊ အဲဒီသွားလိုက်လို့ နှစ်ပုလင်းမကဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

“ဟဲ့ မိချော”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောဘက် အသေအချာ လှည့်ထိုင်လိုက်ပြီး “ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မယ် ဗမာဆရာယောင်တုံးဆိုတာရှိတယ်၊ သွားပြရအောင်၊ သူက အနာဆိုရင် တအားပိုင်တာ၊ နင့်အနာလောက်ဆို အေးဆေးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဈေးကရော”

ကိုဖိုးထင်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ လှုပ်လာပြီး

“ကြည့်လဲလုပ်ကြဦးနော်၊ ယောင်တုံးဆိုကတည်းက ဘာကောင်းတော့မှာလဲ၊ ယောင်လဲယောင် တုံးလဲတုံးဆိုတော့ တော်ကြာ ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းကုန်ကြဦးမယ်”

မခင်သန်းဦးက ကိုဖိုးထင်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

“ကိုဖိုးထင်နယ် အဖျက်ကပြောပြန်ပြီ၊ ဆရာယောင်တုံးဆိုတာ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ယောင်ထုံးထားလို့ခေါ်တာ၊ ဒီမယ် ရှင့်မိန်းမ အနာလဲကောင်းဈေးလဲချိုအောင် ပြောနေတာ”

“မခင်သန်းဦးရယ်၊ သူ့ကိုပြောမနေနဲ့၊ သူက ဒါတွေနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဈေးကပြောဦးလေ၊ ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“နှစ်ထောင်လောက်ပေါ့”

ကိုဖိုးထင်က ခါးအနည်းငယ်မတ်ပြီး

“ဒါဆိုလဲ ဒေါက်တာလှဦးပြပါလား”

မခင်သန်းဦးက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ မြေကြီးပေါ် ဇောက်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း ကိုဖိုးထင်ကို စိတ်မရှည်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဖိုးထင်ကလဲလေ မိချောပြောလဲပြောစရာ၊ ရှင့်မိန်းမရောဂါက ဗမာရောဂါရှင်၊ ဒေါက်တာလှဦးက အင်္ဂလိပ်ဆရာလေ၊ ဗမာရောဂါဆို အင်္ဂလိပ်ဆရာက ဘယ်လိုနိုင်မှာလဲ”

ကိုဖိုးထင်က သံသေးသံကြောင်နှင့် သရော်ပြီး ရပ်နေတော့သည်။

“ကဲပါမသန်းဦးရယ်၊ ဒီလူမျက်နှာကြီးကို စာရင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့၊
ခုအားပြီလား သွားရအောင်”

မသန်းဦးက နေကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“အင်း ခု ရှစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ နည်းနည်းစောဦးမယ်၊ ဒီလိုလုပ်
ညည်းလဲ ချက်စရာရှိတာ ချက်လိုက်ဦး၊ ငါလဲ ဝက်စာလောက်ချေဦးမယ်၊
၁၀နာရီလောက်မှ သွားရအောင်လား”

“အင်း ဒါလဲ အဆင်ပြေတာပဲ၊ ကျွန်မ အိမ်ရှိတာလေးပဲ ရှာဖွေချက်
ပြီး အိမ်ကပဲ မသန်းဦးကို စောင့်နေလိုက်မယ်လေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါလာခဲ့မယ်၊ ခုတော့ လစ်ဦးမယ်”

မခင်သန်းဦး ခြံထဲမှ တဖောက်ဖောက်နှင့် ထွက်သွားလေပြီ။

x x x

“သမားတော်ကြီး သရေအဂ္ဂကျော်ထင်”

မသန်းဦးခေါ်ဆောင်ရာ ခပ်လတ်လတ် ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးထဲ
ဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ခန့်ညားသည့်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်
ရ၏။ ဖွားချောက မသန်းဦးကို အသာလက်တို့လို့

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာယောင်တုံးပဲလေ၊ သူ့နာမည်ရင်းပေါ့”

“ဪ ဘယ်သူပေးထားတဲ့ဘွဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘာသာပေးတဲ့နာမည်ပေါ့၊ ဒါမျိုးက တစ်ယောက်
ယောက်ပေးဖို့လိုလို့လား၊ သူမဟုတ်ရင် သူမိန်းမပေးထားတဲ့နာမည် နေမှာပေါ့”

“ဪ”

မခင်သန်းဦးပြောမှ ဖွားချောလည်း အတော်လေး လင်းသွားတော့
သည်။ မှတ်သားထိုက်ပေသည်။ ဘယ်ကရမှန်းမသိသည့် ဘွဲ့တစ်လုံးကို အတင်
ကရ ကောက်တပ်ထား၏။

အိမ်အတွင်းဧည့်ခန်းပိုင်းတွင် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလှံ ယောင်ထုံး
ကြီးနှင့် ထိုင်နေသည့်လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ သူက ဖွားချောတို့ကို

ခပ်တည်တည်လှမ်းကြည့်၍ သူ၏ ခပ်ကောက်ကောက်မေးကို ရှေ့ထုတ်ကာ
“အင်း ထိုင်”

ဖွားချောတို့ ဆရာရွှေရောက်သည့် တပည့်များလို ခပ်ယိုယိုထိုင်
လိုက်ကြသည်။ ပိန်ကိုင်းကိုင်း ညိုမည်းမည်းအသားအရေပေါ်တွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှန်းမသိသည့် ဆေးမင်ကြောင်များကို ထိုးထားသေးသည်။ သူ အနီးပတ်
ဝန်းကျင်တွင်လည်း ကျောက်ပျဉ်၊ ငရုပ်ဆုံမှစ၍ ဘာပင်ဘာရွက်မှန်းမသိသည်
များ၊ အစေ့အဆံများ ဟိုနေရာတစ်စု သည်နေရာတစ်ပုံနှင့် အခန်းတွင်း၌
ဖရိုဖရဲ ရှိလှသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင်တော့ ခပ်ဟောင်းဟောင်း
တီဗီတစ်လုံး ရှိနေ၏။

သူ၏ ခပ်မှေးစင်းစင်း မျက်လုံးနှင့် ဖွားချောတို့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး
“အင်း ဘာဖြစ်လဲ”

မခင်သန်းဦးက သွက်သွက်လက်လက်နှင့်

“ဟိုလေ ဆရာရယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးက လက်နဲ့ခြေထောက်တွေမှာ
အနီစက်လေးတွေ ပေါက်လာလို့ အဲဒါ”

“မှန်း”

ဖွားချောက သူ့ရှေ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း အနာဆိုးပဲ”

“ရှင်”

“ခင်ဗျားဖြစ်တဲ့အနာက ဝက်သက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရေကျောက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အပူနာမိတ်ဖုလဲမဟုတ်ဘူး၊ အနာဆိုးပေါက်တာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီအနာဆိုးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ အာဟာရဓာတ်တစ်မျိုး ချို့တဲ့ပြီး ပေါက်တဲ့ အနာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ စိုးရိမ်ရလား ဆရာ”

သူက ခပ်မွေးမွေးမျက်လုံးကို ပိတ်ချလိုက်ပြီး

“သိပ်စိုးရိမ်ရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားအနာက ခု လက်နဲ့ခြေထောက်ပေါက် တယ်၊ မကြာခင်မှာ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ပြန့်ပွားပြီး အနီစက်တွေက စုပေါင်း သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ထူပိန်းကုန်ပြီး လူတောထဲမှာ မတိုးဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

ဖွားချော ရင်ဘတ်ဖိလိုက်ပြီး ကတုန်ကယင်နှင့်

“ကု ကုလို့ရောရရဲ့လား ဆရာ”

သူက အေးအေးလူလူပင် ဘေးနား ကွမ်းအစ်မှ ကွမ်းတစ်ရာကို စိမ်ပြေနပြေယာ၍ ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး

“အင်း တခြားဆရာတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိုရောက်လာ တဲ့ လူနာတွေကတော့ အင်မတန်ကံကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်ကုသမျှထဲမှာ မပျောက်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးလေ”

“ဟုတ် ဟုတ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

သူက အေးအေးလူလူ ကွမ်းဝါးနေပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ အိမ်အတွင်းဘက်လှည့်ပြီး

“မခင်မေဝင်း မခင်မေဝင်း ရေနံဆွေးတပွဲလောက် အဆင်သင့်လုပ် ထား”

“အေး အေး”

အတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပြန်ဖြေသံကြားရ၏။

သူက ကွမ်းတစ်ယာ ထပ်ယာပြီး ဖွားချောတို့ဘက်လှည့်ကာ

“ရပြီ၊ အတွင်းခန်းဝင်သွားတော့”

ဖွားချောက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့်

“ဘာကိစ္စလဲ ဆရာ”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆွဲလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ အထဲဝင်လိုက်ပါဦးမယ်”

အတွင်းခန်းထဲရောက်တော့ တစ်ခန်းလုံး မှောင်၍နေသည်။ မခင်
မေဝင်းဆိုသူ ဆရာကတော်ဖြစ်ဟန်တူသည့် ဝဝဖိုင်ဖိုင် အမျိုးသမီးကြီးက
ဖွားချောတို့ကိုကြည့်ပြီး

“နှစ်ယောက်လုံးလား”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောလက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး

“သူပါ”

“အင်း အဝတ်အစားတွေချွတ်”

“ရှင် ဘာလုပ်”

မခင်မေဝင်းက စိတ်ဆတ်ပုံရသည်။ အသံဆတ်ဆတ်

“ကုမ္ဘာလား မကုဘူးလား”

“ရှင် ကု ကု”

“ကုရင်ချွတ်”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆွဲရင်း

“ချွတ်လေဟယ်၊ မိန်းမချင်းတွေဟာကို”

ဖွားချောက ပေကပ်ကပ် လုပ်နေ၍

“ဟိုမယ် ဆရာပြောတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်ရောဂါက အနာဆိုးတွေ

တဲ့၊ မကုရင် အနီစက်တွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဆက်ပြီး ဖြင်ကြီးတွေတက်လာ
လို့ လူဖြစ်တောင်ရှုံးရမယ်ဆိုတာ”

ဖွားချောလဲ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး

၁၉၂ ကျွန်ုပ်တို့

“ကဲ ချွတ်ဟာ”

အပေါ်အကျီချွတ်လိုက်တော့ မခင်မဝင်းက

“မရဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်”

“ဟင် ပေါ်ကုန် ပေါ်ကုန်မှာပေါ့”

“ရေနံချေးလိမ်းတာ တစ်ကိုယ်လုံး နားရွက်ကြားကစလို့ ဖင်ကြား
မကျန် လိမ်းရတာလေ၊ ပေါ်ကုန်တော့ရော နင့်ပစ္စည်း ဘယ်သူက အင်တာ
နက်တင်မှာမို့လဲ၊ ကဲ ကြာတယ်ချွတ်”

ဖွားချော တုန်တက်သွားပြီး

“မြတ်စွာဘုရား၊ ရေနံချေး လိမ်းဦးမယ်”

မခင်မဝင်းက

“လိမ်းရမှာပေါ့၊ ဒီအနာဆိုးနိုင်တာ ဒီရေနံချေးပဲရှိတာ”

ဖွားချောက မရဲတရဲနှင့်

“ဆေးကျမ်းတွေမှာ ပါလား”

ဖွားချောစကားကို အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ဆိုးဟန်နှင့်

“ဘယ်လိုလဲ ကုမှာလား မကုဘူးလား”

မခင်သန်းဦးက ပျာပျာသလဲနှင့်

“ကု ကုမှာပါ၊ မိချောရာ ဒီထိရောက်လာပြီးမှ မကောင်းဘယ်ရှိမလဲ
လုပ်ပါ”

ဖွားချော မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့ဟု စိတ်လျော့လိုက်
သည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေနံချေးများကို အိမ်သုတ်သလို
တပြန်းပြန်းနှင့် ရိုက်၍ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ သုတ်လိမ်းတော့သည်။

“အားနာတယ်၊ ကျွတ်ကုန်ပြီ၊ အမွေးတွေ”

“ဘာမွေးလဲ”

“ခြေမွေးလက်မွေးတွေ”

တစ်သက်လုံး ဒီအမွေးလေးတွေ မီးမလောင်အောင် ထိန်းခဲ့သမျှ
တော့ ကုန်ပြီ။ ဖွားချော သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှာမှ လာ
ပေါက်သည့် အနာဆိုးများကို မြင်ယောင်၍ ဒေါသထွက်နေဟော၏။ အပြင်မှ

ဆရာဆိုသူက

“မခင်မေဝင်း”

“အေး”

“ပြီးပလား”

“အေး ပြီးလုပြီ”

“အနံ့လိမ်းနော်”

မခင်မေဝင်းက အာကြမ်းလျှာကြမ်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“ငါသိတယ်ဟဲ့ သေနာရဲ့၊ နင့်ဘာသာ ငှက်ပျောဖတ်သာ ခုတ်ထား”

အိမ်ရှေ့မှ ဆရာသံမကြားရတော့။

ဖွားချော မိမိကိုယ်ကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး မဲမှောင်
လို့ တစ်ကိုယ်လုံးကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ဟိုနေရာကယားလိုက် ဒီနေရာကပူလိုက်
ဖြစ်နေတော့သည်။

“ပြီးပလား ပြန်ရတော့မလား”

ဖွားချော မရဲတရဲအမေးကို အမျိုးသမီးကြီးက

“ဘယ်ကလာ ခုမှစတာ”

“ဟင် ဘာ ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက မခင်သန်းဦးဘက်လှည့်၍

“ဟဲ့ ဟိုတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုကောင်ခုတ်ထားတဲ့ ငှက်ပျော

ဖတ်တွေ ယူချေ”

မခင်သန်းဦး ငှက်ပျောဖတ်တပွေနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ သူ့ကို ငှက်ပျောဖတ်တွေနဲ့အုပ်ပြီး ကျပ်ထုပ်စည်းရမယ်”

ဖွားချောလဲ မထူးတော့ပြီမို့ အနာပျောက်ချင်ဇောနဲ့ ပေ၍ခံနေရ
တော့သည်။

ငှက်ပျောဖတ်အရိုးကို ခေါင်းဘက်တွင်ထား၍ ဖက်အထပ်ထပ် နှင့်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေဝင်ပေါက်မရှိရန် ကြိုးများနှင့် ချည်နှောင်လိုက်ပြီး

“ကဲ ရပြီ၊ အိမ်ရှေ့ထွက်တော့”

“ဒါကြီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကို ရေနံကြီးချွေးအောင်းတယ်ခေါ်တယ်၊ အိမ်
ရှေ့နေပူထဲမှာ ရပ်ရမယ်”

“ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အင်း ဘယ်လောက်လဲဆိုတော့ ကိုရီးယားတစ်တွဲစာ၊ ၄၅မိနစ်ပေါ့၊
ကဲ ကဲ လုပ်၊ ဟိုတစ်ယောက် သူ့ကို ခြေထောက်က၊မ၊ ငါက ခေါင်းက၊မ၊မယ်၊
ဪ နေဦး၊ ဆေးကုခင်းထောင် ငါ့ကိုအရင်ပေး”

“ဒီမှာပေးရမှာလားဟင်”

“ဒီမှာမပေးလို့ နင့်လင်ကိုပေးမှာလား”

မခင်သန်းဦးမျက်နှာ ရဲတက်သွား၏။ နောက်မှ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်
နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး

“ရော့ ရော့ ဒီမှာငါးထောင်”

x x x

ဖွားချောတစ်ယောက် နေပူကျဲကျဲထဲတွင် ငှက်ပျောဖတ်ထုပ် ရေနံ
ချွေးသုတ်လို့ လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်နေရသည်။

လူတွေက တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမှ အံ့ခဲလာပြီး ဤချို့က
ဓာတ်ပုံပင် လာတွဲရိုက်နေသေးသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မျက်နှာကြီးပါ မဲထားလို့”

ဒေါ်ခင်မေဝင်းက အိမ်ပေါ်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်လှိမ့်၍ နေ့လည်ပိုင်း
လာသည့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကိုကြည့်၍ ဇိမ်ကျနေ၏။ မခင်သန်းဦးကတော့
ဖွားချောကို အားနာသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး
ဆိုသည့်ပုံစံနှင့် အိမ်ပေါက်ဝတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည်။ ဟိုဆရာ
ယောင်တုံးဆိုသူက ဘယ်ရောက်သည်မသိ။

“ဟဲ့ သေနာကျတွေ၊ အမျိုးယုတ်တွေ၊ ငါ့လူနာနား ဘာလုပ်နေကြ
လဲ”

ဒေါ်ခင်မေဝင်း ကြော်ငြာလာခိုက် လမ်းမလှည့်ကြည့်ပြီး ဖွားချော
နားမှလူများကို ကော်တုတ်ခါမှ လူရဲသွားတော့၏။ ဖွားချောလည်း နေကပူ
ရေနံချွေးကပူ၊ ငှက်ပျောဖတ်က လေလုံနှင့် အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျသလို

ခံစားနေရတော့သည်။ မထူးဇာတ်ခင်းပြီး ပေရပ်နေရာမှ ၁၅မိနစ်လောက်ကျတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်အောင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။ မျက်လုံးမှလဲ မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး အသံကုန်အော်ချလိုက်တော့၏။

“အမေရေ အမေရေ ကယ်ပါဦး”

ဒေါ်ခင်မေဝင်းက လမ်းမလှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟိုကောင်မ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဖွားချောတို့ မရတော့။

“ကိုဖိုးထင်ရေ၊ ကယ်ပါဦး”

ဖွားချောတစ်ယောက် ထိုယူနီဖောင်းနှင့်ပင် နေပူကျဲကျဲထဲ ဖိနပ် ဗလာနှင့် အိမ်ကို ပြန်ပြေးခဲ့တော့သည်။

ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရေလေးကြီးချလို့ ပြာလဲ့သောရေ ပြာပြာအောက်တွင်(ဆေးပြာများထည့်ထားသည့်ရေ)စိမ်ပြေနပြေ ရေစိမ်နေသည်မှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကားမှ မင်းသမီးချောလို့ မထင်လိုက်ပါနှင့်။ ရေနံချေးချွေးအောင်း၍ ဖားကိုတုတ်ထိုးကင်ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ပွကားယောင်ကိုင်းနေသည့် ဖွားချောတစ်ယောက် ရေစိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မခင်သန်းဦးကတော့ အားပေးရှာပါသည်။

“ဆရာယောင်တုံးက ပြောသား ညည်းအနာတွေက မကြာခင်မှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဆက်ပြီး ပွကားယောင်ကိုင်းလာမယ်ဆိုတာ”

ထိုနေ့က ငှက်ပျောဖတ်ထုပ် ရေနံကြီးသုတ်လို့ နေပူကျဲကျဲတွင် ခြေဗလာနှင့် ခွေးတစ်စီးလိုက်ဆွဲရင်း အိမ်ကိုပြေးပြန်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ဖွားချော ရေလုံတွင်းသို့ ခေါင်းပါနှစ်ချလိုက်တော့သည်။

မှတ်ချက်။

။ဟားခလုတ်၏ စာမျက်နှာအခက်အခဲကြောင့် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဆေးနည်းကောင်းများကို မဖော်ပြနိုင်သေးပါ။ နောင်အလျဉ်းသင့်လျှင် ထပ်မံပြောပြပါဦးမည်။

■သမီးချော

BURMESE
CLASSIC

အုပ်လုကြီး မြေကစေ့၊ ကုတ်သိမ်း

ပြေကလေး ဇာတ်သိမ်း

တစ်ခါက လူယောင်ဖန်ဆင်းတတ်တဲ့ မြွေကဝေမျိုးနွယ်စုတစ်ခု ရှိလေသတဲ့။ သူတို့ဟာ တောနက်ကြီးထဲက ဂူတစ်ခုမှာ လူများအဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး နေထိုင်ကြပါတယ်။ မြွေကဝေဘုရင်ကြီးရဲ့ သမီးတော်ဟာ လူအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားတဲ့အခါ နတ်သွင်တမျှ ချောမောလှပလွန်းတာကြောင့် မြွေကဝေမျိုးနွယ်စုထဲမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လို့နေတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီမြွေမင်းသမီးလေးဟာ တောထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်သွားနေတုန်း မြင်းတစ်စီးနဲ့ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေတဲ့ လူမင်းသားလေးတစ်ပါးနဲ့ ဆုံတွေ့ကြပါရောလား။ ဒီမင်းသားကလေးက တက္ကသီလာဒီသာပါမောက္ခဆီမှာ ပညာသင်ပြီး ပြည်တော်ပြန်လာတဲ့ မင်းသားလေးပါ။ မင်းသားလေးဟာ တောနက်ကြီးထဲမှာ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြွေမင်းသမီးလေးကို ကြည့်ပြီး အရမ်းအံ့ဩသွားသလို မြင်မြင်ချင်းကိုပဲ ချစ်ခင်စုံမက်နှစ်သက်မြတ်နိုးသွားလေသတဲ့။

“အို နှမတော်၊ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

မင်းသားလေးက ဒီလိုမေးလိုက်တော့

“မောင်ကြီးကဲ့ ဒီစကားကို နှမကသာ မေးရမှာပါ။ နှမက ဒီတောထဲမှာပဲ နေတဲ့သူပါ”

မင်းသမီးလေးရဲ့စကားကြောင့် မင်းသားလေးဟာ ပိုပြီးအံ့ဩသွားပါတယ်။ သူက တက္ကသီလာကနေ နေပြည်တော်အပြန်လမ်းမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့

“သဟာဖြင့် နှမတော် လမ်းပြပေးပါမယ်”

လို့ မြွေမင်းသမီးလေးက ပြန်ပြောရှာပါတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ တမျှော်တခေါ်ဝေးတဲ့ နေပြည်တော်သွားလမ်းကြောင်းပေါ် အထိ မင်းသားရဲ့ မြင်းရှေ့ကထိုင်ပြီး လမ်းပြပေးလေသတဲ့။ မင်းသားလေးဟာ ရင်ခွင်ထဲရောက် နေတဲ့ သူမကို တဝိုက်စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေက တားမနိုင်ဆီးမရ ပေါ်လာပါတော့တယ်။

“နှမငယ်လေးရယ်၊ မောင်ကြီးဟာ တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်ရင် ဘုရင် ဖြစ်တော့မယ့်သူပါ။ နှမငယ်လေးကို မိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက်ချင်လွန်းလို့ မောင်ကြီးနဲ့ တပါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား။”

သည်တော့ မြွေမင်းသမီးလေးက “မောင်ကြီးနဲ့ နှမတော်တို့ဟာ ဘဝချင်းမတူတဲ့အတွက် မလိုက်ပါရစေနဲ့” ဆိုပြီး ငြင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းသားလေးက သူမကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အတင်းဖက်ပြီး မြင်းကိုခုန်းစိုင်းစီး တော့ ပါသွားရတော့တယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ မြွေအဖြစ် ပြန်ပြောင်းလဲပြီး မင်းသားလေးကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆို အလွယ်လေးနဲ့ ပေးလို့ရတာပေါ့။ သို့သော် လည်း သူမကိုယ်တိုင်ကကို မင်းသားအပေါ် သာယာစိတ်တွေ ပေါ်တော့ ဒီလိုမလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဆိုရရင် မြွေမင်းသမီးလေးဟာ နန်းတော်အထိ ပါသွား ရတော့တာပဲပေါ့။

သမီးတော်ပျောက်သွားမှန်း သိလိုက်ရတာနဲ့ မြွေကဝေဘုရင်ကြီး ဟာ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ မျိုးနွယ်စုအားလုံးကိုခေါ်ပြီး သမီး ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပါတော့တယ်။ နေရာအနှံ့ကိုခွဲပြီး ရှာကြရတာဆိုတော့ အလုပ် မတွင်ပါဘူး။ ခြောက်လတာကာလကို ကျော်လွန်ပြီးမှသာ သမီးတော်ဟာ နေပြည်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကြင်ရာတော်အဖြစ် စံစားနေကြောင်း သတင်း ရရှိလေသတဲ့။ ဒီသတင်းကို ကြားရတာနဲ့ မြွေဘုရင်ကြီးဟာ အချိန်မဆိုင်းဘဲ သမီးတော်ကို သွားတွေ့တော့တာပေါ့။

“သမီးတော် ဖခမည်းတော်နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဒီလိုပြောတော့ မြွေမင်းသမီးလေးက သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ မခွဲနိုင်တော့တဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူမမှာ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ငိုယို

ပြောဆိုပြီး ငြင်းလေသတဲ့။ သူနဲ့အတူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘုရင်ကလည်း သူတို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ဆိုပြီး တောင်းပန်ပြောဆိုလေသတဲ့။ ဒီတော့ မြွေဘုရင်ကြီးက

“အသင်လူသား၊ အသင်သိပြီးပြီလော၊ အသင့်လို လူသားတစ်ယောက် နှင့် ကျွန်ုပ်သမီးကဲ့သို့ မြွေတစ်ကောင် စုလျားရစ်ပတ်ခြင်းမှာ မဖြစ်သင့်သည့်ကိစ္စ သာဖြစ်၏။ မျိုးနွယ်မတူသူခြင်း ပေါင်းသင်းသမှုပြုကြသည့်အတွက် သင်တို့ နောင်တကြီးစွာရကြဦးမည်မချွတ်”

ဒီလိုပြောပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးက “မည်သို့ဖြစ်စေ ချစ်ခြင်းသာအဓိက ဖြစ်ကြောင်း”ခေါင်းမာမာနဲ့ ဆိုကြလေသတဲ့။ ပြောဆိုဖျောင်းဖျလို မရတဲ့အဆုံး မှာ မြွေဘုရင်ကြီးဟာ သောကကြီးစွာနဲ့ပဲ ပြန်ရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မြွေမင်းသမီးလေးရဲ့ သားဦးရတနာမွေးဖွားချိန်ကို ရောက် ရှိလာပါတော့တယ်။ ပြဿနာက ဒီမှာစတော့တာပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခွဲနိုင်မခွာရက်လောက်အောင် အရမ်းချစ်ကြတဲ့သူနှစ်ဦးဟာ အဲဒီနေ့ကစလို့ မတွေ့ချင်မမြင်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတီးသွားကြသတဲ့။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားကြတာလဲ ဖြေကြည့်ကြပါဦးနော်။

■ အုပ်လှကြီး

အိမ်စာ

ယခုလ အိမ်စာကို ဆရာ အုပ်လှကြီး၏ မြွေကဝေ၏ ဇာတ် သိမ်းပုံပြင်နှင့် နှုတ်ဆက်ပါတော့မည်။ ဤ ပုံပြင်ကို စေ့ငုသေချာစွာဖတ်ရှုပြီး ပါက ဟားစာတိအဖွဲ့မှ စာဖတ်သူ၏ အမြင်ကို သိလိုလှပါသည်။

(၁)- ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ် သွားကြတာလဲ။

-စာဖတ်သူများ၏ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ဖော်ပြပေးသို့စေ လိုသည်။

-ဟားစာတိအဖွဲ့လိပ်စာ ကို စာမျက်နှာ(၅)တွင် ဖော်ပြထား ပါသည်။

-အဖြေမှန်သူများ၏ အ ဖြေများကို ဟားခလုတ်(၂၂)တွင် ဖော်ပြပေးပါမည်။